

Tử Trùng

www.dienदानLeQuyDon.com
Advertiser

Cách Mạng Bà Xã

Editor: Tiểu Bạch Miêu

Cách Mạng Bà Xã

Tác giả: Tử Trùng

Convert: ngọcquynh520

Edit: Tiểu Bạch Miêu + tiểu an nhi

Poster: tiểu.kỳ

Làm ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

[Giới thiệu](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Giới thiệu:

Viên Thiệu Quân trời sanh tính tình thoải mái, châm ngôn sống chính là bốn chữ "Tuỳ cơ ứng biến"

Dù trời có sập xuống thì cũng có những người cao to đỡ dùm rồi, còn với người nhỏ bé như cô không cần phải sợ hãi, cứ tiếp tục lạc quan.

Cũng bởi vì quá tự tin, nên hiện tại dù đã kết hôn được nhiều năm cô vẫn không học nổi triết lý "lạt mềm buộc chặt" với đàn ông.

Không cần điều tra. không cần liên hoàn Call, không cần gấp rút canh chừng. Cô dành cho ông chồng thân yêu của mình sự tin tưởng tuyệt đối và tự do.

Được như vậy, đàn ông chắc chắn rất hài lòng, sẽ không thể nào ở bên ngoài làm bậy sau lưng vợ mình?

Nhưng không thể tưởng tượng được rằng tín nhiệm như vậy mà vẫn xảy ra chuyện, lại nghe đồn người chồng đẹp trai của cô có một biệt thự nhỏ?!

Vậy làm sao được! Cô quyết định ra tay, vợ lớn như cô cũng không dễ đụng vào nha...

Đối với Hàn Mạnh Huân mà nói, Viên Thiệu Quân tuyệt đối là một người vợ vô cùng, vô cùng tốt.

Xinh đẹp, thông minh, thiện lương, cộng thêm tính tình dễ chịu lại ngay thẳng, có được người vợ như thế còn có thể đòi hỏi gì hơn?

Tuy vậy anh lại cảm thấy có chút đụng chạm tới lòng tôn nghiêm của đàn ông, chỉ vì cô chưa bao giờ ăn phải dấm chua của anh.

Rõ ràng chồng mình đào hoa sờ sờ ngay trước mắt mà cô lại xem như không có gì.

Nghiêm trọng rồi! Trên đời này có người vợ nào không muốn độc chiếm chồng mình chứ?

Cô càng không có phản ứng anh lại càng khản trương, chẳng lẽ trong lòng cô căn bản không hề có sự hiện diện của anh? !

Anh thực sự bức bối, quyết định phải nghĩ ra biện pháp khiến cho cô lo lắng một chút mới được.

Mở Đầu:

"Bà xã, cái áo sơ-mi màu xanh để ở đâu rồi?"

Khoảng tám giờ sáng, Hàn Mạnh Huân lục lọi tủ quần áo, không tìm được cái áo sơ-mi màu xanh, bèn xoay người hỏi thăm bà xã Viên Thiệu Quân vẫn còn đang nằm trên giường.

"Hửm ~~ không phải ở trong tủ quần áo sao?" Viên Thiệu Quân lật người, kéo chăn che mặt, lười lười lười lười đáp lại

"Tìm không thấy mới hỏi em!"

Hàn Mạnh Huân tròn tròn mắt, không chịu được tiếp tục tìm kiếm.

"Vậy anh ra phía sau ban công xem có hay không!" Nói không chừng là phơi xong quên đem vào, cô cũng không xác định được.

"Ah!"

Sau ban công là nơi họ phơi quần áo, nghe vợ vừa nói thế, Hàn Mạnh Huân lập tức chạy đến phía sau ban công, tìm trên giá quần áo đang phất phơ trong gió.

Trên giá phơi đủ các loại quần áo màu sắc tươi đẹp, nhưng chỉ thiếu cái mỗi áo sơ-mi màu xanh mà anh đang tìm.

"Bà xã, không có! Em rút cuộc ném áo sơ-mi của anh đi đâu?!" Anh tức tốc xông trở về phòng, ngồi ở mép giường đánh thức vợ.

"Ai da ~~"

Viên Thiệu Quân phiền chán ôm chần lặt người ngồi dậy, tóc xoã rối loạn nhìn như quỷ, đang cong môi lên muốn càu nhàu, mới định mở miệng không lâu, liền như nhớ lại chuyện gì, "A" một tiếng.

"Vậy em làm sao biết..... A~?"

"A cái gì a? Áo sơ-mi của anh màu xanh dương đó!" Hàn Mạnh Huân muốn ngắt, anh bị muộn rồi!

"Em..ngày hôm qua hình như có đem một cái áo sơ mi màu xanh dương đến máy sấy quần áo để hong khô nha!" Cô gái đầu, cười lớn xin lỗi.
"Ha, ha ha ~~"

"....." Hàn Mạnh Huân á khẩu không trả lời được, sau một khắc quét đến ban công giống như cơn gió, quả nhiên trong máy sấy quần áo tìm được cái áo sơ-mi màu xanh của mình.

"Em thiệt là, luôn như vậy, không nhớ lâu được."

Anh cầm áo sơ mi quay lại phòng mặc vào, vừa soi gương vừa không nhìn được căn nhà vợ mấy câu.

"Nếu sau này chúng ta có con, bằng trí nhớ của em, không chừng vừa ra khỏi cửa ngay cả đưa con đi đâu cũng quên luôn!"

Trải qua sự "chà đạp" của máy sấy khô, trên áo sơ-mi tràn đầy nếp nhăn, may mắn là có thể dùng áo khoác che đi, chờ đến công ty thì dùng nước vẩy lên, cố gắng một chút có lẽ sẽ cải thiện được những nếp nhăn này,
Ôi ~~

"Đừng nói quá như vậy có được hay không?" Viên Thiệu Quân khẽ gất

một tiếng, kéo chăn rời giường, chui vào phòng tắm đi đánh răng rửa mặt.

Nếu đã bị đánh thức, nàng cũng không có ham muốn ngủ tiếp, dứt khoát rời giường xử lý đồng bản thảo chồng chất cần phiên dịch của Nhà Xuất Bản một chút, tránh cho gần đến ngày tổng kết bản thảo lại bị biên tập Tiểu Bích đuổi giết.

"Em có tự tin như vậy?" Hàn Mạnh Huân cười khẽ, mặc bộ tây trang bước thong thả đến trước phòng tắm .

"Đó là đương nhiên, vợ anh phải hơn người rồi, loại tự tin này rất hiếm có nha!" Cô rất nhanh rửa mặt xong, một chân giẫm ra khỏi phòng tắm, thoải mái cho chồng một cái ôm. "Nếu không anh cũng sẽ không cưới em, đúng không!"

"Em đó!"

Hàn Mạnh Huân cười, than nhẹ, vừa bực mình vừa buồn cười nhéo nhéo cái mũi của cô.

"Anh nhất định là kiếp trước phóng hỏa giết người, làm chuyện gì xấu, mới có thể cưới một người vợ thần thánh như em!"

"Nói hươu nói vượn!" Cô cười khẽ, ngẩng đầu hôn lên khóe môi chồng. "Lái xe cẩn thận một chút nha!"

"Đợi chút."

Một cái hôn nhẹ hiển nhiên không thể thỏa mãn người đàn ông tham lam, Hàn Mạnh Huân ôm lấy eo cô, cúi đầu nhiệt tình hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, cho cô biết được thế nào là tiêu chuẩn của nụ hôn nồng nhiệt.

"Ừm ~~ sáng sớm mà kích thích như vậy, thật không tốt lắm đâu?" Khi anh lưu luyến rời khỏi môi cô, cô liền thuận tay giúp anh sửa lại cà-vạt ở cổ áo, có chút choáng váng mà nũng nịu một câu.

"Có cái gì không tốt? Nếu không phải là anh đi làm không kịp, chúng ta còn có thể "yêu" nhau buổi sáng một chút!" Anh cười đến mức giống như mèo trộm được thịt, ôm eo của cô đi tới cửa chính.

"Làm trò, anh cho rằng anh vẫn còn là đứa trẻ 17,18 tuổi sao?" Cô trợn mắt nhìn chồng mình một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hiện lên nét ngại ngùng đáng yêu.

Hàn Mạnh Huân nhếch đuôi lông mày, vẻ mặt trở nên có chút nguy hiểm. "Em bây giờ là chē anh lớn tuổi, không thể thỏa mãn em đúng không?"

"Không có mà! Anh không cần tự ti thăm dò như vậy." Mặt cô vô tội phủ nhận.

"Đáng chết!"

Anh đột nhiên bỏ xuống cặp công văn, mũi chân chuyển một cái mang cô trở vào trong phòng.

"Anh lập tức chứng minh cho em xem, bảo đảm em ba ngày không xuống giường được!"

Viên Thiệu Quân thấy nghiêm giọng, liền dùng sức kéo cánh tay của anh. "Đừng làm rộn! Anh đi làm trễ tới nơi rồi kìa!"

"Sĩ diện của đàn ông quan trọng hơn chuyện đi làm gấp trăm ngàn lần!" Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, anh có thể nào bị chính vợ của mình nghi ngờ năng lực tình dục? Anh nuốt không nổi sự khó chịu này .

"Thôi em xin lỗi mà! Người ta nói nói bậy."

Cô vội vàng ôm lấy anh, bung lấy mặt của anh mà thanh minh, cho anh một nụ hôn nóng bỏng, nũng nịu ở trong lòng anh mềm mại, thậm chí nhìn anh bằng ánh mắt tình tứ.

"Buổi tối sẽ bồi thường cho anh, nha?"

"Em nói đó! Buổi tối ở nhà chờ anh về." Đàn ông làm sao chịu nổi vợ mình mềm mại đáng yêu làm nũng như vậy? Hai ba lần liền thua trận, xách cặp công văn lên lần nữa, mặt đặc ý dận dò.

"Được rồi được rồi, đi đường cẩn thận đó!"

Cô giúp anh mở cửa chính ra, dựa vào cạnh cửa xinh đẹp phát phát tay.

Hàn Mạnh Huân hài lòng gật đầu một cái, lúc này mới mang tâm trạng vui vẻ đi thang máy xuống lầu.

Tiến chòng ra khỏi nhà xong , Viên Thiệu Quân đóng cửa chính, cô đuổi mạnh cái lưng mệt mỏi —— tốt! Bắt đầu công việc nào!

Chương 1:

Phần 1.1

Mặc dù trời sinh tính tình làm biếng, nhưng Viên Thiệu Quân vẫn dọn dẹp nhà cửa thường xuyên, hôm nay như thường lệ, cô đi siêu thị mua thức ăn hằng ngày.

Dù như thế nào cô cũng là một người vợ, giặt đồ nấu cơm đều là trách nhiệm của cô, ra ngoài mua thức ăn rồi sẵn đi dạo một vòng xem như vận động, cô cũng không thấy khó chịu.

Hôm nay cô mua một con cá điêu hồng còn tươi sống và nhiều rau quả, khoảng chừng 2 giờ sau, cô vất vả xách theo túi lớn túi nhỏ trở về nhà.

Chồng cô thường nói cô mua quá nhiều đồ, là khách hàng thân thiết trong mắt các nhân viên, chỉ cần người ta chào hàng cô liền ngoan ngoãn móc tiền ra. Cho nên đồ trong nhà ngày càng nhiều như núi, chỗ này một đống, chỗ khác một đống, làm mất sự gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng đây lại chính là điểm đặc biệt ở nhà cô!

Thật là "gia đình nhân tính hóa", không giống như nhà người khác, yêu cầu phải vô cùng sáng sủa sạch sẽ, không được nhiễm một hạt bụi, y như là căn hộ mẫu vậy, ở một nơi như vậy chắc chắn sẽ không thể nào cảm thấy thoải mái cho nổi.

Dù sao chồng cô cũng không nói gì, cũng không vì vậy mà chê cô lười biếng, cả hai đều cảm thấy thoải mái là tốt rồi, cần gì phải giống nhà người ta?

Cô cũng không thích giống người khác ra vẻ kiêu cách, đối với cá tính

thích nồng nhiệt, thoải mái, tự do tự tại của cô mà nói thì như vậy thật là nhàm chán.

Trong lúc cô vừa hát một bài dân ca, vừa xếp thức ăn mới mua vào tủ lạnh, thì điện thoại trong nhà đột ngột vang lên, cô vội đóng tủ lạnh lại rồi vọt tới phòng khách nghe điện thoại.

"Alo, đây là nhà họ Hàn Tiểu Bích à! Thời gian tổng kết bản thảo chắc là chưa tới phải không?" Vừa nghe là biên tập gọi điện đến, trong lòng cô không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, nghĩ là Tiểu Bích gọi để thúc giục bản thảo.

"Đừng có nôn nóng! Hôm nay mình gọi điện tới không phải muốn thúc ép bản thảo đâu." Tiểu Bích ở bên kia điện thoại cười cười, nụ cười của cô rất mờ ám.

"Vậy sao? Vậy cậu gọi điện thoại tới là....." Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng khoe miệng mới hiện lên nụ cười.

"Là như vậy, ông chủ mấy ngày gần đây đi du lịch ở Nhật Bản, đặc biệt có đem về một ít đặc sản địa phương muốn tặng cho mọi người trong nhóm phiên dịch, cho nên cậu xem hôm nay có rảnh không, không thì phiền cậu tới công ty một chuyến để nhận quà."

"Được, cứ như vậy nha!" Cô cười rất vui vẻ, làm lộ ra lúm đồng tiền nhỏ ở hai bên má. "Mình tất nhiên là rảnh rồi, để mình sửa soạn một chút rồi ra ngoài, chắc khoảng mười một giờ trưa mình sẽ tới công ty."

"Được, mình chờ cậu!" <http://diendanlequydon.com>

Tiểu Bích hoàn thành nhiệm vụ, khoái trá tạm biệt cô rồi cúp máy.

Viên Thiệu Quân vui vẻ quay lại phòng bếp, sắp xếp rau quả vào tủ

lạnh, sau đó vội vã trở về phòng sửa soạn lại mình.

Nếu muốn tới công ty, đương nhiên phải ăn mặc đẹp một chút, cô về phòng tìm kiếm trong tủ quần áo, lấy ra một cái áo màu đen cổ thấp ngực bó sát người mà cô ít có dịp được mặc, bên dưới phối hợp với một chiếc váy bó ngắn, mặc xong, cô cứ như trẻ con, hưng phấn đứng trước bàn trang điểm xoay phải xoay trái.

Sau khi kết hôn, cô đều ở nhà làm việc, cho nên cơ hội ra ngoài cũng không nhiều, chỉ thỉnh thoảng theo bố chồng tham dự những buổi tiệc xã giao, nhưng đó chỉ là những lần ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cô rất thích mua quần áo, mua một đồng nhưng lại không có cơ hội được trưng diện đi ra ngoài, mà cô làm sao có thể ăn mặc trang điểm xinh đẹp chỉ để đi siêu thị? Sẽ làm cho người ta dòm ngó!

Bởi vậy, tất cả quần áo đẹp cô đều xếp cất hết vào tủ, cho nên mỗi khi nhìn chúng là cô lại thấy tiếc; bây giờ thì tốt rồi, khó khăn lắm mới có một cơ hội được ăn mặc đẹp, cô tất nhiên cảm thấy vô cùng thích thú.

Cô hết sức vui vẻ, mang vớ da vào chân, rồi cẩn thận trang điểm nhẹ nhàng cho khuôn mặt, còn dán lông mi giả, cuối cùng mới cầm theo ví da, mang giày cao gót đi ra khỏi nhà.

Trên đường không ít đàn ông con trai lén nhìn cô, thật là thoải mái lòng hư vinh của phụ nữ mà.

Điều đó chứng tỏ rằng tuy cô đã là phụ nữ 30 tuổi, nhưng vẫn xinh đẹp, vẫn thu hút được nhiều ánh mắt si mê của đàn ông, chồng cô có thể cười được cô, chắc chắn kiếp trước đã tu luyện được rất nhiều may mắn a, ha ha
~~

Cô gọi một xe taxi chạy thẳng tới Nhà Xuất Bản. Nửa tiếng sau, vừa

mới xuống xe cô đã nhìn thấy Tiểu Bích đang đứng đợi trước cổng chính của Nhà Xuất Bản rồi.

"Tiểu thư à, cuối cùng thì cậu cũng tới!" Tiểu Bích thấy cô xuống xe, vội vàng cười cười, tiến lên nghênh đón. "Mình đợi ở đây lâu lắm rồi, sắp chết vì lạnh đó."

"Sao cậu khách sáo quá vậy, không cần đặc biệt ra ngoài chờ mà..., mình cũng không phải là chưa từng tới đây, mình tự đi vào là được rồi!" Cô nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiểu Bích, cảm thấy rất áy náy.

"Có sao đâu? Mình thích ra ngoài đón cậu, thuận tiện làm nhân viên lười biếng trốn việc không được sao?" Tiểu Bích cười khúc khích, thân thiết đưa cô vào công ty.

"Ha ha ha...! Lời này của cậu đừng có để cho ông chủ nghe được đó nha!" Cô cười nói.

"Không sao, đây là “tiếng lòng của dân tộc”, cũng là bí mật chung, sẽ không ai để ý đâu." Tiểu Bích hài hước theo sát cô nói nhỏ, chọc cho cô cười to.

"Nè, nè, đã là bí mật, cho dù công khai, cậu cũng đừng cười lớn như vậy!" Tiểu Bích đẩy cô một cái, thiệt là, chuyện như vậy lỡ như bị ông chủ nghe được, vậy coi như tiêu đời.

"Được, được, được, mình biết rồi."

Tiểu Bích dẫn cô vào phòng tiếp tân, quả nhiên vừa vào phòng đã nhìn thấy trên bàn bày rất nhiều hộp quà được đóng gói đẹp mắt, làm cho Viên Thiệu Quân vô cùng vui thích.

"Oa ~~ thật sự rất nhiều đó!"

Viên Thiệu Quân vui vẻ chạy đến trước bàn sờ trái sờ phải, một lúc sau nụ cười mới dừng ở khóe miệng.

"Đóng gói rất là tỉ mỉ, nhưng lại không thể nhìn được bên trong là cái gì, thật mất hứng!"

"Đành chịu thôi! Lúc ông chủ đem về là đã được đóng gói kỹ như vậy rồi, mình cũng không biết được bên trong là cái gì."

Cô cũng rất muốn nhìn thử xem bên trong là cái gì, nhưng gói kỹ như vậy thì không còn cách nào khác, ông chủ cũng không chịu nói, bọn họ đành cứ như vậy mà gửi đi thôi.

"VẬY..... hay là mình chọn cái hộp được gói bằng giấy bạc này đi ."

Nếu Tiểu Bích cũng không biết có cái gì bên trong thì hỏi cô ấy cũng vô dụng, chỉ bằng cứ tự mình chọn thôi! Viên Thiệu Quân không nghĩ ngợi nhiều, lập tức chọn một món quà ưng ý nhất được gói bằng giấy màu bạc.

"ĐƯỢC ĐƯỢC! Cậu thích là được rồi."

Chỉ cần chọn bất kỳ món quà nào trên bàn này cũng được, miễn là quà tặng được lấy đi thì coi như cô hoàn thành nhiệm vụ.

"Ừm!" Viên Thiệu Quân vui vẻ cầm gói quà được gói bằng giấy bạc lên, mặc dù không biết được bên trong có cái gì, nhưng được nhận quà là cô thấy vui rồi. "VẬY BÂY GIỜ MÌNH CÓ THỂ ĐI ĐƯỢC RỒI CHỨ?"

"ĐƯỢC RỒI, KHI NÀO RÀNH THÌ TRỞ LẠI NHÀ XUẤT BẢN CHƠI NHA." Tiểu Bích nhiệt tình nói.

"Làm ơn đi ~~ trong công ty toàn là sách với sách, có cái gì để chơi đâu?"

Tiểu Bích cười mắng:"Cậu nói vậy thật là làm mình thấy tổn thương nha!"

Đúng là mỗi ngày cô đều bị nhốt chung với một đống sách báo trong phòng, còn nói như vậy nữa, không phải là kêu cô đi mua đậu hủ rồi tự đập chết mình sao?

"Hắc hắc! Cậu cứ coi như mình là Đồng Ngôn Vô Kỵ! Là Đồng Ngôn Vô Kỵ!" (1)

((1)Đồng Ngôn Vô Kỵ: trẻ con nói nhảm!)

Viên Thiệu Quân cười cười tạm biệt Tiểu Bích rồi cầm món quà ra khỏi công ty.

Rời khỏi Nhà Xuất Bản, Viên Thiệu Quân gọi một chiếc xe taxi, trong khi chờ xe tới đón, cô ở ven đường hấp tấp xé bỏ lớp giấy gói, khám phá món quà bí ẩn.

"Ồ~~ thì ra là chè Dương Canh! (2)

((2)là một loại điểm tâm nấu bằng bột đậu đỏ, va-ni, đường cát)!"

Cô chăm chú nhìn món quà, đóng gói kỹ lưỡng như vậy thì ra bên trong là mấy hộp chè Dương Canh.

Thật ra thì ăn chè này cũng tốt, nhưng vấn đề là một mình cô làm sao có thể ăn nhiều như vậy? Cho dù cô có cùng với chồng và cả nhà ăn từ từ thì e là cũng không thể ăn hết được, phải làm sao đây?

Đang bận đầu đầu suy nghĩ cách giải quyết mấy hộp chè này thì xe taxi tới, cô lên xe, tài xế hỏi cô muốn đi đâu, ngay lúc đó cái bóng đèn trong đầu cô đột nhiên bật sáng.

(bóng đèn bật sáng: ý nói nảy sinh ra ý tưởng, suy nghĩ hay ho nào đó)

"Đến Tập Đoàn Hàn Thị."

Xe taxi đi tới vào một khu vực cực kỳ sầm uất, Viên Thiệu Quân xuống xe, dừng bước trước một toà cao ốc văn phòng sang trọng.

Trước cửa toà nhà gió thổi rất mạnh, làm cô không khỏi nheo mắt lại. Viên Thiệu Quân nhìn lên toà cao ốc suy nghĩ một lúc lâu, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Chồng cô nhất định sẽ không thể ngờ rằng cô đột ngột xuất hiện ở đây, đúng lúc có thể cho anh một ngạc nhiên, ông chủ cô lại tặng chè Duong Canh, thật thích hợp để mượn hoa dâng Phật nha. Ngoài ra, còn có thể để cho nhân viên của công ty thấy bà chủ như cô cũng rất là lịch sự nho nhã, sẵn dịp mà thăm dò tình hình luôn, cô thật sự quá thông minh, hô hô hô ~~

Cô bước vào đại sảnh, hướng về quầy tiếp tân nói ra thân phận của mình, làm cho cả quầy tiếp tân một phen hết hồn, thiếu chút nữa thì té, bọn họ nhanh chóng cung kính dẫn cô đến trước thang máy, sau đó còn nhấn nút dùm ..

"Cám ơn cô!"

Khi thang máy vừa mở ra, Viên Thiệu Quân bước vào trong, quay đầu lại mỉm cười về phía nhân viên lễ tân nói lời cảm ơn.

"Đúng rồi, phiền cô không cần báo trước với tổng giám đốc là tôi tới đây, tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ."

"Vâng! Xin phu nhân đừng lo, tôi tuyệt đối sẽ không nói!" Nhân viên lễ tân lấy tay đặt trên miệng làm động tác kéo khoá, ý bảo rằng sẽ tuyệt đối biết giữ mồm giữ miệng..

"Cám ơn ~~" trước khi cửa thang máy đóng lại, cô không quên nhìn về phía cô nhân viên bằng đôi mắt xinh đẹp, cảm ơn sự phối hợp nhiệt tình của cô ấy.

Thang máy rất nhanh sẽ lên tới cao nhất, lầu hai mươi sáu. (*Edit bởi DDLQD*). Khi cửa thang máy vừa mở, cô nhẹ nhàng bước vào khu làm việc, lại kinh ngạc phát hiện chỗ ngồi từ trước tới giờ của nhân viên thư ký bây giờ lại trống không.

"Lạ thật, sao thư ký Lý lại không có ở đây?"

Thư ký của chồng cô họ Lý tên Mỹ Quyên, là một phụ nữ ngoài 30 dịu dàng, xinh đẹp, đã là người mẹ có một con.

Cô và Lý Mỹ Quyên cũng coi như có chút quen biết, ngay từ đầu là lão công cố tình muốn cô và Mỹ Quyên kết thân, nói rằng như vậy để tránh cho cô khỏi phải suy nghĩ lung tung, mắc công sau này cô đột nhiên lại ăn dấm phải dấm chua của thư ký.

Làm ơn đi, căn bản trước giờ có khi nào cô suy nghĩ lung tung đâu chứ?

Cô rất tin tưởng chồng mình, tin chắc anh sẽ không thể nào đã có cô rồi mà còn muốn năm thê bảy thiếp, huống hồ Mỹ Quyên còn là gái đã có chồng, bản thân gia đình cô thì đang hạnh phúc, cô làm sao có những ý nghĩ lung tung được?

Cô vừa nghĩ vừa cười, trực tiếp đi thẳng đến phòng làm việc của Hàn Mạnh Huân, nghĩ thầm nếu đã cho anh sự bất ngờ thì cô cũng không cần gõ cửa làm gì, chần chừ 1 lúc cô đẩy cửa ra ——

"Ông xã, anh xem em đem đến cái gì nè? A~, hai người đang làm việc sao?"

Vừa đi vào phòng làm việc của Hàn Mạnh Huân , cô liền ngây ngẩn cả người, vốn đang hào hứng vui vẻ, cô liền như bị tạt một chậu nước lạnh.

Trời ạ! Sao bây giờ lại thành ra như thế này?

Chuyện chồng cô ngồi ở trước bàn làm việc đương nhiên bình thường, vấn đề là tại sao lại xuất hiện một người phụ nữ lạ, lại còn đang giở trò với chồng cô? !

Oh My God! Ả đàn bà kia muốn làm gì với chồng cô đây? Mặc dù cô nhìn thấy chồng mình có vẻ không vui, lập tức đem tay của ả đẩy ra, nhưng..... Tình huống này vẫn còn rất mờ ám nha!

"Thiệu Quân? Sao em lại đột nhiên tới đây? !"

Hàn Mạnh Huân tất nhiên rất sửng sò, anh hoàn toàn không ngờ tới vợ mình lại có thể "đột kích thị sát" , Anh đứng bất dậy, vội vã chạy đến bên cạnh bà xã.

"Àh, có người tặng cho em rất nhiều chè Dương Canh, em muốn đem tới ra công ty chia sẻ cho mọi người ăn đó mà!" Cô trừng mắt nhìn anh, làm như không có chuyện gì bước tới.

"Thế nào lại không gọi điện trước khi tới?" Anh nhất định sẽ xuống lầu

đón cô!

"..... Em không phải đã quấy rầy đến anh chứ?"

Hiện tại trong tình huống này không phải anh nên giải thích một chút sao? Chứ đâu phải y như là đang ép cung hay chất vấn cô. Cô cảm thấy có chút ảm ức trong lòng, nhanh chóng nhìn qua bóng dáng của chồng mình, liếc nhìn người phụ nữ phía sau một chút.

À ta là ai?

Dạng đàn bà chanh chua la hét chửi thề tuyệt đối không phải là Style hành xử của cô, cho nên cô nhẫn nại cho chồng mình thời gian để xem anh giải thích như thế nào về chuyện này.

Cũng may cô cũng thấy rõ ràng chồng mình có né tránh hành động của ả kia, nếu không thì cô cũng sẽ hiểu lầm.

"Cái gì mà quấy rầy, em nói đùa gì vậy?!"

Hàn Mạnh Huân quả thật muốn điên rồi, anh bắt đầu nóng nảy giải thích.

"Thư ký Lý giúp anh đi chi nhánh ngân hàng ở khu vực phía Nam, yêu cầu khách hàng bảo lưu chữ ký mẫu trên hồ sơ, vừa vặn vị này là Trần tiểu thư, một khách hàng đến công ty muốn vay vốn, vừa rồi không cẩn thận làm đổ ly trà của anh, cho nên cô ấy mới cầm khăn giấy lau tay giúp anh một chút; anh đang muốn nói là để tự anh làm, không ngờ ngay lúc đó em lại tiến vào."

"Thật sự là như vậy đó!"

Dựa vào sự tin tưởng đối với chồng, vừa nghe anh nói như vậy, Viên Thiệu Quân liền yên tâm, nở nụ cười tươi như hoa, đem chè Dương Canh đặt trên bàn của anh.

"Ông xã yên tâm đi, Trần tiểu thư đây thoát nhìn rất có khí chất, hoàn toàn không giống như loại hồ ly tinh, nên em không có để bụng chút nào đâu."

Lời nói này vừa sắc bén vừa cao thâm, hoàn toàn không mang bất kỳ sự nghi ngờ nào, lại có thể dạy cho Trần Ngọc Tiệp cư nhiên đổi sắc mặt.

Cô ả quả thật đối với Hàn Mạnh Huân có sinh lòng ham muốn, cũng biết là anh đã có gia đình. Nhưng ở thương trường lăn lộn nhiều năm, đã gặp nhiều loại đàn ông, đã thấy nhiều người thay lòng đổi dạ, ả tin rằng chỉ cần đàn bà chủ động một chút chắc chắn không khó làm cho đàn ông di tình biệt luyến (*)

((1)Di tình biệt luyến: nôm na là đi yêu người khác)

Hôm nay cô ta vất vả lắm mới tìm được cơ hội phát ra tình ý quyến rũ Hàn Mạnh Huân , không ngờ Hàn Mạnh Huân một chút phản ứng cũng không có thì thôi, sao ngay vợ của hắn cũng bất ngờ đến công ty tới kiểm tra đột xuất?!

Có tật giật mình, Hàn phu nhân thoát nhìn rõ ràng chỉ là thích ăn diện bề ngoài, mặt dài chứ não không dài (2), là loại đàn bà nhà giàu phách lối, ai ngờ đâu người phụ nữ này hình như không hề ngu ngốc, mắng chửi người không mang theo nửa chữ thô tục, lại cố ý từng chữ làm Trần Ngọc Tiệp cô chột dạ, thật không thể khinh thường.

((2) có nghĩa là chỉ có vẻ bề ngoài chứ không thông minh)

"Chắc hẳn cô chính là Hàn phu nhân phải không?"

Trần Ngọc tiếp miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng gạo, ép buộc mình đưa một tay ra chào hỏi với Viên Thiệu Quân.

"Xin chào, tôi là quản lý tài chính của Đại Ngọc Châu, tên Trần Ngọc Tiệp."

"Rất hân hạnh được gặp mặt."

Viên Thiệu Quân cũng hữu lễ vươn tay, băng quơ nắm lấy bàn tay của cô ta.

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra lại rất nhanh, đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này Hàn Mạnh Huân tự dưng không khỏi rùng mình ——

Kỳ quái, hai người phụ nữ lịch sự bắt tay nhau, thế nào lại cảm thấy giống như cao thủ so chiêu Đao Quang Kiếm Ảnh (3), làm Hàn Mạnh Huân từ đầu đến chân đều run lên.

((3) ý nói đang đánh nhau á)

Bởi vì trên phương diện cộng tác trong công việc, anh và Trần Ngọc Tiệp đã gặp mặt vài lần. Quen với việc nhìn sắc mặt mà phán đoán, sao anh còn có thể đến mức chậm tiêu mà không hiểu được Trần Ngọc Tiệp đối với anh có tình ý.

May mắn là Trần Ngọc Tiệp thông minh không có đem tình ý đó mà phơi bày ra, cho nên anh cố hết sức sủng nịnh khi kể về vợ mình, cố ý khiến cho Trần Ngọc Tiệp biết khó mà lui.

Nhưng ai biết người đàn kia không vì như vậy mà bỏ cuộc, thậm chí hôm nay lại lợi dụng đổ nước trà, có ý đồ quyến rũ anh, cũng may vợ anh đột

nhien bất ngờ xuất hiện, mới có thể giúp anh bảo toàn "trinh tiết"..

Chỉ là sao phản ứng của vợ anh lại bình tĩnh quá mức như vậy? anh vội vã giải thích với cô, nhưng cô lại có vẻ như không thèm để ý? Bình thường vợ người ta bắt gặp loại chuyện mập mờ như thế này, coi như không xấn tay áo đánh cho đối phương một trận, thì ít nhất cũng sẽ cùng chồng tranh cãi ầm ĩ, vậy mà vợ anh lại biểu hiện quá "hào phóng" đi, không hề có một chút dấu hiệu nào của sự ghen tuông.

Lòng của "đại trượng phu" như anh của có chút bị tổn thương nha

"Cám ơn cô đã coi trọng tôi, không đem tôi quy thành loại hồ ly tinh hạng nhất."

Trần Ngọc Tiệp nở nụ cười yếu ớt nhưng trong mắt lại không chứa ý cười.

"Chẳng qua tôi vẫn là có ý tốt muốn khuyên nhủ cô, Mạnh Huân là một người chồng ưu tú như vậy, cô nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để cho chồng mình bị người khác câu đi mất, dù sao đàn bà bây giờ rất là ghê gớm."

"Bao gồm cả Trần tiểu thư đây sao?" Viên Thiệu Quân hỏi thẳng, duy trì nụ cười lịch sự cơ bản, nhưng thật sự là đang cố gắng không chế bộ mặt của mình đừng để tỏ ra quá dữ tợn.

"Ha ha, Hàn phu nhân cô thật thích nói đùa~~"

Trần Ngọc Tiệp vẻ mặt biến đổi, không muốn tiếp tục đề tài này, xoay người hướng Hàn Mạnh Huân nói lời tạm biệt. <http://diendanlequydon.com>

"Mạnh Huân, có vợ anh tới chơi, xem ra ý muốn ban đầu tính mời anh ăn bữa cơm để bàn kế hoạch, nhưng giờ không thể được rồi, về phần chúng ta chưa nói xong vấn đề vay vốn thì để hôm khác có thời gian chúng ta bàn bạc

lại kỹ hơn, có được không?"

"Tốt."

Hàn Mạnh Huân hận không thể đuổi ôn thần này đi càng nhanh càng tốt, lập tức liên tục gật đầu.

"Như vậy Hàn phu nhân, chúng ta có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp!"

Trần Ngọc Tiệp lạnh như băng, lịch sự hơi gật đầu với Viên Thiệu Quân rồi vừa bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của Hàn Mạnh Huân.

"Cô ta là ai vậy?" Đợi Trần Ngọc Tiệp rời khỏi phòng làm việc, cô không đổi sắc mặt hỏi chồng mình.

"Không phải cô ta vừa mới nói sao, cô ta là quản lý tài chính của Đại Ngọc Châu."

Hàn Mạnh Huân sa sầm mặt, vẫn có chút tức vì vợ mình không có vẻ ghen tuông.

"Cô ta tới thương lượng cùng công ty về phương án vay vốn, anh cũng không ngờ tới cô ta lại đột nhiên dựa sát vào anh như vậy."

"Không sao mà! Chuyện qua rồi coi như bỏ, dù sao cô ta cũng không có chiếm được tiện nghi gì." Thiệu Quân cười he he, an ủi ngược lại chồng mình.

Hàn Mạnh Huân không vì sự an ủi của cô mà thả lỏng, ngược lại, cô cứ thoải mái như thế càng làm anh buồn bực hơn.

Tại sao vợ anh không giống nhà người ta, lúc nào cũng xem chồng

mình như bảo bối?

Không phải hi vọng cô lúc nào cũng phải nơm mớp lo sợ, canh chừng, mà là khi gặp phải tình huống như ban nãy, đầu gì cô cũng nên biểu hiện có một chút ghen tức, nếu không sẽ làm người chồng như anh có cảm giác mình hình như không có giá trị.

Hôm nay thử đổi thành anh là cô, thấy cảnh tượng mờ ám như thế, nhất định sẽ nhảy dựng lên rồi nổi khùng, nhưng cô thì không như vậy, còn vui vẻ cười nói , làm cho anh nếm mùi của "siêu cấp tự ti".

Ít nhất, ít nhất giả bộ một chút cũng được, bày tỏ là trong lòng cô lúc nào cũng quan tâm anh.....

Chương 2:

"Sao mặt anh lại khó coi như vậy?" Viên Thiệu Quân rất nhanh phát hiện sắc mặt khó chịu của anh, không giải thích được liền hỏi.

"Không có gì."

Mạnh Huân cắn răng, ảo não quay mặt đi.

Anh có nên cảm thấy may mắn hay không đây? Suy cho cùng điều này cũng thể hiện rằng vợ của anh không phải là loại đàn bà hàm hồ, cứ thấy bóng đen liền nổ súng (1), nhưng trong lòng anh vẫn là không cách nào thoải mái được.

((1): ý chỉ những người không biết suy nghĩ đúng sai)

"Ồ..."

Cô cũng không suy nghĩ gì nhiều, với tay lấy gói chè Dương Canh rồi như đang hiến dâng vật quý, cười nói: "Đây là chè Dương Canh, do ông chủ của Nhà Xuất Bản từ Nhật Bản mua về, em nghĩ là hai chúng ta ăn cũng không hết được, liền đem tới mời nhân viên ở đây cùng nhau chia ra ăn cho vui."

Lúc này ở cửa truyền đến một tiếng gõ nhẹ, thư ký Lý Mỹ Quyên lò đầu vào.

"Tổng giám đốc, tôi đã trở về rồi, đối tác bên kia còn công việc gì cần tôi làm hay không..... Ah? Thiệu Quân em tới chơi?"

Lý Mỹ Quyên mang bộ dạng mệt mỏi từ chi nhánh ngân hàng trở về,

vội vã cùng ông chủ xác nhận còn việc gì để làm không, lại vô tình phát hiện bóng dáng của Viên Thiệu Quân ,cô vui mừng đi vào phòng làm việc.

"Hôm nay là ngọn gió nào thổi em tới đây hả?"

"Đâu có! Chỉ là lâu rồi không được gặp chị nha, cho nên thừa dịp đến Nhà Xuất Bản , thuận đường liền tới đây thăm chị thôi." Cô cười đáp lại nói.

"A ~~ thì ra chỉ là thuận đường thôi!" Lý Mỹ Quyên cố ý chọc ghẹo.

"Ai yêu! Sao chị lại nói như vậy a?"

Viên Thiệu Quân cười hì hì, lập tức lấy một miếng chè Dương Canh đang đặt trên bàn đem nhét vào miệng Mỹ Quyên.

"Ăn nữa đi chị! Ông chủ của em cho, không ăn cũng uống."

"Tốt vậy sao?" Lý Mỹ Quyên tròn tròn mắt, hoàn toàn không khách khí mà vươn tay cầm lên thêm một miếng chè Dương Canh bỏ vào miệng."Ừ ~~ ngon thật!!"

"Tất nhiên rồi! Em biết chắc chắn chị sẽ thích mà!" Viên Thiệu Quân cười vui vẻ, cũng cầm lên một miếng ăn."Thích thì ăn nhiều một chút, em không tính tiền đâu!"

"Em thiệt là!" Lý Mỹ Quyên cười to, cô rất thích cá tính của Thiệu Quân, không bao giờ tính toán chi li.

"Đúng rồi đúng rồi, em nói chị nghe chuyện này! Mới vừa rồi khi em tới, thấy có một người phụ nữ đang giở trò với chồng em, một màn đó thật sự rất đặc sắc nha!"

Không thèm đếm xỉa tới sắc mặt đang biến đổi của ông xã, Viên Thiệu Quân cứ vậy cùng "tỷ muội tốt" tám chuyện nhiều chuyện(2)

((2) bát quát: tám chuyện phiếm, bán tán vấn đề nào đó)

"Có thật không?"

Lý Mỹ Quyên thiếu chút nữa bị chèn Dương Canh ở trong miệng làm cho nghẹn chết, thận trọng nhìn trộm Hàn Mạnh Huân một cái.

"Thật mà! Cũng may em xông tới kịp thời, nếu không thì chồng em "trinh tiết khó giữ". Tám phần sẽ bị người phụ nữ kia ăn tươi nuốt sống, Hừ!

"....." Hàn Mạnh Huân mặt xanh mét, tức giận ngồi xuống ghế làm việc.

"Không thể nào đâu? Phụ nữ đối với Hàn tổng có lòng ái mộ thật sự không ít, chẳng qua chị chưa bao giờ thấy anh ấy cùng với ai dây dưa không rõ hết!" Lý Mỹ Quyên nhỏ giọng nói.

Cô ở bên cạnh Hàn Mạnh Huân làm việc đã nhiều năm, đối với tổng giám đốc có định lực mạnh như vậy hoàn toàn rất tin tưởng.

"Chuyên đó thì chị nói đúng, nếu không thì em sẽ thật đáng thương!" Viên Thiệu Quân hoàn toàn không phát hiện sắc mặt của chồng mình càng ngày càng khó coi, vẫn nở nụ cười cùng Mỹ Quyên đánh rắm (3).

((3) cách nói hài hước về việc tám chuyện)

"Yên tâm! Chị sẽ giúp em theo dõi anh ấy ." Lý Mỹ Quyên cũng chỉ có thể nói như vậy.

Hàn Mạnh Huân di động con chuột, mắt thì dán lên trên màn hình máy tính xem xét số liệu tài chính của công ty, lỡ tai thì lại ngóng hai người phụ nữ không có đầu óc kia nói chuyện, chỉ số phiền não trong lòng một mạch tăng vọt.

Thời gian khi anh và Thiệu Quân quen biết rồi kết hôn là một năm rưỡi, từ đó đến nay cũng đã năm năm rồi. Năm năm qua, vẫn không thiếu phụ nữ lấy lòng anh, mặc dù anh chưa từng nói ra, nhưng Thiệu Quân cũng phải ít nhiều nghe thấy chứ?

Cô ấy biết rõ chồng của mình rất được phụ nữ ái mộ, nhưng anh vẫn chưa bao giờ thấy cô có bất kỳ phản ứng nào với chuyện này.

Cô làm sao có thể làm ngơ trước sự đào hoa của chồng mình như vậy?

Thật sự biểu hiện bên ngoài và trong lòng cô đều giống nhau, đều thờ ơ vậy sao?

Nếu đúng là như vậy thì cho dù anh có ra ngoài vui chơi vượt quá giới hạn, cô cũng không quan tâm, còn có thể giữ vững bình tĩnh, giống như bây giờ thoải mái cùng người khác cười cười nói nói?

Chẳng lẽ cô đã không còn yêu anh sao?..... Không, không được, loại cảm giác này thực quá tồi tệ, anh phải suy nghĩ ra cách gì đó để kích động cô một phen, xem thử trong lòng cô có còn quan tâm tới người chồng này không.

Có trời mới biết đàn ông đôi khi cũng có cảm giác rất không an toàn, anh tuyệt đối phải nghĩ biện pháp củng cố địa vị của mình ở trong lòng cô mới được!

"Ông xã, anh cứ như vậy mà đi với em có sao không? Lỡ như công ty có chuyện đột xuất thì phải sao bây giờ?"

Ở trụ sở Hàn thị đến hơn ba giờ chiều, Viên Thiệu Quân định trở về nhà, không ngờ Mạnh Huân nói muốn đưa cô trở về, cũng không để cho cô cự tuyệt, trực tiếp nhét cô vào trong xe. Chính vì vậy mà trên đường về, cô không nhận được mới hỏi anh.

"Công ty là của anh, anh muốn mấy giờ đi thì đi!" Hàn Mạnh Huân vững vàng điều khiển tay lái, nhún vai một cái có ý xem thường.

"....." Viên Thiệu Quân liền ghen hòng, mơ hồ cảm thấy anh có vẻ không vui, cô cẩn thận từng li từng tí mở miệng hỏi thăm."Ông xã, sao mặt anh lại có vẻ không vui, bộ có chuyện gì hả?"

Hàn Mạnh Huân trầm mặc , thật lâu sau mới nhỏ giọng đáp lại."Không có gì."

"Thật sao?"

Trong mắt cô ánh lên tia ảm đạm, không tin những gì anh nói.

Chẳng lẽ chồng cô thật sự là có chút thích vị Trần tiểu thư kia hay sao?

Lòng cô như có ai hung hăng nhéo một cái. Cô trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, những quang cảnh thành phố lướt qua thật nhanh trước mặt, cũng như lòng cô...đang thật sự rối bời.

Đâu phải cô cười nói là lòng cô không có cảm xúc gì, chỉ là không muốn người khác biết thật ra trong lòng cô đang sợ hãi.

Đối với cuộc hôn nhân này, cô rất không có tự tin, bởi vì cô mặc dù có thể cùng Hàn Mạnh Huân yêu nhau, thậm chí kết hôn nhưng từ đầu tới đuôi đều chỉ do cô đơn phương chủ động theo đuổi mà thành.....

Cô và Hàn Mạnh Huân cùng học chung một trường đại học, lại chọn môn học giống nhau, cộng thêm chỗ ở thì cách vách, đương nhiên khó tránh khỏi xảy ra rung động, thường xuyên hẹn hò ở ngoài trường cũng là chuyện dễ hiểu.

"Hàn Mạnh Huân! Bên này bên này!" Ở bên ngoài một tiệm MacDonald sáng sủa sạch sẽ, Viên Thiệu Quân không ngừng vẫy tay về phía Hàn Mạnh Huân đang ở cách đó không xa đi tới.

Bọn họ hôm nay hẹn gặp mặt ở MacDonald, muốn cùng nhau làm xong báo cáo của giáo sư giao phó.

"Cái con người này sao lại tới sớm nữa rồi?"

Hàn Mạnh Huân rất nhanh nhìn thấy cô, không tự chủ tăng nhanh bước chân chạy đến trước mặt cô, có chút áy náy.

"Anh nghĩ là còn tời mười phút nữa mới tới giờ hẹn, không ngờ lại tới trễ."

"Không có mà! Là do em đến sớm thôi."

Cô le lưỡi một cái, tự nhiên đem trách nhiệm đổ lên đầu mình.

Tại sao lại như vậy? Lý do thật ra thì rất đơn giản, bởi vì trái tim cô đã sớm si mê, thậm chí yêu anh từ lâu rồi, chỉ là vẫn không dám nói ra, điều duy nhất có thể làm là thường xuyên ở bên cạnh anh .

Thế nhưng cuộc sống với tình yêu đơn phương thực sự rất khổ sở, cô quyết định không thể lùi bước nữa. Chính vì vậy, hôm nay hẹn anh gặp mặt, ngoài việc làm báo cáo ở trường, cô còn có một nhiệm vụ quan trọng phải

chấp hành, đó chính là cùng đối tượng cô thầm mến từ lâu Hàn Mạnh Huân tỏ tình.

Đã sắp hơn một học kỳ rồi, cô không biết được Hàn Mạnh Huân đối với mình có cảm giác gì, cô chỉ biết là mình rất thích anh!

Cô thích anh khi đi học, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, thích lúc anh cười với phong thái hiên ngang, thích hơn nữa là cách anh đối nhân xử thế, tính tình trầm ổn khiêm nhường, tóm lại cô chính là thích tất cả mọi điều ở anh, thích đến mức, hễ nằm mơ thì nhất định là mơ về anh.

Vì vậy cô hôm nay quyết định chủ động, bất luận như thế nào cô cũng phải tỏ tình với anh, về phần anh có chấp nhận tình cảm của cô hay không, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào "vận may" của của mình.

Anh cười trêu ghẹo nói : "Vậy đó hả? Chứ không phải là em sợ đến trễ, cho nên cố ý ra đứng ngoài cửa chờ sao?"

"Đúng, đúng! Bị anh nhìn thấu rồi. Haha~~!"

Cô cười to, cực kỳ thích thú cảm giác được cùng anh tranh cãi .

"Haa~~...!" Anh cũng cười theo, được ở cùng một chỗ với cô vừa nhẹ nhõm lại tự tại, hoàn toàn không cần băn khoăn lo lắng cái gì. "Vậy chúng ta bây giờ đi đâu làm báo cáo?"

"Đương nhiên là ở thư viện thành phố rồi!" Nàng không chút do dự trả lời.

Hàn Mạnh Huân cũng không hề phản đối, hai người vác ba lô liền chạy thẳng tới thư viện thành phố. Ở trong đó tìm được vị trí tốt, cô và anh ngồi xuống bắt đầu tìm số liệu làm báo cáo.

Hai người từ 10h sáng ngồi tới một giờ chiều, cuối cùng cũng hoàn thành báo cáo của giáo sư giao phó. Bọn họ thu dọn đồ đạc xong, nhìn thấy kế bên thư viện có một quán cafe yên tĩnh, liền vào đó ăn bữa trưa.

Trong lúc ăn hai người cười cười nói nói rất là vui vẻ, cộng thêm báo cáo đã hoàn thành, càng cảm thấy thoải mái thả lỏng hơn.

"Hàn Mạnh Huân, em có một chuyện muốn nói cho anh biết."

Khi phục vụ đem chén đĩa trên bàn toàn bộ dọn dẹp sạch sẽ, đưa lên hai ly cà phê hương thơm nồng đậm, Viên Thiệu Quân hít sâu một cái, bắt đầu nói đến chủ đề quan trọng nhất hôm nay.

"Làm gì mà tự nhiên lại nghiêm túc quá vậy?"

Hàn Mạnh Huân ngẩng đầu nhìn cô một cái, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhẹ nhàng khêu gợi.

"Em như vậy anh có chút không quen."

Từ khi biết Viên Thiệu Quân tới nay, anh chưa từng thấy có lúc nào mà cô không vui vẻ, mỗi hồi nhìn thấy cô đều là vẻ mặt tươi cười, khó được thấy cô xuất hiện vẻ mặt nghiêm chỉnh này, làm anh rất là khó hiểu.

"Vậy ý anh là...có muốn em nói tiếp không?" Cô tròn mắt, thật vất vả toàn tâm toàn ý dừng khí mà giờ cô có cảm giác mình giống như cái kính khi cầu bị đâm thủng một lỗ lớn.

"Không sao, em nói đi!" Anh hờ hững thúc giục.

"Anh nói đó nha!"

Cô nhìn anh, trong lòng căng thẳng tới cực điểm.

Mặc dù nhìn anh bây giờ có chút phong trần, nhưng vẫn là rất đẹp trai làm cho cô nhìn xiu chút nữa là chảy nước miếng, "mình thật là quá háo sắc rồi, thật đáng khinh!", cô tự rửa mình.

"Được rồi, là anh nói!" Hàn Mạnh Huân nhếch môi cười, hoàn toàn không phủ nhận. "Nói nhanh một chút, muốn nói cái gì cứ việc nói, anh nghe là được." Anh cười cười thúc giục cô

"Được, anh phải ngồi vững vàng đó!"

Cô có ý tốt muốn báo trước cho anh chuẩn bị, lại lần nữa hít sâu một cái, đỏ mặt lớn tiếng tuyên bố:

"Hàn Mạnh Huân, em thích anh, chúng ta thử quen nhau đi!"

Lời tỏ tình này khá là...Thạch Phá Thiên Kinh (1), Hàn Mạnh Huân thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế xuống đất. Anh kinh ngạc tròn hai mắt, không thể ngờ tới cô sẽ lớn mật nói ra như thế.

((1) long trời lở đất)

"Em..... Có khỏe không?"

Thấy anh hình như có chút bị cô hù dọa, lúng túng liếc nhìn anh.

"Em.....khỏe!!!"

Anh thoáng có chút choáng váng vịn vào cái bàn, khóe miệng hơi cong lên lộ ra nụ cười như có như không.

"Vậy là...?" Cô lúng túng cười gượng hai tiếng, luống cuống gãi đầu. "Vậy..... câu trả lời của anh là?" <http://diendanlequydon.com>

Hàn Mạnh Huân điều chỉnh lại chỗ ngồi, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô then thùng phải tránh tầm mắt của anh, vừa mới kinh ngạc đã tan thành mây khói, thay vào đó là một cổ ấm áp dần dần xuất hiện trong lòng.

Cô gái này thật thú vị, rõ ràng có dũng khí chủ động tỏ tình, nhưng giờ biểu hiện lại xấu hổ như vậy, làm cho anh thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười.

"Em nói em thích anh, vậy thì rốt cuộc em thích anh ở điểm nào?"

Anh hắng giọng, quyết định hỏi rõ trước cô tại sao lại thích anh.

"Em..... cũng thích!"

Mặt của nàng so với quả cà chua còn đỏ hơn, miệng ập a ập úng còn trán thì lấm tấm mồ hôi.

"Cũng thích là có ý gì?" Mạnh Huân nhú mày, phát hiện thì ra trêu chọc cô lại thú vị như vậy.

Thì ra bình thường cô cười hì hì đáng vẻ đều là cứng rắn bề ngoài, cô chưa từng nghĩ qua gặp chuyện như thế này thì sẽ đỏ mặt tim đập hay sao?

Bởi vì cá tính của cô rất đặc biệt, lúc nào cũng vui vẻ lạc quan, cho nên anh sinh ra hứng thú trêu chọc cô, anh rất muốn xem một chút bình thường cô vô tư như vậy thì khi xấu hổ cực điểm sẽ có bộ dạng như thế nào.

"Thì...tất cả mọi thứ ở anh, em đều thích!" Cô nhắm lại mắt, đặc biệt gia tăng âm lượng trả lời một lần nữa

Aaa! Tức chết! cô đã nói trắng ra như vậy, hử còn giả bộ không hiểu, khó trách nhiều nữ sinh lén thầm thích hử, nhưng không một ai có thể thành công "vượt qua lời trì" mà tiến thêm bước nữa, quả thực hử đúng là một cây gỗ lớn siêu cấp !

Hàn Mạnh Huân nghe vậy không nhìn được cười thầm trong bụng, cô lớn tiếng nghiêm túc tuyên bố như vậy làm anh thật có chút cảm động.

Thành thật mà nói, cô không phải nữ sinh đầu tiên tỏ lộ với anh, nhưng đại đa số nữ sinh đều dùng thư tình hoặc là tặng món quà nhỏ nào đó để diễn tả tình ý, không giống như cô lại ở trước mặt quần chúng nhân dân lớn tiếng tỏ tình, tình hình này tuyệt đối xưa nay chưa từng có.

Liếc nhìn mấy bàn xung quanh, ai nấy đều không tự chủ được đưa mắt phóng về phía cô, chứng minh thành ý của cô rất chân thật, hơn nữa rõ ràng cô dùng hết can đảm để nói to như vậy, hỏi anh có thể không cảm động sao?

"Thật sự là em xem trọng anh quá rồi!." Anh cười khẽ, trong bụng đã có đáp án.

Đáng chết! Nhịp tim cô giờ chắc khoảng 100lần/giây, cô không khống chế được nhịp tim đập loạn cào cào, cũng không thể biết được đáp án của anh, cắn răng bỏ qua hết xấu hổ, trực tiếp hỏi một lần cho rõ ràng.

"Vậy câu trả lời của anh là"

"Em nói thử xem?" Anh mỉm cười hỏi ngược lại.

"Em cũng không phải là anh, làm sao biết đáp án của anh chứ?" Cô sưng sờ, không tin nổi anh hỏi ngược lại cô.

"Nếu như anh đồng ý làm bạn trai của em, thì em có tốt với anh không? Có dịu dàng với anh không?" Anh lấy ngón tay nhẹ nhàng vẽ từng vòng trên mặt bàn, giống như đang vuốt ve da thịt của người yêu.

"Đương đương đương..... nhiên....."

Cô nhìn chăm chăm vào ngón tay đang miết mặt bàn, không hiểu sao, cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, loại cảm giác đó..... y như anh đang vuốt ve thân thể cô, làm hai bên tai hiện lên một trận nóng bừng.

"Em đã có thành ý như vậy, anh..... cũng đành miễn cưỡng đồng ý làm bạn trai em."

Đến tận hôm nay cô còn nhớ rõ nụ cười như có như không trên mặt anh, còn có bốn chữ "miễn cưỡng đồng ý"

Cô không biết được những lời đùa giỡn đó có bao nhiêu ý tứ, mặc dù sau này bọn họ cũng đã trải qua giai đoạn yêu đương ngọt ngào rồi mới quyết định kết hôn, nhưng cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng quên vẻ mặt lúc đó của anh.

Cô không chỉ một lần hỏi tưởng, thật ra vẻ mặt lúc đó của anh là có ý gì?

Là thấy cô đáng thương nên mới đồng ý cùng cô tìm hiểu, hay là anh thật sự cũng có một chút thích cô?

Suy cho cùng, cho tới bây giờ cô một chút manh mối cũng không có, cho nên sợ hãi của cô cũng từ đó mà ra.

Cô vẫn cho rằng đoạn hôn nhân này là do cô cưỡng cầu mà thành, dù sao cũng là từ cô chủ động, hai người mới có được kết quả như hiện tại.

Cũng vì cái khúc mắc đó mà trừ phi bất đắc dĩ, cô cố ép mình không nên quá để tâm vào những chuyện vụn vặt, hễ động một chút cũng có thể "mạc tu hữu" (1), chưa biết rõ ràng trắng đen đã nổi điên lên đi kiếm chồng làm âm ỹ. Cô thật lòng không muốn phá hư tình cảm tốt đẹp giữa hai vợ chồng.

((1) mac tu hữu có nghĩa là "có lẽ là có" (vào thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Cô và Hàn Mạnh Huân tình nghĩa vợ chồng đang mặn nồng, vẫn là cô yêu Mạnh Huân nhiều hơn, ít nhất là theo một phương diện nào đó. Đây cũng chính là lý do vì sao, khi cô ở bất gặp khoảnh khắc chồng mình cùng vị Trần tiểu thư kia có điểm mập mờ, mà còn có thể làm bộ tự nhiên hào phóng, giống như không có chút nào để ý tới.

Cô không muốn làm cho chồng cảm thấy mình rất đáng ghét, dẫn tới bất mãn, thậm chí không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này.

Hiện nay tỷ lệ ly hôn cao như vậy, có lẽ do cô lo lắng quá mức, chỉ là đâu ai có thể đảm bảo rằng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.....

"Thế nào còn chưa chịu xuống xe?"

Hàn Mạnh Huân âm thanh truyền vào trong tai cô, giúp cô hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra xe đã dừng ở bãi đỗ xe rồi của chung cư rồi, cô lập tức đưa tay bối rối mở đai an toàn trên người ra.

"Đang suy nghĩ gì mà thất thần dữ vậy, ngay cả về đến nhà cũng không biết?" Hàn Mạnh Huân nhú nhú mi tâm, theo bản năng đoán không chừng là cô đang hoài nghi mình cùng Trần Ngọc Tiệp có gì mập mờ.

Có lẽ nào lại như vậy? Cô ấy thật sự biết ghen sao?

Nếu thật sự như vậy, thì khi này bắt gặp ở văn phòng cô phải nổi giận mới đúng, chỉ là anh vẫn rất nghi ngờ cô có khi không có dây thần kinh tức giận cũng nên; bởi vì từ lúc hai người quen biết, yêu nhau, rồi thành vợ chồng như bây giờ, anh cũng chưa từng thấy qua cô có bất cứ lúc nào không vui.

Nói thật ra, ở vào thời điểm này, anh thật đúng là có hi vọng cô đối với anh thể hiện sự tham lam chiếm hữu. Không phải anh thích uống dấm, cũng không phải theo cái kiểu lý luận có ghen mới có yêu, chỉ cần là cô tỏ ra trong lòng mình lúc nào cũng coi trọng người chồng này là được

"Không có gì! Em chỉ là đang suy nghĩ..... Tháng sau sinh nhật mẹ, chúng ta nên chuẩn bị quà gì thôi!."

Đối với câu hỏi bất ngờ của chồng, cô cái khó ló cái khôn, nghĩ đến ngay sinh nhật mẹ chồng sắp tới, đem ngay lý do chưa nghĩ ra quà tặng nói ra như là điều đương nhiên.

"Mẹ không thiếu gì cả, chỉ cần em có thể nhớ đến ngày sinh nhật của bà, cũng đủ làm bà vui vẻ rồi." Hàn Mạnh Huân không tại ý lắm, nhún vai một cái, mở cửa xe bước xuống trước.

Viên Thiệu Quân thấy ông xã đã đứng ở trước xe đợi, cô cũng vội vàng bước xuống, đợi Mạnh Huân bấm nút khoá xe, hai người mới cùng nhau đi về phía thang máy.

"Không thể nói như vậy được! Như thế nào đi nữa cũng là mẹ anh, thành ý vì phải có nhưng lễ nghi cũng không được thiếu chứ." chuyện này không thể lơ là, cô không muốn bị mọi người nói là nàng dâu không có trách nhiệm, mặc dù mẹ chồng rất thương cô.

"Em đó! Có thể đừng suy nghĩ nhiều quá hay không? (*Edit bởi DDLQD*). Tựa như mẹ em, bà cũng chưa từng yêu cầu anh phải có lễ nghi phép tắc gì nhiều, mọi người đều là người một nhà, thoải mái vui vẻ vẫn không phải tốt hơn sao?"

Anh nhìn cô, thang máy rất nhanh lên đến tầng lầu của bọn họ, "ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Hàn Mạnh Huân bước ra ngoài trước, tra chìa khóa vào cửa chính mở ra bước vào nhà.

"Em không phải suy nghĩ nhiều, là do anh quá vô tâm thôi, mấy chuyện tiểu tiết đều chỉ xử lý qua loa."

Ở mặt nào đó cô cũng đồng ý với anh, nhưng không thể không oán giận anh một chút cũng không nhớ ra ngày kỷ niệm, hại cô một chút cảm giác lãng mạn cũng không có.

"Bà xã à! hình như anh nghĩ thấy có mùi vị trách cứ ở đây?" Anh nhìn cô một cái, vẫn giữ nét mặt cũ, cười như không cười.

"Đâu có!"

Oh no! Không ổn, hình như cô để lộ quá nhiều sơ hở rồi, nhưng dù sao có đánh chết cô cũng không nhận!

Cô đem vẻ mặt vui vẻ bày hết ra ngoài, về phần tâm tình không vui, cô cứ nuốt vô bụng rồi tiêu hóa, hấp thu hết coi như xong, một chút xiu cũng không thể để cho anh ấy biết được.

"Được rồi, em nói không có thì là không có."

Anh không tiếp tục tra hỏi, đem cặp công văn bỏ vào thư phòng, sau đó

trở về phòng ngủ thay một bộ đồ thoải mái hơn.

Thấy anh không hỏi về chuyện ở trên xe nữa Viên Thiệu Quân trong lòng mới thả lỏng, đợi chồng trở về phòng sau đó cô mới đi vào thư phòng, tại bàn làm việc riêng ngồi xuống.

Hôm nay đi ra ngoài lêu lổng cả một ngày, công việc chất đống như núi chưa hề có tăng thêm chút tiền độ nào, cô thở dài một hơi, trong lòng toát ra chút cảm giác áy náy.

Đã lỡ đến nhà xuất bản nhận chè Dương Canh của người ta nuốt vào bụng rồi, công việc không có chút tiến triển nào làm sao ăn nói được, dù sao thời gian tới bữa tối còn tới một, hai giờ, cho dù cô có muốn nấu bữa tối hay ra ngoài ăn cùng chồng thì trước tiên cô cần phải được tiêu diệt bớt đống công việc này đã, nhằm báo đáp ân tình chè Dương Canh cho ông chủ của cô.

Quyết định xong, cô mở máy vi tính ra, lấy trong ngăn kéo những bài chưa phiên dịch và tự diễn, nghiêm túc ra sức làm việc .

Hàn Mạnh Huân thay xong quần áo đi tới thư phòng, vốn là tính toán đến thư phòng làm tiếp công việc, kết quả là thấy bà xã đã ngồi ở trước bàn tập trung làm việc, anh dựa khung cửa, tỉ mỉ quan sát vợ mình .

Cô lúc trước ở trường cũng không phải không có chí lớn nhưng sau khi tốt nghiệp không tìm được công việc, mấy năm sau liền gả cho anh làm vợ, sau đó mới bắt đầu công việc phiên dịch hiện tại này, ngày ngày cũng chỉ ở trong nhà, cũng chưa từng nghe cô oán trách qua một câu.

cô là một người vợ tốt, chưa bao giờ tạo cho anh bất kỳ áp lực nào, bất cứ chuyện gì cũng chưa từng, đem đến cho anh một cuộc sống hôn nhân nhẹ nhõm vui vẻ, thậm chí so với lúc độc thân còn vừa lòng hơn, được một người vợ như thế, chồng còn muốn gì nữa?

Khóe miệng không khỏi cong lên thành một nụ cười dịu dàng, Mạnh Huân tiến lên đi tới sau lưng Thiệu Quân, khom người dò nhìn công việc của cô, nhiệt độ ấm áp dán chặt sau lưng cô, một tiếng cười duyên vang lên.

"Thế nào?" Mắt của cô không hề rời khỏi màn hình máy tính, vừa cười vừa hỏi. "Làm gì dựa vào người ta gần dữ vậy?"

"Quan tâm công việc của em mà!"

Thân là một người chồng tốt, có nghĩa vụ quan tâm tất cả mọi chuyện của vợ mình, công việc tất nhiên cũng nằm trong số đó.

"Hôm nay kì lạ quá nha, trước kia sao em không thấy anh hiếu kỳ công việc của em thế này?" Cô cười nói, cho là anh chỉ nhất thời hứng thú vậy thôi.

"Nói như vậy, thật giống như anh không có chút nào quan tâm em!" Anh lập tức kháng nghị, anh thật ra vẫn rất quan tâm cô, chỉ là không thể hiện rõ ràng ra ngoài mà thôi.

"Em không có nói như vậy, anh quan tâm em, em thật sự rất vui mừng."

Cô nũng nịu ngã về phía sau, thừa dịp tựa vào vòm ngực vững chắc ấm áp của chồng.

"Em biết là chồng em thương em nhất, quan tâm em nhất mà!"

"Đó là đương nhiên." Hàn Mạnh Huân theo bản năng vịn vai của cô, không để cho cô bật ngửa, cũng nhỏ giọng cảnh cáo. "Cẩn thận một chút!"

"Thiệt là! Không có lãng mạn chút nào." Cô khẽ gất một tiếng, nhỏ

giọng nói thầm.

"Em nói cái gì không?"

Anh không nghe thấy cô nói nhỏ những gì, hỏi ngược một câu.

"Không có a!"

Cô thầm than một hơi, chỉnh lại tư thế ngồi nghiêm chỉnh hơn.

"Anh hôm nay không có công việc gì cần phải xử lý sao? còn có thời gian rảnh rỗi như vậy tới quan tâm em?"

"Có bận rộn hơn nữa cũng phải xem thử vợ anh đang bận cái gì chứ!" Anh lắc đầu một cái, tất nhiên không thể nào không có công việc phải xử lý, nhưng anh cho là quan tâm tới vợ mình so công việc quan trọng hơn, cho nên công việc có thể tạm hoãn.

"Oh! Em rất vui nha~!"

Cô có chút cảm động, thân thiết vỗ vỗ mu bàn tay của chồng đang đặt trên vai mình..

"Cám ơn đã thương em như vậy, thật là không uổng công em gả cho anh."

"Đồ ngốc." Anh cười khẽ, đưa tay xoa đầu cô.

"Anh cứ làm việc của mình đi! Em phiên dịch xong đoạn này rồi tới nay anh suy nghĩ xem muốn em nấu hay ra ngoài ăn?" Cô muốn làm cho xong công việc nhanh nhanh, liền lên tiếng đề nghị.

"Đó, có công việc liên quên chồng, bây giờ muốn đuổi anh đi đúng không?" Anh có chút chua chua trong miệng.

"Làm sao lại nói như vậy?"

Nhìn anh nói hờn lẫy như vậy tám phần là trong lòng vô cùng không thoải mái. Cô cười, xoay người ôm lấy hông của anh trấn an.

"Đương nhiên là ông xã của em quan trọng nhất rồi! Không có bất kỳ chuyện có thể so sánh vượt qua chồng yêu của me được hết, công việc đâu có thể nào so với người quan trọng như anh được?"

"Tốt nhất là như vậy!" Anh hừ nhẹ, bĩu môi.

"Ông xã à~~! Anh sao vậy hả?" Cô nũng nịu, dùng sức ôm chặt hông của anh. "Người ta nói đều là thật á!"

"Đừng kéo anh...anh muốn đi làm việc."

Anh lại hừ một tiếng, đẩy tay của cô ra.

"Đừng như vậy mà! Người ta không thả thì sao?"

Cô càng lúc càng ôm chặt lấy anh không buông.

"Em lạ thật đó, không phải mới đuổi anh đi làm việc, hiện tại lại không chịu thả người, em rốt cuộc muốn như thế nào đây?" Anh bắt đầu dĩ, âm thầm thở dài một hơi.

"Anh tự nhiên lại khó chịu, người ta làm sao có thể cho anh đi làm việc được!"

Cô bắt đầu rung rung khoé mắt, hai cánh tay siết chặt lấy anh.

"Anh không có khó chịu gì hết!" Anh ngạc nhiên, cô lấy đâu ra suy nghĩ này chứ? Anh nhớ mình đâu có biểu hiện ra thái độ khó chịu gì.

"Có mà có mà, người ta chỉ là sợ anh làm không xong công việc, anh liền nhỏ mọn nổi giận, có cần phải như vậy không hả?" Cô nói nhiều như vậy nhưng vẫn không buông tay.

Chương 3

"Nhỏ mọn?" Hấn híp híp mắt, hấn nhỏ mọn khi nào chứ?

"Đúng vậy, vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận, không phải nhỏ mọn là cái gì?" Cô không chút nào phát hiện anh lúc này đã toả ra chút "nguy hiểm", cứ khư khư ôm lấy anh nhắc đi nhắc lại.

"Anh nói, anh, không, có, tức, giận!" âm thanh của Mạnh Huân thoát ra từ trong kẽ răng. <http://diendanlequydon.com>

"Em không tin!" Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh làm bộ đáng thương nhìn hấn. "Nếu như anh thật sự không tức giận, vậy anh hôn em một cái đi, em mới tin."

Hôn một cái? Ý đồ của cô ấy chỉ có vậy thôi sao?

"Hôn một cái là được rồi sao?" Mạnh Huân nhếch môi, có vẻ như ngoài cười nhưng trong lòng thì không như vậy.

"À ừ..... Đúng, đúng a! Hôn một cái là đủ rồi." Cô tròn mắt nhìn, bất tri bất giác cảm thấy có cái gì đó không ổn.

"Đứng lên." Anh đột nhiên ra lệnh như bậc đế vương.

"Hả?" Cô có chút run rẩy, mặt vô tội mở to mắt nhìn anh.

"Không phải muốn anh hôn sao? Em ngồi như vậy anh hôn không được." Lý do của anh hình như cũng...chính đáng.

"..... Ồ!"

Nói như vậy cũng được sao chứ? Cô đành âm ừ, cuối cùng cũng buông thất lung của anh ra, ngoan ngoãn từ chỗ ngồi đứng lên.

"Tới đây, cho anh hôn một chút."

Hàn Mạnh Huân giương môi cười một tiếng, không biết sao, nụ cười thoáng qua này nhìn thế nào cũng không hề thấy có ý tốt, mí mắt Viên Thiệu Quân không tự chủ được giật giật ba cái.....

Nhỏ mọn đúng không? Hàn Mạnh Huân anh xưa nay chưa bao giờ bị cho là loại đàn ông nhỏ nhen, hôm nay lại bị bà xã phán một câu xanh rờn, trong lòng không thể không khó chịu.

Anh để cô bắt gặp một màn mập mờ kia, cô chẳng những không có chút dấu hiệu ghen tuông, ngược lại còn nói anh nhỏ mọn, cục tức này bắt anh làm sao mà nuốt trôi cơ chứ?

Lửa nóng từ nụ hôn mãnh liệt của anh truyền tới làm Viên Thiệu Quân choáng váng đầu óc, cô cũng không biết mình đã nói sai điều gì, chỉ biết chồng mình hôm nay đặc biệt nhiệt tình, nhiệt tình đến mức cô vô lực chống đỡ, chỉ đành xui xẻo cả người dựa lồng ngực của anh thở gấp.

"Ông xã, anh....."

Ngày hôm nay đúng là kỳ lạ! Nhiệt tình quá mức cần thiết rồi !

"Thế nào?"

Anh khó khăn buông đôi môi đỏ mọng của cô ra, hơi thở gấp gấp hỏi.

"Anh hôm nay sao lại nhiệt tình vậy chứ?" Cô sắp chống đỡ không nổi

nữa rồi.

"Ai kêu em nói anh nhỏ mọn?"

Anh hừ nhẹ, rõ ràng chính là thù dai.

"Anh không phải là trả thù em đó chứ?" Chỉ vì cô nói anh nhỏ mọn? Cái này chồng cô cũng thật là..... quá hẹp hòi rồi!

"Sao mà như vậy được? Anh đương nhiên là vì yêu em nên mới hôn em thôi!" Mạnh Huân cười gian.

"....." Thật vậy không? sao cô có cảm giác không giống vậy chút nào.

"Về mặt này của em là sao? Chồng em sẽ lừa em ư?"

Khóe mắt của anh giật giật , chợt dạ đưa tay nhéo nhéo mặt cô.

"A..... Đau quá!"

Cô kêu đau một tiếng, bàn tay nhỏ bé vội nắm lấy bàn tay đang tác quái của anh.

"Xem em còn dám nói anh nhỏ mọn hay không." Mạnh Huân hả hê cong lên khóe miệng cười nhẹ.

"Hừ! Còn nói anh không cố ý trả thù, vậy anh bây giờ nói vậy là có ý gì?"

Cô nhảy căng lên, chỉ vào mũi của anh cong môi cần nhẫn.

"Không có ý gì mà!"

Anh cười to, có loại khoái cảm như gian kế được thực hiện.

"Hừ! Anh xấu lắm!"

Cô tức giận dậm chân, trách móc chồng.

"Em biết không, anh còn có thể xấu hơn như vậy nữa!" Mạnh Huân nhướn mày, cảm thấy cô như vậy thật vô cùng dễ thương, không nhịn được lấy tay nâng cao cằm của cô, lại muốn tiếp tục trêu chọc.

"Đừng có lộn xộn, anh cho rằng em là ngày đầu tiên biết anh sao?"

Viên Thiệu Quân nhú đôi mày thanh tú, giận hờn giống như những bà vợ khác cãi nhai không ngừng.

"Anh tâm tình đang tốt như vậy thì nhanh nhanh đi xử lý cho xong công việc một lần, mắc công tới khi muốn làm thì không kịp, lại tự hành hạ cơ thể thức khuya làm việc nữa."

"Anh biết ngay vợ anh quan tâm anh nhất." Anh giương tay ôm lấy cô, để cô dựa vào cạnh bàn. "Yên nào, anh muốn hôn em thêm một chút."

"Anh hôm nay làm sao vậy..... Hàn Mạnh Huân!" Đột nhiên anh đưa tay nâng bắt đùi của cô lên, lần mò vào trong. Cô không tự chủ được la lên.

"Hà?"

Mạnh Huân đáp nhẹ, môi nóng dán chặt vào cái cổ trắng nõn của cô, bàn tay mạnh mẽ ở trên người cô thăm dò, giọng khàn khàn tràn đầy ham muốn.

"Anh cũng không phải là muốn ở trong thư phòng....." Cô tròn mắt không thể tin được, đôi tay nhỏ bé không ngừng ngăn cản bàn tay mờ ám kia.

"Có gì mà không được?"

Anh nhướn mày cười khế, đã kết hôn hơn một năm rồi, thế nào còn xấu hổ như vậy?

"Đừng mà! Làm như...như vậy kỳ cục lắm !"

Nếu anh thật sự ham muốn, phòng ngủ cũng chỉ có cách mấy bước, trở về phòng làm không phải tốt hơn sao, không cần phải gấp gáp như vậy.

"Thư phòng là chỗ làm việc, sao có thể làm chuyện...này được."

"Chúng ta là vợ chồng, yêu nhau ở đâu, ân ái với nhau ở đâu mà không được, dù là làm ở bên ngoài, chỉ cần không quấy rầy đến người khác là được!"

.....

Cũng không biết ở đâu đã lưu truyền câu danh ngôn "vợ chồng đầu giường ằm ỉ, cuối giường hòa hợp". hình như nó đã thành luật bất thành văn, áp dụng cho tất cả các cặp vợ chồng ở mọi lứa tuổi

Hàn Mạnh Huân cùng Viên Thiệu Quân đôi vợ chồng này cũng không ngoại lệ. Cho nên không có ai gọi lại chuyện mờ ám ngày hôm đó trong phòng tổng giám đốc, giống như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra.

Theo tính tình thì Viên Thiệu Quân sợ phiền toái, nên cô vui vẻ không nhắc lại với Mạnh Huân một màn không muốn nhớ đến kia, cô chỉ muốn yên

bình sống qua ngày.

Nhưng không có ai nhắc tới, không có nghĩa là chuyện này không tồn tại, nó hoàn toàn chĩnh chĩnh được niêm phong cất vào trong cái đầu "nhật lý vạn ky" (1) của Hàn Mạnh Huân; thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh giấc, anh có khi chỉ vì nhớ tới chuyện này mà cảm thấy ảo não không thôi, rất muốn hiểu rõ trong lòng Thiệu Quân là như thế nào, có thật sự quan tâm, yêu thương mình hay không.

((1) Xuất xứ từ Thượng thư · Cao Đào Mộ Thư: “Căn căn nghiệp nghiệp, nhất nhật nhị nhật vạn ky.” ý chỉ hàng ngày phải xử lý nhiều công việc khó khăn, rất bận rộn, đồng nghĩa còn có cụm từ: thức khuya dậy sớm, toàn lực ứng phó)

Chỉ là mặc dù thỉnh thoảng cảm thấy có chút ảo não, nhưng bởi vì anh bận rộn công việc, xã giao cũng tương đối nhiều, việc phải xử lý nhiều không thể kể hết nên sự kiện kia tạm thời bị chôn vùi.

"Chị dâu, ngại quá, em lại tới quấy rầy!"

Đang cười hì hì đi vào Hàn gia là nghiệp vụ Lâm Canh Nam ở công ty. gương mặt nở nụ cười lịch sự, lên tiếng chào hỏi Viên Thiệu Quân .

Hàn Mạnh Huân là một người đàn ông sống rất nghiêm túc đàng hoàng, bình thường không có đam mê gì, chỉ đôi lúc có được chút rãnh rỗi thì cùng năm ba bạn tốt tụ họp một chỗ chơi vài ván bài.

Những lúc như thế, người không thạo việc nhà là Viên Thiệu Quân tất nhiên làm chân chạy đi pha trà, nhưng cô lại rất vui vẻ, dù sao trong nhà hiếm khi có khách đến. Cô là người thích náo nhiệt nên sau khi xong việc thì tựa vào bên cạnh bàn, nghe chồng cùng bạn bè tán gẫu, cho dù là nói về những đề tài không đâu vào đâu, cô cũng có thể nghe say sưa ngon lành.

"Sao lại khách sáo như vậy? Tôi hoan nghênh còn không kịp, mời vào mời vào!" Hôm nay chồng cô lại hẹn bạn đến, cô phấn khởi hiện ra khuôn mặt tươi cười nhiệt tình nghênh đón.

Mặc dù bản thảo cô đang dịch lại vì vậy mà kéo dài, nhưng không quan trọng, ngày mai cô chịu khó chăm chỉ làm nhiều một chút, cũng có thể kịp tiến độ, quan trọng nhất là Mạnh Huân có thể vui vẻ, cô cũng vui vẻ.

"Có phải cậu không vậy, A Nam, hôm nay uống lộn thuốc à?"

Đi theo sau lưng Lâm Canh Nam một người to cao, tên là Trương Nghĩa Hán, là đồng đội của Hàn Mạnh Huân lúc anh còn đi nghĩa vụ.

Trương Nghĩa Hán bày bộ mặt không thể tưởng tượng nổi nói: "Bình thường sao không thấy cái tên này biết lễ phép nhỉ?"

"Nói hưu nói vượn, anh đây vốn rất là lễ phép!" Lâm Canh Nam mắt tròn trĩnh, anh đường đường một nghiệp vụ viên, hiểu lễ nghĩa là điều kiện cơ bản nhất. Lễ nghĩa đã sớm ăn vào trong xương máu anh, chứ không phải như A Hán nói !

"Không phải chứ, đừng có cãi nữa. Sao mỗi lần xúm lại, hai người các anh cứ như các bà các chị ầm ĩ suốt."

Bước theo sau Trương Nghĩa Hán đi vào là một người đeo mắt kính, diện mạo lịch sự, vừa nghe hai người đàn ông đi ở đằng trước lại bắt đầu tranh cãi, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

Đây là trợ lý đặc biệt của Hàn Mạnh Huân, Triệu Khang Niên. Hàn Mạnh Huân tung hoành thương trường bao nhiêu năm thì Triệu Khang Niên cũng ở bên anh bấy nhiêu năm. Đối với Hàn Mạnh Huân có một mối thâm tình đại nghĩa lớn.

"A! Cậu nói vậy là ý gì chứ? Tôi giống như đàn bà chỗ nào?"

"Cái thằng nhóc này lại dám nói anh mày giống như các bà các chị, người chán sống rồi hả?"

Lâm Canh Nam cùng Trương Nghĩa Hán cơ hồ là đồng thời lên tiếng phản đối, hai người đàn ông âm lượng tăng lên cũng không nhỏ, khiến Viên Thiệu Quân lo lắng nhìn một chút lên đèn thủy tinh ở trên trần nhà .

Cô biết là mấy người đàn ông này giao tình rất tốt, nhưng cũng đừng có thử thách cái đèn thủy tinh của nhà cô. Nếu cái đèn thủy tinh không nhận được mức đề-xi-ben lớn của bọn họ thì vừa rất nguy hiểm vừa rất kinh khủng nha!

"Tốt lắm tốt lắm, các người ở đây chiến đấu gay gắt, quyết liệt, làm ầm ĩ đến hàng xóm, hỏi tôi cùng vợ tôi làm sao tiếp tục sống ở đây hả?"

Hàn Mạnh Huân đi ở phía sau cùng, tức giận nói vọng tới.

Ba người này đều là bạn bè đồng cam cộng khổ với anh, cho dù là làm việc chung hay ở trong quân đội, mặc dù quá trình quen biết khác nhau, nhưng lại giống nhau ở chỗ tình nghĩa sâu đậm.

Lâm Canh Nam áy náy, lo lắng nhìn nhìn xung quanh bốn phía."Nơi này xem ra cách âm cũng không tệ lắm mà, sẽ không có nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Đồ ngốc! Nếu là cách âm không tốt, sớm đã bị hàng xóm báo cảnh sát báo chúng ta tụ tập đánh bài, đâu có thể để cậu đứng đây đến bây giờ!" Trương Nghĩa Hán cười to.

"Sao cậu cứ chia mũi súng vào tôi vậy. Tôi nhớ không lầm thì mình không có đắc tội với cậu nha!" Bị chửi ngu ngốc Lâm Canh Nam khó chịu,

mạnh mẽ phản bác.

Hàn Mạnh Huân cùng Triệu Khang Niên nhìn nhau một cái, hai người không khỏi lắc đầu cười khẽ.

"A nam, A Hán không phải ý đó mà!"

Viên Thiệu Quân thấy chồng mình không có ý ngăn cản, dù sao cũng là chủ nhà, cô đành phải nhảy ra đảm đương vai trò làm "thuốc tiêu hoá".

"Các anh thân nhau quá rồi, khó tránh khỏi nói chuyện có chút thẳng thắn, bạn tốt với nhau không phải đều như vậy, không kiêng kỵ gì sao?"

Lâm Canh Nam bĩu môi, không thể không nể mặt cô. "Được rồi, em biết rồi chị dâu."

"Đúng đó! Cậu cũng biết con người của tôi nói chuyện chính là như vậy, đừng có hẹp hòi so đo!"

Trương Nghĩa Hán đập vai Lâm Canh Nam một cái, không quên chê anh hẹp hòi, sau đó cười hì hì hướng về phía Viên Thiệu Quân cảm ơn.

"Chị dâu, Thanks!"

"Cảm ơn cái gì? Cởi mở như vậy là tốt rồi, bạn tốt không thù vặt, không có chuyện gì lớn thì nên bỏ qua."

Viên Thiệu Quân cười cười, đến phòng bếp bung lên khay trà đã chuẩn bị sẵn .

"Bàn ghế tôi chuẩn bị xong rồi, các anh chơi hết mình nha!" Nói xong liền xoay người đi tới phòng bếp.

Hàn Mạnh Huân thay đôi dép trong nhà, mỉm cười muốn đi vào phòng khách, đột nhiên bị Trương Nghĩa Hán lấy cùi chỏ đẩy đẩy cánh tay của anh.

"Sao vậy?" Hàn Mạnh Huân không nghĩ cũng biết anh ta có lời muốn nói.

"Này, vợ cậu tốt thật nha!." Trương Nghĩa Hán chân thành khen. "Dù dẫu lại biết hiểu lý lẽ, nếu tôi có may mắn như cậu, cũng sẽ cưới được một người vợ tốt như vậy."

Nhưng đáng tiếc a! Người ta đã là gái đã có chồng, hơn nữa còn là vợ của bạn tốt.

Có cái gọi là vợ bạn không thể đụng vào, thỉnh thoảng ngủ cùng cũng không sao..... Sặc! Không phải đâu! Đó là lời nói đùa vô vị mà thôi, anh không bao giờ làm cái chuyện vô sỉ hèn hạ như vậy, chỉ là thật lòng rất ngưỡng mộ vợ của bạn.

"Còn tới lượt cậu khen sao?!"

Hàn Mạnh Huân liếc Trương Nghĩa Hán một cái, ngoài mặt không chút biến đổi nhưng trong lòng lại tự hào vô cùng.

"Đi thôi! Vợ tôi chuẩn bị bài bạc xong hết rồi, cậu sẽ không phụ ý tốt của cô ấy chứ?"

Anh đương nhiên biết vợ mình là tốt Number 1, nếu không anh đâu cưới về nhà? Bạn tốt này đúng là gốc mà!

"Không thể nào, hôm nay tới chính là vì muốn đánh bài mà!"

Trương Nghĩa Hán nhìn ánh mắt yêu quái của Mạnh Huân, chuyện này cười nổi sao? một chút cũng không buồn cười, hơn nữa còn lạnh thấu xương !

"Tôi hôm nay mới biết cậu nói chuyện buồn cười..muốn thúì ruột!"

Hàn Mạnh Huân khoe miệng co giật, mặc kệ anh ta, quay đầu hướng phòng khách đi tới.

"A Hán, tôi thật sự phục cậu rồi."

Xoay mình, Triệu Khang Niên vỗ vỗ vai Trương Nghĩa Hán, không đầu không đuôi tới bên cạnh anh nói.

"Có ý gì?" anh đã làm chuyện gì kinh thiên động địa hay sao? Có thể để cho cái phân tử tinh ranh của xã hội này bội phục? Xem ra anh thật đúng là rất giỏi.

"Ồ trước mặt người ta khen ngợi vợ của người đó, cậu không phải sợ Mạnh Huân hiểu lầm sao?"

Triệu Khang Niên đẩy cái kính mắt trên mũi, phong thái kia giống như là ở bình luận thời tiết ở bên ngoài, trong lời nói lại rất sắc bén.

"Hiểu lầm cái gì?"

Trương Nghĩa Hán đầu óc chậm chạp nhìn chằm chằm vào Triệu Khang Niên, đáy mắt rõ ràng viết 2 chữ "mờ mịt".

Trương Nghĩa Hán vốn là một kiến trúc sư giám sát xây dựng công trình, thường ngày chỉ cùng các công nhân khác xem xét, kiểm tra, cho nên đầu óc cũng trở nên đơn giản thực tế, hoàn toàn theo không thể theo kịp lối suy nghĩ của đám thành phần tri thức này, suy tư cái kiểu đường đi 9 cong 18

ngoặc, vòng tới lượn lui, anh căn bản không tài nào hiểu được ý tứ của Triệu Khang Niên.

"....." Triệu Khang Niên ngược lại đang nhìn mắt với anh, con mắt thiếu chút nữa thì xuyên qua mắt kiếng, trực tiếp dán vào mặt Trương Nghĩa Hán .

"Con người của tôi làm việc quang minh lỗi lạc, mặc kệ là cậu khen ngợi hay phê bình, ít nhất cũng phải nói cho rõ ràng chứ?."

Trương Nghĩa Hán ưỡn ngực, do hằng ngày phải miệt mài làm việc ở các công trường nên cơ thể trở nên to lớn mạnh khỏe, bàn tay anh không chút do dự dùng sức vỗ vào cơ ngực rắn chắc . <http://diendanlequydon.com>

" Trương Nghĩa Hán này là một đấng hảo hán, khinh thường những kẻ hèn nhát chỉ biết nói sau lưng người khác!"

"Ách..... Không có, không nghiêm trọng như vậy mà..., tôi mới vừa rồi chỉ là nói giỡn..... Nói giỡn mà thôi. haha~!"

Triệu Khang Niên trên trán hiện ra năm cái vạch đen, mồ hôi giàn giụa lẫn lộn, hoàn toàn không dám đem tầm mắt nhìn vào ngực của Trương Nghĩa Hán.

"Cơm có thể ăn nhiều nhưng nói thì không được nói sai, làm ảnh hưởng tới người khác. Cái tên mặt trắng này đi theo bên cạnh Hàn cũng đã nhiều năm, như thế nào ngay cả cũng nửa điểm đạo lý làm người không học được ?" Trương Nghĩa Hán sắc mặt trầm xuống, chăm chọc Khang Niên cả nửa ngày, làm bầm tức giận xoay người đuổi theo Hàn Mạnh Huân bước vào cửa

"Aiya! Bị rửa mặt rồi !" Chỉ biết đứng ở một bên không thể chen miêng vào, Lâm Canh Nam cuối cùng có được cơ hội mở miệng, vui sướng đâm chọt Triệu Khang Niên một câu.

"Cái tên tiểu tử này, cậu không nói thì không ai nói cậu bị câm đâu!"
Triệu Khang Niên xấu hổ hung ác trừng mắt.

"Không không không, chuyện này quá khó khăn."

Lâm Canh Nam đưa ngón trỏ ra, giơ ra trước mắt ở Triệu Khang Niên
lắc qua lắc lại.

"Cậu cũng biết, miệng cùng tài ăn nói là sinh mạng nghiệp vụ viên,
muốn tôi không nói lời nào chẳng phải là muốn tôi mất chén cơm sao? Vạn
vạn lần không được nha!"

"Vậy cậu cứ đứng một mình ở đây từ từ mà nói!"

Triệu Khang Niên căm tức bỏ lại hắc, xoay người theo hướng phòng
khách đi tới.

"Lẽ nào bị nói trúng? Bị chọc phá đôi câu liền tức giận à nha!" Lâm
Canh Nam gãi gãi đầu, nhìn chung quanh, còn có mỗi mình anh đứng trong
phòng khách, nhất thời có cảm giác bị bỏ rơi.

Anh là đến đánh bài với sếp, không phải tới phòng khách của sếp làm
tượng người, đành chậm chạp bước vào phòng! Hắc hắc! Bài 3 tay thiếu một
thì làm sao mà chơi được, chờ ta một chút a ~~

"Gần đây tài chính biến động mạnh thật, công ty của các cậu vẫn tốt
chứ hả?" Đổ bộ bài mặt chược ra bàn, bốn người chia ra, ngồi xuống, Trương
Nghĩa Hán liền thuận miệng hỏi một câu.

"Nhờ hồng phúc của cậu, mọi chuyện đều suôn sẻ." Ném con bài trong
tay ra bàn,, Hàn Mạnh Huân cũng thuận miệng trả lời vấn đề của Trương

Nghĩa Hán. "Ăn một con trung động, Thanks!"

"....." Rõ ràng ngồi "cửa trên" Hàn Mạnh Huân mà ném ra một con trung động liền bị hất ăn được. Lâm Canh Nam không đỡ được, buồn bực cực điểm.

"Canh kỹ dùm đi! Đơn giản như vậy mà cũng bị ăn trung động, cậu có thua chết cũng đáng đời!" Triệu Khang Niên liếc hất một cái, cầu nhàu Lâm Canh Nam thủ bài không chặt.

"Nhưng tôi chưa cần dùng tới nó mà!" Lâm Canh Nam vô tội bĩu môi, anh nào biết sắp có khẩu vị tốt như vậy, con bài đó cũng muốn ăn.

"Cũng chỉ là ăn con bài thôi mà, làm gì mất bình tĩnh như vậy?" Hàn Mạnh Huân lơ đãng cười nhẹ. Đánh bài cũng chỉ là trò chơi giết thời gian, quá mức so đo ngược lại sẽ tổn thương hòa khí.

"Không ngạc nhiên mới lạ, đánh bài vốn là phải thủ, nếu không thì sao mà thắng được." Triệu Khang Niên nhún vai một cái, lời này thuần túy là chơi bài thì rảnh rồi mai rảnh tiện thể phát biểu vài câu thôi mà.

"Cũng phải! Vốn là nên thủ chặt một chút, đây chính là lạc thú của đánh bài nha!" Trương Nghĩa Hán háng giọng cười to, bởi vì anh biết mọi người sẽ không chỉ chăm chăm vui đầu vô đánh bài mà còn đùa giỡn với nhau, cho nên anh mới thích cùng những người này đánh bài!

"Phải ghi nhớ mấy lời này mới được, không uống công chúng ta giao tình tốt như vậy." Hàn Mạnh Huân nghe xong liền cười ha ha, nhiệt tình vỗ vỗ vai Trương Nghĩa Hán.

"Đúng rồi đúng rồi, chúng ta giao tình tốt như vậy, cậu cũng nhanh nhanh giới thiệu bạn gái cho tôi đi! Không nhìn ra một mình tôi cô đơn lẻ loi sao? rất đáng thương đó?" Trương Nghĩa Hán trong lòng đau lòng nói.

"Ông lão đây thì ra là đang tư xuân!"

Lâm Canh Nam cười đến chảy nước mắt , thiếu chút nữa thì té từ trên ghế xuống.

"Tư cái đầu nguoi!" Trương Nghĩa Hán tức giận trừng mắt nhìn Lâm Canh Nam."Chờ người đến tuổi của ta thì biết, con người ai mà không cần có người bầu bạn chứ?"

"Cậu đã nói như vậy thì...Khang Niên, cậu liên lạc với Trần tiểu thư, quản lý tài chính của Đại Ngọc Châu, còn có người mẫu nổi tiếng Lâm tiểu thư..... Tóm lại tất cả những tiểu thư độc thân đều thử liên lạc, xem các nàng có ai cần người yêu, gởi lời mời giúp Trương đại ca có cơ hội được gặp mặt một chút."

Nếu bạn tốt đã mở lời, Hàn Mạnh Huân cũng không từ chối, hào phóng giao phó cho trợ lý Triệu Khang Niên rộng rãi phát thiệp mời của "anh hùng", bố cáo thiên hạ, gửi tới tất cả phụ nữ rằng nơi này có một người đàn ông ưu tú đang muốn tìm kiếm một người để bầu bạn.

"À! Như vậy không tốt lắm đâu?".Triệu Khang Niên ngẩn người, xem ra có chút sững sờ.

"Tại sao không tốt?" Lâm Canh Nam không rõ chân tướng đành hỏi tới.

"Bởi vì những vị tiểu thư kia ai cũng chỉ thích mình Hàn lão đại thôi à!" Triệu Khang Niên không chút nghĩ ngợi liền nói thẳng.

"Có lộn không vậy? Sếp có bà xã rồi mà!" Lâm Canh Nam kinh ngạc la ầm lên.

"Cậu thấy tôi giống người tùy tiện nói lung tung sao?" Triệu Khang Niên tức giận trừng mắt nhìn Canh Nam." Máy vị tiểu thư kia đều biết rõ sếp Hàn có vợ rồi nhưng mà vẫn cứ cái kiêu tre già măng mọc ầm ầm lao vô, tôi có biện pháp gì đây?"

Khang Niên cũng cảm thấy rất là phiền não! Những người phụ nữ kia suốt ngày đuổi theo anh tìm sếp Hàn, hại anh đau đầu muốn chết, nếu có thể anh cũng muốn đem những người đó mau sớm bán ra ngoài, tránh khỏi cứ ba ngày hai bữa là hành hạ lỗ tai hần.

"Oa..... Không nhìn ra lão đại được phái nữ theo đuổi nhiệt tình như vậy nha!"

Lâm Canh Nam quả thật sùng bái Hàn Mạnh Huân, trong lúc hưng phấn, vô ý nói nhiều hơn bình thường

"Vậy nếu như chị dâu không biết gì, thì lão đại có thể ở bên ngoài xây xong mấy cái tiểu công quán (1) rồi đó!"

((1): nhà riêng, ý nói là nuôi tình nhân, vợ bé ở bên ngoài)

Vừa nói xong, ba người còn lại giống như hiểu ý nhau, đột nhiên tất cả đều im lặng, Lâm Canh Nam cũng biết mình lỡ miệng nói chuyện không nên nói, biết điều nên chột dạ ngậm miệng.

Bốn người tám con mắt nhưng ai nấy đều có tâm tư riêng, nhìn chăm chằm mấy con bài trên bàn, thật giống như chỉ cần bỏ hết mấy con đó đi là bài trên tay mình có thể trở nên tốt hơn vậy.

"Mọi người sao vậy? Tự dưng ngồi im bất động không nói chuyện?" Viên Thiệu Quân vừa vặn bụng nước trà đẩy cửa vào, thấy bốn người giống như bốn bức tượng Phật, im lìm bất động, không khỏi tò mò hỏi.

"Không có gì! Không có gì."

Nghe giọng nói của cô, Hàn Mạnh Huân là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần, nở nụ cười, luôn miệng phủ nhận.

"Bà xã, vất vả cho em rồi!"

"Không có gì! Chỉ là bung trà tới đây thôi mà! " Cô cười khẽ, cẩn thận đem từng ly trà để vào chỗ của bốn người trên bàn. Thuận miệng hỏi "Bài tốt không anh?"

"Cũng tốt"

Anh gật đầu, không biết sao, đột nhiên có chút không dám nhìn mặt vợ mình.

Anh đương nhiên không thể nào ở bên ngoài làm mấy cái chuyện "tiểu công quán" này nọ, những lời đó cũng không phải là anh nói ra. (*Edit bởi DDLQD*). Rõ ràng là không có nguyên do gì nhưng anh không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, y như là anh ở bên ngoài làm chuyện có lỗi với cô vậy.

"Vậy chia tiền ăn bài cho em nha!" Nàng cười hì hì ngồi ở bên cạnh anh, nũng nịu đòi thưởng.

"Anh cho em cả người anh còn chưa đủ sao?" Hấn cười khẽ, búng ngón tay xinh đẹp ném bỏ bài ra.

Cô đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, xấu hổ đập bắp đùi của hấn một cái. "Ai nha! Làm sao anh có thể ở trước mặt mọi người nói như vậy? Rất mất thể diện mà!"

"Có sao đâu! Chúng ta là vợ chồng ai cũng biết! Có khó chịu cũng là

đang ở nhà của chúng ta." Anh cười lớn, cảm giác rất vui vẻ.

Ba người còn lại ngay đầu cũng không ngẩng lên được, đều tự tại chỗ ngồi của mình bất động.

Thật chết người! Vợ chồng sếp ở bên kia âu yếm, bọn họ lại đang ở trong nhà người ta, trong địa bàn của người ta. Cho dù có nổi hết cả da gà đầy mình, chỉ đành phải làm bộ để ý bài, để ý 1 cách nghiêm túc, thiếu điều hận không thể nhìn cho mấy con bài này cho nát ra.

"Đúng rồi, mọi người buổi tối muốn ăn cái gì? Tôi giúp mọi người gọi đồ ăn ở ngoài." Cô đoán chừng này ván bài này không thể kết thúc nhanh được, vì vậy hỏi thử bữa ăn tối như thế nào để còn giải quyết.

"Sao cũng được mà, chỉ cần có thể ăn được là được!" Trương Nghĩa Hán vui vẻ nói.

"Vậy ăn cơm hoặc ăn mì đều được sao?" Cô còn chút đắn đo.

"Được mà chị dâu, tụi em không có kén ăn đâu." Lâm Canh Nam vừa nhìn bài vừa nói cho Thiệu Quân yên tâm

"Ừ, tôi biết rồi."

Cô gật đầu một cái, rất nhanh giống như con bướm loại bay ra khỏi phòng khách tiếp tục bận rộn.

"Aiya! Thật là một cô gái tốt." Trương Nghĩa Hán nhìn một chút, không khỏi lại cảm thán .

"Cô ấy là vợ tôi!"

Hàn Mạnh Huân lườm một cái, nhìn Nghĩa Hán bằng ánh mắt hình viên đạn.

"Tôi biết rồi! cho nên mới cảm thán a!"

Trương Nghĩa Hán cũng không sợ sệt, trả lại Mạnh Huân một cái nhìn sắc bén.

Lâm Canh Nam trộm dò xét Triệu Khang Niên một cái, trong lòng không khỏi tự nhủ thầm: "hai vợ chồng lão đại thật đúng "ngang tài ngang sức", hai người đều rất thu hút người khác phái, cũng không biết nếu hai người tranh tài, thì ai sẽ thắng?"

Mặc kệ người nào thắng, cảm giác cũng làm cho người ta phải hâm mộ !

Phụ nữ xúm lại chủ đề phần lớn là bàn luận về bạn trai, chồng, con. Đàn ông xúm lại bàn luận thì tất cả đều chỉ là về nữ nhân, hình như chưa từng có ngoại lệ.

Chương 4

Vừa cúp máy sau khi gọi đồ ăn bên ngoài xong, Viên Thiệu Quân cầm điện thoại bất động hồi lâu, trong đầu không ngừng nghĩ tới chuyện vừa rồi khi đứng ở ngoài cửa, lơ đãng nghe được nội dung nói chuyện.

Cô tuyệt đối không cố ý muốn nghe lén chồng mình nói chuyện với bạn bè, chỉ là ở trước cửa đang định bung nước trà vào phòng, bất ngờ nghe được bọn họ nói chuyện.

"Tiểu công quán"? là Kim Ốc Tàng Kiêu (1), là chỗ giấu giếm tình nhân? Bọn họ là nói chồng cô ở bên ngoài Kim Ốc Tàng Kiêu sao?

((1) Kim ốc tàng kiêu: ý chỉ nạp thiếp, nay được dùng với ý chỉ bao dưỡng tình nhân bên ngoài. Có tích này: Kim ốc tàng kiêu : Đây là truyện về Hoàng hậu A Kiêu của Hán Vũ Đế. Trần A Kiêu , con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu, Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Lưu Phiêu vốn định đem gả A Kiêu cho thái tử Lưu Vinh, bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt, mới đem A Kiêu gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân. Cảnh đế cho là A Kiêu lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng. Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa, công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi ” gả A Kiêu cho người làm vợ có được không?” Lưu Triệt cười đáp ” Rất tốt , nếu được A Kiêu làm vợ , xin làm nhà vàng cho ở ! ” Đó là gốc của thành ngữ ” Kim ốc tàng Kiêu”. Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiêu như thế nên cũng nhận lời.)

Làm sao có thể! Anh mỗi ngày đều trở về nhà, hơn nữa thời gian biểu của anh vẫn như bình thường, cũng không có đêm nào qua đêm ở bên ngoài, như vậy anh làm thế nào ở bên ngoài có "tiểu công quán" được?

Mặc dù cô không có ý cấm cản chồng mình kết giao bạn bè với phụ nữ, nhưng không có nghĩa là tất cả những người phụ khác ai cũng có thể giống như cô được ở bên cạnh anh.

Cõi đời này còn rất nhiều loại phụ nữ như cây tầm gửi, lúc nào cũng cần đàn ông quan tâm mình, ở bên cạnh mình, bất kể người đó đã có gia đình hay chưa. nếu chồng cô ở bên ngoài yêu thương người phụ nữ khác giống như cô thì đành chịu thôi, nhưng nếu anh chỉ là vui đùa qua đường như cành cây quán quít lấy 1 thân tầm gửi hời hợt, tạm bợ thì tuyệt đối không thể nào có chuyện đó được!

Nhưng không có lửa thì làm sao có khói, nếu chồng cô không có ở sau lưng cô vui đùa với người phụ nữ khác bên ngoài, sao bạn bè anh có thể thoát ra được chuyện động trời như thế? Họ đều không phải là dạng người lấy hạnh phúc gia đình của người khác ra làm trò đùa, huống hồ những người đó còn là bạn thân đồng kham cộng khổ với chồng cô.

Chuyện sẽ không thể nào đơn giản chỉ là đùa giỡn, trên đời này không ai hiểu rõ sự hấp dẫn của anh bằng cô, năm đó cô không phải cũng bị "điện giật" từ sự cuốn hút đó của anh sao? Không những vậy mà tới bây giờ cô vẫn còn bị điện giật đến tê dại đây.

Quan trọng hơn, sự hấp dẫn nơi anh bây giờ không những không hề biến mất, ngược lại so với năm đó còn mãnh liệt hơn, sự lịch lãm, trầm ổn của người đàn ông lặn lội trên thương trường càng làm cho phong thái của anh thêm cuốn hút.

Có phải cô cũng nên thuê thám tử tư?

Không, cái gọi là chuyện trong nhà nên phải đóng cửa bảo nhau, huống chi cô cũng không muốn cho người khác biết hôn nhân của mình đã xuất hiện vết nứt, vậy thì kế tiếp cô nên làm như thế nào mới có thể biết chồng mình rốt cuộc có làm chuyện sau lưng mình hay không?

Cô ảo nảo nháu mày suy nghĩ, một hồi lâu sau, đôi mắt khép hờ ảm đạm bỗng dung mở to sáng rực lạ thường,

Phụ nữ phải biết mạnh mẽ, tự lực, chuyện đã tới nước này, cô chỉ có thể dựa vào sức mình mà ra tay!

Cô thật sự không phải là "Anh Anh Mỹ Đại Tử"(2), chỉ biết loay hoay ở nhà, chuyện gì cũng không cần làm, trở thành "quý phu nhân" nhàn nhã. Cô cũng có công việc riêng của mình, chưa kể tới đồng bản thảo chồng chất nằm trên bàn đang chờ cô ra sức phiên dịch, cô càng không thể nào trở thành cún con lẻo đẻo theo sau cái mông chồng cô 24/24 chỉ để canh chừng, cho nên, cô nhất định phải tìm kiếm bạn bè giúp đỡ.

((2) Chỗ này Miêu cũng không rõ lắm nên giữ nguyên, chỉ biết đây là tiếng Mân Nam, theo như thấy dạy tiếng Hoa của Miêu nói thì nó có nghĩa là "người rảnh rỗi". Còn tại sao như vậy thì ai biết chỉ giáo cho Miêu với nha)

Vấn đề là, từ khi cô bắt đầu công việc phiên dịch, mối quan hệ bên ngoài của cô, ngay cả bạn bè của cô dường như đều mất liên lạc, cô có thể đi đâu tìm người giúp cô đây?

Không thành vấn đề! Cô rất nhanh liền nghĩ đến ai có thể trở thành "chiến hữu" của cô, cùng là phụ nữ với nhau, lại còn rất thân thiết, còn có mối liên quan chặt chẽ trong công việc với chồng cô - Lý Mỹ Quyên, chị ấy tuyệt đối sẽ trở thành tai mắt có một không hai của cô, lần này thực phải cảm ơn chồng cô rồi!

Nếu không phải chồng cô kiên trì muốn cô cùng Mỹ Quyên trở thành chị em tốt, cô nhất định không thể nào ở trong thời gian ngắn tìm được "chiến hữu" có điều kiện tốt như vậy, nhưng chồng cô "lập công" là một chuyện, bí mật theo dõi lại là một chuyện khác, không thể không làm..

"Hàn tổng có "tiểu công quán"?" <http://diendanlequydon.com>

Lý Mỹ Quyên mới vừa nhấp một ngụm cà phê, thiếu chút nữa là phun trở ra, cô vội vàng rút tờ khăn giấy lau mặt lau khoe miệng, để tránh ở trước mặt mọi người thất thố.

"Em đang nói đùa phải không?"

Buổi sáng ngày hôm đó , Viên Thiệu Quân lên gọi điện thoại cho Lý Mỹ Quyên, hẹn chị cùng cô ăn bữa trưa, còn thần thần bí bí muốn cô đừng cho Hàn Mạnh Huân biết, vì vậy Lý Mỹ Quyên vừa đến giờ nghỉ trưa liền vội vã chạy tới chỗ hẹn.

Còn tưởng rằng Viên Thiệu Quân nghĩ ra được chuyện thú vị gì, không thể ngờ là muốn cô làm tai mắt theo dõi Hàn tổng, chuyện này thực sự làm cô không thể nào tưởng tượng nổi.

Từ khi cô đi theo bên cạnh Hàn tổng làm việc đến giờ cũng đã hơn hai năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy anh cùng với người phụ nữ nào có tình ý, anh luôn là một người đàn ông rất quy củ, còn biết tự chủ tốt, là cấp trên tốt, tất cả điều này cô luôn rất tin tưởng ở Hàn tổng, vốn tưởng rằng thân là vợ của Hàn tổng thì Viên Thiệu quân phải hiểu rõ điểm này hơn cô chứ, không ngờ Thiệu Quân lại nghĩ mọi việc nghiêm trọng như vậy.

Thiệu Quân sao lại cho rằng Hàn tổng ở bên ngoài có "tiểu công quán"? Thật sự nằm ngoài dự đoán của cô, không thể nào tưởng tượng nổi!

"Là hoài nghi, hoài nghi thôi mà!"

Thiệu Quân thấy Lý Mỹ Quyên lớn tiếng, sợ sẽ làm người khác chú ý, thần kinh cô lập tức trở nên căng thẳng, vừa rút vai lại vừa khoát tay, muốn Mỹ Quyên nói nhỏ thôi.

"Em cũng chỉ là nghe bọn họ nói chuyện phiếm với nhau thôi, cũng không có bằng chứng cụ thể."

"Có khi nào chỉ là do cảm giác của em "thần hồn nát thần tính" không?" Lý Mỹ Quyên cảm thấy mơ hồ, chuyện này căn bản là Viên Thiệu Quân tự suy nghĩ quá nhiều."Chị tin tưởng Hàn tổng không phải loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ đâu!"

"Em cũng hi vọng anh ấy không phải như thế! Chỉ là mọi việc không có gì là tuyệt đối, phòng ngừa chu đáo vẫn hơn chị à!."

Viên Thiệu Quân biết mình nhờ vả như vậy, sẽ làm Mỹ Quyên rất khó xử, nhưng bây giờ cô không có sự lựa chọn nào khác.

"Có được hay không, chị Mỹ Quyên? Em hiện tại chỉ có thể dựa vào chị mà thôi."

"Aiya! Em đúng là đang làm khó chị nha!" Một bên Thiệu Quân và cô đều là chị em phụ nữ với nhau, một bên là sếp của cô, giúp hay không giúp đều rất khó xử nha!

"Em cũng biết làm vậy là rất khó khăn cho chị, nhưng lẽ nào chị lại đành lòng nhìn cuộc hôn nhân giữa em và anh ấy rạn nứt, thậm chí có thể đổ vỡ hay sao?" Đó là chuyện mà cô lo sợ nhất.

"..... Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?" Lý Mỹ Quyên khó thở, vừa nghĩ tới chuyện đó có thể xảy ra, cô liền cảm thấy đau đầu.

"Vậy chị hãy giúp em một chút được không? Cũng không phải muốn chị làm chuyện gì nghiêm trọng, chỉ cần chị giúp em chú ý một chút, xem có những người phụ nữ nào hay lui tới gặp anh ấy là được rồi." Viên Thiệu Quân thành khẩn năn nỉ.

"Sao em không nhờ Khang Niên giúp đỡ? Anh ta hỗ trợ công việc cho Hàn tổng, thời gian ở cạnh Hàn tổng còn nhiều hơn chị !" Cảm giác này khó chịu thật! thư ký lại còn phải kiêm luôn công việc giám sát, đúng là thời buổi giờ kiếm tiền thật là không dễ dàng mà!

"Khang Niên cũng là đàn ông, chị cho là anh ấy sẽ giúp em chuyện này sao?

Nghe nói nếu đàn ông làm chuyện xấu sẽ thường bao che lẫn nhau, huống hồ Khang Niên còn có giao tình với Mạnh Huân, không thể nào làm chuyện bán đứng bạn bè được, có giết anh ấy cũng vậy thôi!

"..... Nói vậy cũng đúng." Giống như ông chồng nhà cô, có khi đến hộp đêm chơi, bạn bè anh còn đồng lõa với nhau giấu giếm cô. Đàn ông hả? tất cả đều không thể tin được!

Lý Mỹ Quyên cắn cắn môi, ngẩng đầu thấy trên khuôn mặt thanh tú của Viên Thiệu Quân viết đầy 2 chữ buồn bã, không khỏi mềm lòng.

"Được rồi được rồi, chỉ là em tuyệt đối không thể để cho Hàn tổng biết chị giúp em làm chuyện này đó!"

Nếu như bị Hàn tổng biết, chén cơm của cô tám phần sẽ coi như mất, aizz!

"Ừm! Em bảo đảm sẽ không để cho chồng em đụng tới một cọng tóc của chị!" Viên Thiệu Quân rút cuộc cũng nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm dần có chút khởi sắc.

Cô cầm giấy tờ đứng dậy chuẩn bị tính tiền, kế tiếp còn phải phiên Mỹ Quyên làm một chuyện !

"Chị Mỹ Quyên, đi thôi! Phiên chị đi theo em tới một chỗ."

"Hả?" Lý Mỹ Quyên há hốc mồm, lo lắng nhìn nhìn đồng hồ đeo tay. "Thời gian chị nghỉ trưa chỉ còn lại không tới 40'!"

"Rất gần a! Sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, không làm trễ nãi giờ làm việc của chị đâu mà."

"Rốt cuộc em muốn đi đâu?" Lý Mỹ Quyên khuôn mặt mờ mịt đuổi theo bước chân của Thiệu Quân.

"Sex shop!" (3)

((3)...e hèm, cái này là cửa hàng chuyên bán những dụng cụ tình dục)

"S Khụ! Ban ngày kiếm đâu ra cửa hàng như vậy chứ?"

Lý Mỹ Quyên thiếu chút nữa thì bị sắc nước miếng, gương mặt nhiễm một màu đỏ rực.

"Có ai quy định sex shop chỉ được đi vào buổi tối không?" Nếu thật như thế, sex shop ban ngày cũng sẽ không mở cửa buôn bán.

"Nhưng..... Em có phải hay không nên cùng Hàn tổng cùng đi chọn thì tốt hơn?" Vợ chồng nhà người ta thật có "hứng thú", cô đi theo xem náo nhiệt gì chứ? Cảm giác thật giống như theo dõi cái gì, cảm giác thật xấu hổ.

"Chồng em không có chút nào lãng mạn hết, em tin chắc do dù anh ấy có đi chung cũng sẽ không biết nên mua cái gì." Viên Thiệu Quân không cần thử cũng có thể biết trước phản ứng của Hàn Mạnh Huân .

"Cái đó...thằng thẩn mà nói chị cũng chưa từng ghé qua loại cửa hàng

đó, cũng không biết thứ gì... tương đối có thể..... giúp được em....." Lý Mỹ Quyên cà lăm luôn.

"Em cũng giống chị thôi, nhưng mà chúng ta đều là con gái, có thể chia sẻ với nhau, em có cảm giác là sẽ chọn được đồ tốt." Viên Thiệu Quân lòng tin tràn trề cười nói.

"Thiệu Quân."

Mắt thấy sex shop đang ở phía trước, Lý Mỹ Quyên không khỏi dừng bước lại, trù trù lôi kéo ống tay áo của Viên Thiệu Quân.

"Em cùng với Hàn tổng đều không quen xử dụng những món đồ tình dục này, tại sao bỗng nhiên em lại muốn mua chúng?"

"Bởi vì em muốn làm một cuộc cách mạng của bà xã nha!" Viên Thiệu Quân không chút suy nghĩ trực tiếp trả lời một cách chắc chắn."Vô luận như thế nào cô đều muốn giữ được hôn nhân của mình, tuyệt đối là như thế!"

Dưới ánh mặt trời, mặt của Viên Thiệu Quân lấp lánh tỏa sáng, đến nỗi Lý Mỹ Quyên cơ hồ mở mắt không ra, theo phản xạ phải đưa tay hơi che cản

Cách mạng của bà xã đúng không?

Nghe thật rất đáng gờm, xã hội hiện đại biến hóa quá lớn, giữ vững ý thức trước nguy cơ tuyệt đối là chuyện tốt.

Cô cũng là vợ của một người, khó đảm bảo có một ngày mình sẽ đụng phải vấn đề khó khăn của Thiệu Quân, dĩ nhiên không gặp được vẫn là tốt nhất, ngộ nhỡ mà gặp được, vẫn phải nghĩ tới biện pháp giải quyết.

Hiện tại có thiệu quân đi ở phía trước cô, cô sẽ dụng tâm học hỏi, để tránh gặp phải tình cảnh quần bách đó, cô sẽ trở thành con ruồi mất đầu.

Mở cửa nhà ra, Hàn Mạnh Huân đối diện với một không gian tối om liên có chút không thích ứng.

Bình thường khi về đến nhà, cho dù là lúc nào cũng có ánh sáng sáng ngời, vợ anh đều sẽ ở nhà, nhưng này mấy ngày nay lúc về đến nhà lại không nhìn thấy bóng dáng cô, chờ thật lâu mãi mới thấy cô trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ liền sau kêu mệt, không thể nói hai câu với anh liền tránh về trong phòng ngủ, làm cho anh tâm trạng buồn bực tới cực điểm.

Cô hình như đang lặng lẽ tiến hành thứ gì đó mà anh không biết, cảm giác bí mật cực kỳ.

Anh rất muốn hỏi rõ ràng cô đến cùng là đang làm cái quỷ gì, nhưng đôi khi có một cuộc điện thoại, hoặc công việc xử lý phải kéo dài, thì cô liền chạy đi ngủ, cố tình làm ra bộ dáng ngủ say, anh lại không nỡ đánh thức cô, đành chỉ biết than thở hai chữ trời ơi, anh vậy mà cũng không hỏi được rốt cuộc cô đang bận chuyện gì.

Nhưng mà hôm nay đã tới cực hạn, anh không thể để cho tình huống như vậy tiếp tục nữa, đây là nhà anh, cô là vợ anh, vô luận như thế nào anh đều muốn bảo vệ thật tốt, tuyệt đối không cho phép mình có bất kỳ sai lầm nào.

Hắn cúi xuống cái cà vạt đã trói buộc cổ mình cả ngày, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên sofa phòng khách, chờ đợi đến giờ này còn chưa thấy bà xã về nhà.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả phòng khách an tĩnh tới mức cơ hồ có thể nghe thấy tiếng kim giây đồng hồ tíc tắc, đến lúc anh ngồi không nổi, mí mắt cảm thấy có chút nặng nề, bà xã Viên Thiệu Quân mới khoan thai

trở về.

"Em đi đâu vậy, tại sao trễ như thế mới trở về?"

Nghe được tiếng chìa khóa và tiếng mở cửa làm anh chợt thức tỉnh, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, câu nói đầu tiên là chất vấn vợ mình.

"A!"

Viên Thiệu Quân hiển nhiên không ngờ tới anh còn thức, cô tối nay quả thật kéo dài quá muộn, cũng khó trách anh sẽ lo lắng.

"Em nghĩ là anh đã ngủ rồi!."

"Em không về nhà anh làm sao mà ngủ được?" Anh nghiêm mặt, hiển nhiên tâm tình khó chịu cực độ trong lòng."Em rút cuộc chạy đi nơi nào, trễ như thế mới về nhà?"

"En đi học!" Cô thầm than một hơi, vốn là để một thời gian nữa mới cho anh biết , không ngờ vì chuyện cô về muộn mà lòi ra.

"Học cái gì?"

Anh cau mày, chưa bao giờ nghe cô nói qua muốn đi học cái gì.

"Lớp nấu ăn."

Cũng bởi vì cô không tay nghề không tốt, cho nên mới muốn đi học.

Người ta không phải đã nói, muốn nắm được trái tim của đàn ông, trước tiên phải nắm được bao tử của người mọi thứ để thay đổi cục diện, cho nên cô mới muốn đi học lớp nấu ăn.

Có thể học bao nhiêu, có thể làm cho tay nghề của cô tiến bộ bao nhiêu thì chưa biết, nhưng ít ra cô có nghiêm túc cố gắng, hi vọng là cuối cùng có một ngày, mình có thể nấu thật tốt một bàn thức ăn ngon làm thỏa mãn bao tử của chồng mình.

"Làm sao em đột nhiên muốn đi học lớp nấu ăn?"

Hàn Mạnh Huân kinh ngạc, đây là chuyện anh chưa bao giờ nghĩ tới, vợ anh làm sao có thể nghĩ ra chuyện đến lớp nấu ăn? Quả thực là mặt trời mọc lên từ phía tây mà!

"Nhìn thấy trên tivi tiết mục ẩm thực, đột nhiên muốn học nấu ăn đó mà! Cho nên em liền đi đăng ký." Hơn nữa bây giờ không phải đang rất phổ biến sao? Tiết mục tivi đều đang dạy các loại chương trình như "Vua đầu bếp", cô xem cũng cảm thấy rất có hứng thú, cho nên phải nói là lần này cô mượn cớ để đi học luôn.

"Trước giờ sao anh chưa từng nghe em nói?" Anh còn chưa thể tưởng tượng nổi, cô vợ lười biếng thành tính của anh đi học nấu nướng? Điều này thật sự là làm anh khó có thể tin được

"Hiện tại không phải đã nói rồi sao?"

Cô cười khẽ, nhưng mà trên mặt lại hiện ra nét mệt mỏi.

"Vậy tại sao lớp nấu ăn lại tan lớp muộn như vậy?" Được, anh có thể tiếp nhận cách nói của cô, nhưng trễ như thế mới về chính là không bình thường.

"Bởi vì em cùng đồng học đi dạo chợ đêm mới mở, cho nên mới về trễ."

Cô thay dép đi trong nhà, mệt mỗi ngày cả hơi sức để cười cũng thờ không ra được.

"TEM mệt quá chồng ơi, chúng ta ngày mai tán gẫu tiếp được không?"

Hàn Mạnh Huân bình tĩnh nhìn bộ mặt mệt mỏi của nàng, vừa đau lòng cho nàng, lại muốn tìm kiếm giải đáp cho nghi vấn, nhiều lần do dự sau đó lại quyết định không nói nữa để cho cô trở về phòng nghỉ ngơi.....

Một phần nệm khế lún xuống, Viên Thiệu Quân nửa mê nửa tỉnh, mơ mơ màng màng phát hiện Hàn Mạnh Huân đã kết thúc công việc trong thư phòng, trở về phòng ngủ .

Cô khẽ cử động thân thể mệt mỏi, nhớ tới trước khi ngủ về mặt uất ức của chồng , trong lòng cô không đành lòng có cảm giác chồng mình phải chịu thiệt thòi.

Cô cho tới bây giờ đều chưa từng lạnh nhạt như vậy với anh, lúc còn yêu nhau chưa từng, sau khi cưới càng thêm chưa bao giờ, chuyện trước mắt tuyệt đối là xưa nay chưa từng có, xưa nay là lần đầu, đừng nói chồng cô không thích ứng được, ngay cả chính cô cũng không chịu nổi.

Chương trình lớp nấu ăn của cô sắp kết thúc rồi, học tất cả đều chỉ là một chút mấy món ăn gia đình, còn có mấy cuốn sách kinh nghiệm dạy nấu ăn, cô đã có thể vì chồng mà nấu ra một bàn món ăn ngon, hi vọng đến lúc đó chồng cô sẽ thích, tốt nhất còn có thể thể hiểu được dụng tâm của cô.

Còn nữa, ngày mai sẽ là sinh nhật của mẹ chồng, cô vì bà mà mua mỹ phẩm của trung tâm SPA, còn lên kế hoạch tốt cùng mẹ chồng đi SPA thư giãn, làm tròn bổn phận và trách nhiệm của nàng dâu.

Còn nữa, cô còn mua vài cái áo lót hấp dẫn mê người, cùng mấy món đồ chơi trong phòng the, bị cô giấu kỹ ở tầng cuối cùng trong tủ treo quần áo,

nhưng chồng cô đã cảm giác được sự thay đổi của cô, cũng không bao giờ dùng tới những vật nhỏ làm cho người ta phải xấu hổ kia, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là xin lỗi chồng, trong khoảng thời gian này đành phải để anh chịu uất ức, tích mịch một chút.

Cô dĩ nhiên biết, nếu như chồng cô thật sự có ý ham muốn với những người phụ nữ kia thì sẽ không chờ đợi cô diễn tốt vai "thê tử mẫu mực" mới ra tay, hơn nữa, ngay lúc cô vừa mới hiểu ra vấn đề, đối với những người phụ nữ kia mà nói là "thời kì giáp hạt" (1) cũng là giai đoạn lý tưởng nhất để chiếm lấy trái tim chồng cô, nhưng Thiệu Quân cô cũng không muốn cứ như vậy mà "tự loạn trận cước" (2).

((1): khoảng thời gian lương thực thu hoạch được của vụ cũ đã cạn, nhưng chưa đến vụ thu hoạch mới; thường chỉ lúc đói kém do chưa đến mùa thu hoạch.

((2): tự mình làm xáo trộn chiến trận của mình

Cô muốn đợi kế hoạch tiến triển đến một đoạn nào đó, ít nhất phải có một chút thành tích thì mới để cho chồng cô biết mình dành tâm ý thế nào cho anh, nhưng quá trình này quả là vất vả gian nan, cho dù làm cho chồng mình cảm thấy băn khoăn, cô vẫn phải kiên trì tới cùng.

Hàn Mạnh Huân không có chút nào biết sau lưng thê tử ngay cả lúc đang nửa tỉnh nửa mê mà đầu óc còn xoay chuyển suy nghĩ không ngừng, hắn đưa lưng về phía nàng, mặt xoay về bên kia, trong mắt cảm thấy có chút chua xót, thế nào cũng không khép lại được.

Anh và vợ anh làm sao lại biến thành như thế này?

Rõ ràng có gì cũng chia sẻ với nhau mới là vợ chồng, tại sao chỉ mới mấy ngày, giữa hai người không khí liền trở nên căng thẳng như vậy, làm anh không thể nào thích ứng nổi.

Rót cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Chẳng lẽ là do hôm bữa mấy tên "tiểu tử" kia nói đùa, cô đã nghe thấy hay sao?

Phải vậy không? Có khả năng này không?

Nếu như cô nghe được mấy tên đó đùa giỡn nói tới "tiểu công quán" thì theo lý cô phải đi tìm anh hỏi cho rõ ràng chứ? nhưng cô một chút phản ứng cũng không có, anh lại ngây thơ cho là cô không nghe thấy, chẳng lẽ anh chậm chạp không phát hiện vợ mình đang lo lắng?
<http://diendanlequydon.com>

Anh trở mình, xoay mặt lại đối diện với cô, nhìn dưới mắt cô rõ ràng có một quang thâm đen, anh theo bản năng đau lòng đưa tay sờ nhẹ, đang sắp sờ đến hốc mắt cô thì ngưng ngừng thu hồi đầu ngón tay.

Hàn Mạnh Huân anh rút cuộc đã cho cô được cái gì? Ngoài cuộc sống an bình và chu cấp đầy đủ điều kiện kinh tế ra anh còn có thể cho cô cái gì nữa?

Bạn bè giao lưu ít ỏi, một người suốt ngày chỉ bị nhốt ở trong nhà, ngay cả lúc muốn tìm một người để nói chuyện thì ngoại trừ gọi điện thoại cho anh ra thì hoàn toàn không có một người bạn tâm giao nào khác... Cuộc sống như thế, anh thật có thể không thẹn với lương tâm mà nói cho cả thế giới rằng anh đã đem tới hạnh phúc chân chính cho vợ mình hay sao?

Cuộc sống của anh quá mức bận rộn, ngoại trừ vào lúc tân hôn từng mang cô đến Hawaii đi du lịch trăng mật thì anh không nhớ rõ mình sau này có từng mang cô đi du lịch ở đâu nữa không. Vậy mà một năm qua cô ngay cả một câu oán hận cũng không có, cứ như vậy vợ của anh không có nửa điểm không hài lòng, mà anh cũng chưa từng nghĩ tới tình cảm của hai vợ

chồng có ngày lại biến đổi như thế này.

Hiện tại hôn nhân của anh rõ ràng đã xuất hiện vết nứt, anh rất cuộc phải làm như thế nào để cứu vãn quan hệ hôn nhân ngày càng lạnh nhạt của hai vợ chồng đây?

Chẳng trách con người ai cũng nói sau khi kết hôn mới là lúc cuộc sống chính thức bắt đầu, anh trước kia vẫn cho rằng chỉ cần duy trì hình thức và thói quen chung đụng thì hai vợ chồng có thể thiên trường địa cửu sống với nhau, bây giờ nhìn lại hình như anh quá ngây thơ rồi, trên đời này không có chuyện gì là có thể vĩnh cửu bất biến .

Có lẽ anh nên nghĩ biện pháp, trước tiên đem công việc gạt ra một bên, có thể sắp xếp được mấy ngày, cho dù không đủ để an bài hành trình du lịch ở nước ngoài thì đi trong nước tham quan một chút cũng được, chỉ cần có thêm nhiều thời gian được ở bên cạnh cô, anh tin là có thể tìm lại được tình cảm mặn nồng của hai người.

Ánh sáng của đèn ngủ dịu dịu tỏa ra trên đầu giường như đuổi theo tâm tư của đôi vợ chồng, rèm cửa sổ bị gió thổi động, ở trên tường phêu dạt như bóng ma, cũng như hai tâm tư của hai vợ chồng họ giờ đây không thể nào nói ra khỏi miệng mặc dù cực kỳ phức tạp , hoang mang ——

Hàn Mạnh Huân không thích phô trương, tính tình kín kẽ cũng là tự nhiên mà có, phần lớn là được di truyền trực tiếp từ mẫu thân Phạm Tú Viện, bên cạnh đó là sự giáo dục nghiêm ngặt trong huyết thống lâu đời của gia đình giáo chức .

Cả nhà anh đều là giáo chức, anh phải tiếp nhận sự nghiêm nghị truyền thống và ý thức giáo dục, nhưng chuyện này cũng không thể hiện Phạm Tú Viện là một người cổ quái, khó chung sống.

Ngược lại, Phạm Tú Viện tương đối bình dị gần gũi, mặc dù đã là giáo

viên đã về hưu, lại còn đang mở một phòng tranh nhi đồng, trên mặt bà lúc nào cũng treo nụ cười thân thiết, từ những vị gia trưởng tới trẻ con, ai nấy đều rất tin tưởng bà.

Bà càng không phải là người mẹ chồng nghiêm khắc, bà hay tự giới thiệu mình là "người trẻ tuổi sống lâu năm thoải mái nhất thế giới", bà cũng muốn có cuộc sống riêng của mình, cho nên càng không cần thiết cần phải sống chung một chỗ với con dâu, cái bà muốn là dùng khoảng cách không gian để tăng thêm hảo cảm và tình cảm với nhau.

Từ xưa tới nay, sinh hoạt tập quán của mỗi người đều rất bất đồng, rất nhiều người đều bởi vì sinh hoạt tập quán bất đồng mà sinh ra tranh chấp, theo ý Phạm Tú Viện thì tất cả đều là mấy thứ "lông gà vổ tỏi" (3), nhỏ nhặt. Vì không muốn để cho mình chỉ vì chút chuyện phiến não đó mà trở thành bà già cổ quái, thế nên bà kiên trì muốn ở một mình, chỉ mời thêm một phụ nữ giúp việc trung niên làm bạn .

((3): nguyên văn là kê mao toán bì, nghĩa là những chuyện vặt vãnh, không đáng kể)

Cũng bởi vì tính tình này của mẹ, cho nên đối với sinh nhật của Phạm Tú Viện , Hàn Mạnh Huân cũng không có tổ chức rầm rộ, ngay cả bà con thân thích cũng đồng loạt không báo với ai.

Phạm Tú Viện nói rằng, thân thích hai nhà Hàn Phạm phần lớn là ở tại trung nam bộ, để tránh bà con họ hàng vì bà mà đi tàu xe mệt nhọc, cứ coi như là không có chuyện này, dù sao sinh nhật cũng không phải là ngày lễ to tát gì, người trong nhà vui vẻ ăn bữa cơm là được rồi.

Hàn Mạnh Huân hoàn toàn tôn trọng ý kiến của mẫu thân, ở khách sạn cao cấp năm sao đặt một bàn tiệc lớn, khiêm tốn chỉ mời mấy vị bạn tốt thân quen với mẹ mình, cùng nhau chung vui bữa tiệc chúc mừng sinh nhật mẹ.

"Hàn, bác gái như thế nào còn chưa tới?"

Triệu Khang Niên đi ra đi vô cổng khách sạn mấy phen, liên tiếp nhìn đồng hồ không ngừng, chính là không thấy được "thọ tinh đại nhân" (4) đại giá quang lâm.

((4): người được chúc thọ được gọi là thọ tinh)

"Còn nữa, chị dâu cũng không thấy đến, anh rốt cuộc có liên lạc với họ hay không?"

"Đương nhiên là có, nhưng mà bây giờ điện thoại của cả hai người đều không gọi được." Hàn Mạnh Huân cũng rất sốt ruột, ở trong phòng riêng căn bản là nhấp nhồm không yên, vội vã chạy ra bên ngoài khách sạn nghển cổ chờ đợi.

Mắt thấy cũng đã hơn bảy giờ tối rồi, thế nào người nên tới còn chưa tới..... Ách, người nên mời tới thì cũng đã tới, chỉ là hai người quan trọng nhất vẫn chưa xuất hiện, anh gấp đến độ mồ hôi mẹ mồ hôi con đều chảy ra.

Bây giờ là tình hình như thế nào? Hai người phụ nữ kia hiện đang làm cái gì? !

Buổi sáng khi anh ra khỏi nhà, Viên Thiệu quân vẫn còn đang ngủ, anh lưu lại một tấm giấy trên tủ đầu giường nói cho cô biết thời gian và địa điểm của buổi tiệc sinh nhật, cô hiển nhiên phải chú ý tới mới đúng.

Lúc xế chiều, anh cố gắng gọi điện thoại xác nhận với cô một lần nữa, nhưng từ đó trở đi, điện thoại di động của bà xã vẫn không bắt sóng được, trùng hợp hơn là máy cầm tay của mẹ già yếu dấu cũng không thông, làm anh cả người giống như đang lơ lửng ở giữa không trung, tâm hoang mang bất định.

"Làm sao vậy trời? Họ có thể làm thời gian địa điểm hay không, hay là....." Xảy ra điều gì ngoài ý muốn? Triệu Khang Niên giật mình cắn đầu lưỡi, không dám nói điều xui xẻo trong ngày hôm nay.

"Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?" Hàn Mạnh Huân không nhịn được nổi nóng, mấy ngày liên tiếp phiền não cộng thêm tình trạng trước mắt không rõ, là thánh nhân cũng sẽ phát điên.

"..... Cái người này mấy ngày nay tính nóng nảy bất thường nha!"

Không cần phải nói, Triệu Khang Niên tất nhiên là người đầu tiên hứng chịu "con bão", ai bảo anh lúc đó đứng ngay bên cạnh Hàn Mạnh Huân.

"Mấy nhân viên của công ty cũng lên lút tìm em oán trách, muốn em có cơ hội hỏi anh một chút xem anh bị làm sao."

"Không có gì."

Anh phiền não lau mặt một cái, dùng hai, ba chữ có ý muốn trả lời cho qua chuyện.

Ngay cả anh cũng không hiểu nổi tình trạng của mình, muốn anh nói thế nào đây? Cho dù muốn kể khổ cũng phải có nguyên nhân-kết quả, vấn đề là anh ngay cả một điểm đầu mối cũng không có, tức giận cũng chỉ có thể toàn bộ nuốt vào trong bụng.

"Gì? Anh như vậy mà nói không có gì?"

Triệu Khang Niên "Gì" thật to một tiếng, nếu anh tin lời Hàn Mạnh Huân, như vậy mấy năm làm trợ lý của anh coi như là vô dụng rồi.

"Anh cho rằng em là ngày thứ nhất biết anh hay sao? Anh vậy mà nói

không có việc gì, chẳng lẽ muốn trời sập mới gọi là có chuyện sao?"

"Triệu Khang Niên." Hàn Mạnh Huân nhắm mắt lại, xoay mình gọi thành tiếng.

"Sao chứ?"

Triệu Khang Niên chăm chú nhìn mấy chiếc xe đang qua lại, cẩn thận chú ý xem bên trong có phải là bóng dáng của Phạm Tú Viện và Viên Thiệu Quân hay không .

"Có đôi lúc thật thà quá cũng không tốt."

Hàn Mạnh Huân lúc này thật sự cảm giác được thế nào là tự cầm đá đập vào chân mình.

Cho tới nay, Triệu Khang Niên ngoại trừ là trợ thủ đắc lực nhất của anh. còn được coi là đồ đệ của anh, ở trong công việc học tập năng lực chuyên nghiệp và kỹ năng đàm phán của Hàn Mạnh Huân, đổi lại góc độ mà nói cũng có thể coi là "truyền nhân y bát" (5) của anh ,vậy mà hể ta vào lúc này có cần thiết dạy ngược lại anh hay không, ở trong vài trường hợp thì thành thật quá mức sẽ có thể làm cho người đời ghen ghét.

((5) nghĩa là truyền từ đời này sang đời khác; "y bát" là bao gồm áo cà sa và cái bát của thầy tu (vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau)

"Tôi....."

Không ngờ anh khổ tâm dạy, đổi lấy Triệu Khang Niên lại khinh thường phun ra một câu , làm cho anh xuất sắc biểu hiện mặt xám mày tro.

Chương 5

"A! Tới rồi tới rồi!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Triệu Khang Niên đột nhiên hưng phấn hô lên, chỉ thấy một chiếc xe taxi chậm rãi lái vào khách sạn, dừng xe lại, vừa mở ra cửa xe liền thấy Phạm Tú Viện cùng Viên Thiệu quân chậm rãi xuống xe.

"Hai người rốt cuộc đã tới."

Hàn Mạnh Huân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi nhanh tới tiến lên đỡ mẹ mình.

"Hai người bị làm sao vậy, tại sao điện thoại di động đều không mở?"

"Đâu có, điện thoại di động em vẫn mở mà!" Viên Thiệu Quân vội vàng kêu oan, từ trong túi lấy điện thoại di động ra cho anh nhìn, thật sự chính là trạng thái mở máy."Anh xem đi! Người ta rõ ràng có mở máy."

"Vậy làm sao ngay cả nhận cũng không được?" Hấn mờ mịt hỏi lần nữa.

"Có thể là ở trong tiệm Spa (1), cho nên không nghe được?" Phạm Tú Viện đột nhiên lên tiếng nói.

((1) đi làm đẹp, mát xa thư giãn)

"Spa?"

Hàn Mạnh Huân trên mặt càng lúc càng mờ mịt hơn.

"Là Thiệu Quân đưa cho mẹ thẻ hội viên của Câu Lạc Bộ, còn mua một phiếu Spa tháng đưa cho mẹ, cho nên hai chúng ta mẹ, chồng nàng dâu hai hôm nay liền đến Câu Lạc Bộ đi Spa rồi, rất thoải mái !"

Phạm Tú Viện giương môi cười khẽ, vài ba lời liền dễ dàng vì nàng dâu mà giải vây, cuối cùng vẫn không quên hỏi con trai một tiếng.

"Thế nào con không phải cũng biết Thiệu Quân chuẩn bị quà tặng tốt như vậy cho mẹ sao?"

"Ách....."

Xong đời! Hắn thật không biết thê tử có cái kế hoạch này, hắn căn bản không hề hỏi một tiếng !

"Mẹ, Mạnh Huân rất bận, tám phần nghe qua liền quên, người cũng đừng trách anh ấy mà!" (*Edit bởi DDLQD*). Không hổ là một lòng nỗ lực hướng mục tiêu danh hiệu hiền thê Viên Thiệu Quân, vừa thấy chồng mình cứng họng, vội vàng vì chồng mà xin tha thứ.

"Bạn rộn nữa cũng phải dành ra thời gian cho con, trước kia ba hấn điếm này hoàn toàn làm được để cho ta không phải soi mói." Phạm Tú Viện cũng không dễ dàng như vậy mà tha cho con trai, lấy ra chuyện cũ năm xưa ra để giáo huấn hắn.

"Tốt, mẹ, về sau ta sẽ chú ý nhắc nhở anh ấy." Viên Thiệu Quân thân thiết hứa hẹn.

"Ừ."

Đã có nàng dâu vì con trai nói chuyện, Phạm Tú Viện cũng không thê

không cho con trai mình mặt mũi, hòa hoãn những đường nét trên khuôn mặt, lần nữa lộ ra nụ cười nhẹ nhàng từ ái.

Cảm kích liếc nhìn bà xã một cái, Hàn Mạnh Huân vội dẫn mẹ mình đi về phía phòng.

"Đi thôi, mẹ, mọi người đều đang đợi mình mẹ đó!"

Mẹ không phải đã nói đừng làm cho quá nhiều người biết mà? con lại mời những ai tới?" Phạm Tú Viên vừa nghe liền nhú mi tâm, bà cũng không muốn ăn bữa tiệc sinh nhật mà cũng phải tốn tâm tư cùng người khác xã giao.

"Không có..., không phải chỉ là bọn A Hán, A Niên sao? Bọn họ nhớ tới trước kia thường tới ăn cơm do mẹ nấu, khó được biết hôm nay sinh nhật mẹ, bọn họ miễn cưỡng tới tham gia náo nhiệt thôi!"

"A! Là bọn chúng sao? Hiếm thấy mấy đứa nhỏ có lòng, rất tốt, rất tốt!"

Viên Thiệu quân đi theo sau lưng chồng cùng mẹ chồng, nghe hai mẹ con bọn họ đối thoại, bất giác lộ ra ý cười.

Xem ra mẹ chồng rất vui vẻ! Như vậy lễ vật này nàng đưa coi như rất đúng đắn, tặng quà nghệ thuật không phải ở giá tiền cao hay thấp, mà món quà có thu được lòng người hay không, làm cho đối phương thật lòng hưởng dụng hết chỗ tốt của quà tặng, cô chính là căn cứ vào suy nghĩ đó mới có thể ngày thường ở nhà bận rộn dạy dỗ anh bạn nhỏ vẽ hình bà nội, rồi còn chuẩn bị phiếu ưu đãi spa.

"Chị dâu, chị gần đây với Hàn vẫn ổn chứ?" Triệu Khang Niên đi bên cạnh Viên Thiệu Quân, dù sao rảnh rỗi không có việc làm, hẳn phải nắm bắt thời gian hỏi han một chút.

Viên Thiệu Quân thót tim khi được nhắc tới, mặt kinh dị quay đầu hỏi lại. "Đã xảy ra chuyện gì sao? Làm sao mà anh lại hỏi như vậy?"

Mặc dù cô từ Lý Mỹ Quyên biết được danh sách những cô gái hâm mộ ông chồng nhà mình, nhưng trước mắt Mỹ Quyên cũng chưa có thông báo cho cô về việc đối phương có lựa chọn hành động gì hay không, thế nào hiện tại Khang Niên đột nhiên hỏi cái này, chẳng lẽ đã có thay đổi gì mà Mỹ Quyên không biết hay sao?

"Không có gì! Chỉ là gần đây Hàn tính khí hình như hơi nóng nảy, cho nên em mới....." Triệu Khang Niên lúng túng gãi gãi, dù sao cũng là vợ chồng nhà người ta đang lúc có chuyện, hẳn là người ngoài có lẽ là quá tò mò rồi.

"Ồ, hoá ra là như vậy ."

Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng tám phần là chuyện mình đi sớm về muộn đây mà, liền trấn an theo sát Triệu Khang Niên nói nhỏ.

"Có thể là do bận rộn công việc quá mệt mỏi, ngày mai tôi lại đi tiệm thuốc Đông y hốt vài thang thuốc, thật tốt giúp anh ấy bồi bổ một chút."

"Vậy thì cực cho chị dâu quá rồi."

Lời nói đến đó là dừng, Triệu Khang Niên không có ý định sẽ tiếp tục truy cứu chân tướng.

"Đừng nói vậy, đó là chuyện tôi nên làm mà!"

Chỉ là mấy câu nói giết thời gian, đoàn người rất nhanh tìm được phòng, sớm đã chờ ở trong phòng là Trương Nghĩa Hán cùng Lâm Canh Nam lập tức đứng lên nghênh đón Phạm Tú Viện, chọc cho "lão thái thái" vui vẻ cười không ngừng.

Thật vất vả chờ cho tất cả mọi người đến đông đủ, Hàn Mạnh Huân lập tức gọi phục vụ mang thức ăn lên, tiệc sinh nhật vì vậy liền nhiệt nhiệt nháo nháo triển khai.

Vô ý tịch mở không đến mười phút chuông, điện thoại Hàn Mạnh Huân đột nhiên vang lên, anh liếc mắt màn hình điện thoại di động gọi tới, biểu hiện như có điều suy nghĩ nhìn Triệu Khang Niên một cái.

Triệu Khang Niên bị nhìn không hiểu ra sao, không nhìn được nghiêng đầu qua, thấy rõ trên màn hình điện thoại di động người đang gọi tới, sau đó sắc mặt liền biến hóa.

Triệu Khang Niên nhún vai một cái."A! Đừng nhìn em, em không biết cô ta tìm anh có chuyện gì!"

Hàn Mạnh Huân tức giận đưa di động vút vào trong túi, không có ý định nghe điện, ai ngờ đối phương chưa từ bỏ ý định, tiếng chuông vang lên không ngừng, vang đến khi Phạm Tú Viện cũng không chịu nổi.

"Có điện thoại liền nhận đi! Âm ỉ như vậy rất phá hư không khí." Phạm Tú Viện đang cùng Lâm Canh Nam đang so tửu quyền, phân tâm liếc nhìn con trai.

Mẫu thân đại nhân đã nói như vậy, Hàn Mạnh Huân chỉ đành phải trốn mất, đi ra ngoài phòng nghe điện thoại.

"Hàn Mạnh Huân nghe!.." Tiếp điện thoại di động, anh nói lên tên của mình.

"Ghét ghê Hàn tổng, tại sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?"

Đầu kia điện thoại di động truyền đến giọng nói mềm mại của Trần Ngọc Tiệp, cách nói chuyện hiện giờ hoàn toàn không giống với phương thức giao tiếp thường ngày trong công việc, rõ ràng có mang theo chút nũng nịu.

"Thật xin lỗi, tôi hiện tại đang ở cùng với gia đình, không tiện nghe điện thoại." Thầm than một hơi, lời nói của cô ta khiến cho anh có cảm giác không thoải mái. "Có chuyện gì sao?" <http://diendanlequydon.com>

"Người ta gọi điện thoại cho anh, đương nhiên là có chuyện!"

Trần Ngọc Tiệp cười một tiếng, thanh âm xuyên qua điện thoại di động truyền vào tai anh rõ ràng.

"Nghe nói hôm nay là sinh nhật của mẹ anh, em muốn chúc bác sinh nhật vui vẻ."

Hàn Mạnh Huân hơi nheo mắt. "Làm sao cô biết chuyện này?"

Chuyện này trừ người nhà và số ít bạn bè ra, anh không có nói cho bất kỳ người nào biết... Đợi một chút, không phải là cái tên miệng rộng Triệu Khang Niên đó nói ra chứ, nếu không làm sao cô ta lại biết?

"Ai nha! Anh đừng có tò mò làm sao người ta lại biết được nha!"

Thanh âm kéo dài của Trần Ngọc Tiệp trong điện thoại di động truyền đến, đột nhiên, có người vỗ vỗ vai anh, theo trực giác xoay người nhìn lại, vừa mới nhìn thấy, điện thoại di động trên tay thiếu chút nữa bị rớt xuống đất.

"Này! Em tới rồi đó!"

Trần Ngọc Tiệp kiêu diễm quyền rũ đứng ở sau lưng anh, hướng về phía anh nở nụ cười tươi xinh đẹp.

"Cô..... đáng chết! Làm sao cô biết nơi này?"

Trời ạ! Chuyện trời đánh gì đang xảy ra? Đây là cuộc đoàn tụ riêng tư của gia đình anh, làm sao lại giống như toàn thế giới đều biết hết vậy? Quả thật gặp quý!

"Người ta chính là biết đó!"

Cô ta bấu môi, nhẹ nhàng linh hoạt tắt điện thoại di động, ném vào trong túi sách hàng hiệu.

"Chúng ta cùng vào, anh có phải nên giới thiệu em cho mẹ anh biết không?"

Sắc mặt Hàn Mạnh Huân khế đổi." Trần tiểu thư, tôi không nghĩ quan hệ của chúng ta thân thiết tới mức đủ để tôi giới thiệu mẹ tôi với cô đâu."

Nói dễ nghe một chút, bọn họ là quan hệ hợp tác, nói khó nghe, anh căn bản không hề có một chút quan hệ với cô ta, người đàn bà này không khỏi quá mức ngộ nhận đi.

"Làm sao anh lại nói như vậy? Người ta chỉ muốn cùng mẹ anh trải qua sinh nhật thật vui vẻ, sao anh lại gạt bỏ ý tốt của em chứ?" Trần Ngọc Tiệp xấu hổ giẫm chân.

Huống chi vì để tới gặp mẹ anh, cô ta còn lấy ra sợi dây chuyền trang nhã chất lượng tốt nhất do danh tác chế tạo trong cửa hàng của mình, khi gặp mẹ anh sẽ biểu hiện thật tốt, chẳng lẽ anh còn có thể né tránh cô ta sao?

"Tôi không nhớ rõ mình có mời cô, hơn nữa mẹ tôi không thích gặp mặt những người không quen biết, làm phiền cô trở về." Anh không cho

thương lượng, hạ lệnh đuổi khách.

Trần Ngọc Tiệp tức muốn giơ chân, đôi mắt tinh tường đột nhiên phát hiện hình như cửa phòng khẽ chuyển động, mắt cô ta đảo lòng vòng, xoay mình thân thiết ôm lấy cánh tay anh.

"Ghét ghê! Dù sao thì người ta cũng đã tới rồi, anh nỡ để em đến đây uổng công sao?"

Viên Thiệu Quân vừa mở cửa, đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Cô muốn đi tìm toilet, vừa ra khỏi phòng lại nhìn thấy chồng mình và Trần Ngọc Tiệp ở bên ngoài lồi lồi kéo kéo. Rốt cục là có chuyện gì đây?

"Trần tiểu thư?"

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Trần Ngọc Tiệp ôm chặt cánh tay chồng mình, tâm tình không không chế được chìm xuống.

Chẳng lẽ..... chẳng lẽ ông xã mời cô ta tới tham gia tiệc sinh nhật của mẹ chồng?

Anh muốn cô ta tham gia với thân phận gì đây?

"Hàn phu nhân!"

Lúc này, Trần Ngọc Tiệp mới giả bộ phát hiện ra sự tồn tại của cô, ra vẻ kinh hoảng buông tay Hàn Mạnh Huân ra.

"Tôi nghe nói hôm nay là sinh nhật mẹ chồng cô đúng không? Tôi rất muốn chúc mừng bác, không biết Hàn phu nhân có thể đồng ý cho tôi tham gia hay không?"

"Tôi nói rồi, tôi không có mời cô, mời trở về!" Gân xanh trên trán Hàn Mạnh Huân giật giật, thực không chịu nổi người đàn bà tự cho mình là đúng này.

"Cô xem, cô xem, Hàn thật hung dữ!"

Trần Ngọc Tiệp giả bộ nhu nhược, lã chã chực khóc, hốc mắt ửng đỏ.

"Em không có ác ý, hơn nữa em còn chuẩn bị quà sinh nhật cho mẹ anh, chỉ cần để em chúc bác một câu sinh nhật vui vẻ là tốt rồi, sau đó em sẽ đi, có được không?"

"Trần Ngọc Tiệp!"

Hàn Mạnh Huân tức muốn nổi điên, một mạch kéo lấy cổ tay cô ta.

Anh luôn luôn công tư phân minh, công là công, tư là tư, cô ta lại luôn muốn công tư không rõ ràng với anh, sao không khiến anh tức giận cho được?

"Ông xã."

Thấy anh tức giận như thế, trong lòng Viên Thiệu Quân có hơi nghi ngờ, cô suy nghĩ một chút, lên tiếng gọi anh.

"Hà?" Hàn Mạnh Huân liếc cô một cái, thái độ cực kỳ không vui.

"Khó ai có lòng được như Trần tiểu thư đây, đã vì mẹ mà chuẩn bị quà sinh nhật, chúng ta sao có thể không cho cô ấy đi vào chứ." Không phải cô muốn nói đỡ cho Trần Ngọc Tiệp nhưng theo lý mà nói, cũng không thể không cho cô ta vào chúc mừng sinh nhật mẹ được.

Hơn nữa cô không hiểu, vì sao anh lại phản ứng quá mức như vậy?

Chẳng lẽ đơn thuần chỉ vì Trần Ngọc Tiệp không mời mà tới, nhưng vô cùng tức giận như vậy, hay là anh đang chột dạ?

Không lẽ anh cùng Trần Ngọc Tiệp thật sự "có cái gì đó", cho nên mới không dám để cô ta xuất hiện trước mặt cô và mẹ chồng, anh sợ bị vạch trần bí mật gì sao? Liệu có xảy ra khả năng này...

"Thiệu Quân!"

Hàn Mạnh Huân nổi giận, hoàn toàn không ngờ vợ mình lại nói đỡ cho Trần Ngọc Tiệp.

"Cũng chỉ gặp mặt mà thôi, sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Cô khẽ thở dài, khóe miệng cố gắng nặn ra một nụ cười, né tránh khuôn mặt tức giận của anh, dắt theo Trần Ngọc Tiệp quay lại phòng, chỉ để lại một câu ____

"Anh cũng vào giới thiệu Trần tiểu thư với mẹ một chút đi."

Hàn Mạnh Huân hít thở sâu vài lần, sau khi hai người kia vào phòng một lúc lâu, anh mới bước tới đẩy cửa đi vào —— Bà xã ngốc! Cô thật sự sẽ làm anh tức chết mà!

Có lẽ trong tâm tư muốn giải đáp nghi ngờ của mình, Viên Thiệu Quân cố ý dẫn Trần Ngọc Tiệp vào phòng tổ chức tiệc sinh nhật cho mẹ, nhân cơ hội này quan sát hành động của ông xã và Trần Ngọc Tiệp, xem giữa họ thực sự có điều mập mờ hay không.

Phạm Tú Viện quả nhiên không hổ danh là người từng trải việc đời, vừa thấy cô đi vào cùng một cô gái khác, trong lòng khẽ động, lên tiếng hỏi thăm "Thiệu Quân, tiểu thư đây là....."

"Mẹ, đây là Trần Ngọc Tiệp tiểu thư, khách hàng của công ty Mạnh Huân. Cô ấy biết hôm nay là sinh nhật mẹ nên cố ý đến đây chúc mừng."

Viên Thiệu Quân thực tự nhiên giới thiệu hai người với nhau.

"Trần tiểu thư, đây là mẹ chồng của tôi, Phạm Tú Viện, cũng là chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật hôm nay."

"Bác gái, lần đầu tiên gặp mặt thật có chút đường đột, chúc bác sinh nhật vui vẻ." Trần Ngọc Tiệp lễ phép đưa tới một hộp quà tặng, trên mặt nở nụ cười lấy lòng.

"Trần tiểu thư, hai chúng ta cũng không phải quá quen biết, tôi không thể nhận quà của cô." Phạm Tú Viện nhạy cảm phát hiện ra cô gái này rất có vấn đề, bà cũng không nhúc nhích, thậm chí còn không thèm nhìn hộp quà kia một cái.

Quả thật là lợi hại, lần đầu tiên gặp mặt không chỉ không nể mặt mũi Trần Ngọc Tiệp mà ngay cả quà tặng của cô ta cũng không nhận, đồng nghĩa với việc nói cho mọi người đang ngồi ở đây rằng, bà không muốn quen biết với người phụ nữ trước mặt kia. Điều này làm cho sắc mặt Trần Ngọc Tiệp nhất thời trở nên rất khó coi.

"Bác gái, bác đừng như vậy, người ta dù sao cũng là khách, không nên không cho một chút thể diện, để cho cô ấy ngồi xuống đi!" Trương Nghĩa Hán thấy Trần Ngọc Tiệp như vậy quả thật có chút đáng thương, không nhịn được lên tiếng nói giúp cô ta.

Trần Ngọc Tiệp cảm kích liếc Trương Nghĩa Hán một cái, vẻ mặt xinh

đẹp lộ ra ý cười, khiến Trương Nghĩa Hán xấu hổ đỏ tai, quay mặt không dám nhiều lời nữa, liếc nhìn cô ta một cái.

"A Hán, xem ra Trần tiểu thư có ấn tượng rất tốt đối với cháu thì phải!" Phạm Tú Viện mơ hồ nhận ra tâm tư của Trương Nghĩa Hán, không nhận được khế cười một tiếng.

"Gì ạ?" Trương Nghĩa Hán suýt chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, gương mặt đỏ đến nỗi có thể so với nhân vật Hành Thiên trong truyện Quan lão gia. "Không có đâu! Bác gái, bác đừng nói giỡn!"

"Nếu A Hán đã nói vậy, Trần tiểu thư cứ ngồi xuống đi!" Phạm Tú Viện cũng coi như cho Trương Nghĩa Hán một chút mặt mũi, thay đổi ý kiến để cho Trần Ngọc Tiệp ngồi xuống.

"Cám ơn bác gái." Trần Ngọc Tiệp như vừa được đại xá, không ngừng nói cám ơn, xấu hổ ngồi xuống bên cạnh Trương Nghĩa Hán. "Vị tiên sinh này, cám ơn anh."

"Không sao, tôi cũng không làm được gì nhiều, không cần cảm ơn tôi." Trương Nghĩa Hán khó khăn nuốt nước miếng một cái, nói chuyện với Trần Ngọc Tiệp ở khoảng cách gần như vậy, không hiểu sao anh lại có chút bối rối.

"Bác gái, quà tặng này....." Trần Ngọc Tiệp cũng không phải là người có chút khó khăn mà lui bước, cô ta giờ giờ hộp quà trên tay, vươn ra định đưa cho mẹ Hàn.

"Mẹ tôi đã nói là không nhận, cô cầm về đi!" Hàn Mạnh Huân không biết đã trở lại trong phòng từ khi nào, nghiêm mặt thay mẹ trả lời.

"Trần tiểu thư, tâm ý của cô tôi nhận, còn quà tặng xin mời cô cầm về." Phạm Tú Viện gật đầu một cái, hài lòng với biểu hiện của con trai. "Tôi cũng

không nhận quà tặng của bọn A Hán, cho nên cô không cần để chuyện này ở trong lòng."

"Ách....." Trần Ngọc Tiệp liếc sang Trương Nghĩa Hán, thấy anh gật đầu, cô ta mới trầm mặc đem quà tặng cất vào túi xách.

"Tốt lắm, A Hán, vừa rồi thua bác một hiệp, cháu còn chưa có uống rượu đâu!" Phạm Tú Viên trực tiếp bỏ qua Trần Ngọc Tiệp, yêu cầu Trương Nghĩa Hán thực hiện uống rượu phạt thua cuộc.

"A! Trí nhớ bác gái thật tốt, ngay cả rượu cũng không để cháu lãng phí đồ đi!" Trương Nghĩa Hán cười khổ ai oán, trí nhớ của bác gái thật sự là quá tốt.

"Đương nhiên rồi, uống nhanh lên, uống xong chúng ta lại đấu tiếp."

Cứ như vậy, mặc dù Trần Ngọc Tiệp có thể ở lại, nhưng bị mọi người trong phòng xem như người vô hình. Trừ Trương Nghĩa Hán khách khí nói với cô ta vài câu thì không có một ai nói chuyện cùng cô ta. Hơn nữa, Hàn Mạnh Huân lại ngồi cách xa cô ta nhất, cũng chưa từng liếc tới cô ta một lần.

Mặc dù trong lòng cảm thấy rất uất ức, nhưng cô ta có thể trách ai đây? Tất cả đều là do cô ta tự tìm.

Nhìn bộ dạng Hàn Mạnh Huân đối với mình lạnh nhạt, còn có Phạm Tú Viên cùng Viên Thiệu Quân, mẹ chồng - nàng dâu đang hỗ trợ nhau, cô ta có ngu hơn nữa cũng biết mình tuyệt đối không có khả năng chen vào giữa bọn họ.

Tình hình này có lẽ là nên hết hi vọng thôi, mặc dù sợ là về sau muốn có cơ hội gặp lại người đàn ông có điều kiện tốt như Hàn Mạnh Huân cũng không nhiều, nhưng điều kiện của cô ta cũng đâu phải quá kém cỏi, tại sao phải lấy mặt nóng của mình dán vào móng lạnh của người khác. Việc này

khiến cô ta cảm thấy mình rất không có giá trị, tự mình xem thường bản thân.

"Trần tiểu thư, sao cô không ăn uống cũng không nói chuyện vậy?" Lại thua mẹ Hàn một hiệp, Trương Nghĩa Hán bất đắc dĩ rót thêm một ly bia nữa, đột nhiên phát hiện Trần Ngọc Tiệp trầm mặc, vì không muốn cô ta cảm thấy bị lạnh nhạt, anh khách khí hỏi thăm.

Trần Ngọc Tiệp nhìn anh nở nụ cười, trong lòng lạnh lẽo thoáng chốc dâng lên một cảm giác ấm áp.

Người đàn ông này dung mạo vô cùng bình thường, có lẽ là gặp qua trên đường cũng nhanh chóng liền quên, ăn mặc cũng rất tầm thường, cánh tay có nhiều vết sẹo, làm cô ta không đoán ra được nghề nghiệp cùng tài sản của anh.

Nhưng lòng tốt của anh lại để lại cho cô ta một ấn tượng sâu sắc. Nếu có thể, cô ta cũng không phản đối nếu có cơ hội cùng anh gặp mặt lần nữa.....

Lái xe đưa mẹ Hàn về tới nơi, sau khi dặn dò người làm chăm sóc bà chu đáo, Viên Thiệu Quân mới quay đầu xe, chở ông xã đã uống say về nhà.

Có lẽ do tính tình mẹ Hàn dễ chịu, Hàn Mạnh Huân và mấy người bạn cùng mẹ Hàn huyên náo đến vui vẻ; uống rượu, ca hát cái gì cũng có. Cũng may là ở trong phòng riêng của khách sạn, nếu không lại để cho người ngoài chê cười.

Tiệc sinh nhật của mẹ Hàn chỉ có hai người đàn ông là uống đến say khướt, một là Lâm Canh Nam, người còn lại là Hàn Mạnh Huân; Lâm Canh Nam là do liên tiếp đấu thua mẹ Hàn, uống rượu phạt đến say mèm, còn Hàn Mạnh Huân thì không hiểu sao lại uống say tới mức này.

Triệu Khang Niên phụ trách đưa Lâm Canh Nam trở về, về phần Trần Ngọc Tiệp, do mở miệng giữ cô ta ở lại nên Trương Nghĩa Hán chịu trách

nhệm đưa về, còn cô phụ trách đưa mẹ Hàn cùng ông xã về nhà.

Nhìn qua kính chiếu hậu liếc chồng một cái, tâm tình Viên Thiệu Quân vô cùng phức tạp.

Sinh nhật mẹ Hàn, là con trai của bà, anh có tâm trạng hưng phấn cô hoàn toàn có thể hiểu, vấn đề là Trần Ngọc Tiệp xuất hiện, vậy điều này có thể không hoàn toàn là lý do anh uống say .

Rốt cuộc ông xã là vì sinh nhật mẹ Hàn thực náo nhiệt vui vẻ mới uống rượu say, hay bởi vì sự xuất hiện của Trần Ngọc Tiệp? Có thể là chột dạ hay vì lý do gì khác, khiến tâm tình anh bất ổn, mới mượn rượu giải sầu, giải tỏa áp lực trong lòng..... Cô không có đáp án, nhưng ông xã đã uống say lại là sự thật ngay trước mắt.

Lái xe vào bãi đỗ của khu chung cư, cô dùng hết sức đỡ anh xuống xe, sau đó kéo anh vào trong thang máy, thật vất vả mới về tới nhà, cuối cùng cũng ngồi được trên ghế salon trong phòng khách.

Cô cởi áo khoác ngoài cho anh, lại nhanh chóng chạy vào phòng bếp rót ly nước bung ra ngoài, cẩn thận giúp anh uống nước.

"Ừm....." Hàn Mạnh Huân uống một ngụm nước, hai mắt khẽ mở. "Bà xã..."

"Dạ?"

Cô nhẹ nhàng trả lời, cẩn thận đặt cái ly xuống mặt bàn.

"Em gần đây rất lạnh nhạt với anh, có phải anh làm sai cái gì, chọc giận em không vui hay không?" Đây là rượu vào lời ra sao? Anh mượn cảm giác say để phát bực tức của mình với cô?

"..... Không có."

Cô sao có thể trách anh bị quá nhiều người nhòm ngó đây? Chuyện này không phải việc anh có thể khống chế, muốn trách cũng chỉ có thể trách bố mẹ chồng sinh ra anh quá đẹp đẽ, cộng thêm bản thân anh cố gắng trở nên ưu tú hơn, có người phụ nữ nào lại không bị anh hấp dẫn chứ.

"Em nói dối, nếu không vì sao gần đây em lại ở nhà ít như vậy? Trước kia em ngày nào cũng đều ở nhà!" Hấn bữu bữu môi, giống như đứa trẻ bị cướp mất kẹo.

"Bởi vì hiện tại em có rất nhiều việc phải làm!"

Công tác phiên dịch phải hoàn thành, còn phải có thời gian cùng mẹ chồng đi SPA, cũng may lớp nấu ăn sắp kết thúc rồi, nếu không cô thật sự có cảm giác mình loay hoay xoay tròn giống như con quay chuyển động không ngừng !

"Có anh ở đây, em không cần phải làm gì hết, chúng ta vẫn có thể sống rất tốt." Anh không cần cô đi làm kiếm tiền, dựa vào một mình anh cũng đủ để mang lại cuộc sống sung túc cho cô.

"Em không muốn trở thành người vô dụng."

Cô lắc đầu, vấn đề không phải là kiếm tiền, cô chỉ muốn có công việc để làm, cuộc sống có mục đích mà thôi. <http://diendanlequydon.com>

"Đừng nói nữa... anh uống say rồi, để em đỡ anh vào phòng nghỉ ngơi."

"Anh không muốn ngủ!" Anh vẫn còn rất nhiều điều muốn nói cùng cô, nhưng đầu rất đau, khiến anh nói chuyện phát âm cũng không rõ ràng.

"Không muốn ngủ thì đi nằm cũng tốt mà."

Cô thở dài một hơi, thật sự không có biện pháp khi anh uống say thế này.

"Anh không muốn ngủ....."

Tiếng nói của anh càng ngày càng nhỏ, gần giống như mê sảng .

Viên Thiệu Quân cúi đầu liếc anh một cái, phát hiện anh đã ngủ rồi, cô vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, cảm thấy lúc này ông xã chẳng khác gì một đứa trẻ.

Nếu để anh ngủ ở phòng khách chỉ sợ ngày mai sẽ bị cảm lạnh, cho nên cô kiên trì đánh thức anh, nửa kéo nửa đỡ đưa anh về phòng ngủ, đặt anh nằm thoải mái ở trên giường.

Thật vất vả, anh lại chìm vào giấc ngủ, cô tỉ mỉ đắp kín chăn, sau đó đứng ở bên giường nhìn anh một lúc lâu mới chậm rãi rời khỏi phòng, ra ngoài phòng khách dọn dẹp đồng hồ vừa rồi.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Mạnh Huân tỉnh lại, mới phát hiện bà xã không nằm ở bên cạnh, đệm giường bên cô hơi lạnh, chứng tỏ cô đã sớm rời giường.

Cô đi đâu sớm như vậy? Lúc trước cô đều dậy muộn hơn anh, sao hôm nay sớm như thế đã rời giường?

Anh lật người, vội vàng nhảy xuống giường, mang dép đi trong nhà chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng bỗng ngửi được hương thơm của đồ ăn trong không khí, anh hơi nhíu mày, không ngờ trong nhà lại xuất hiện mùi thơm của thức ăn.

Anh tò mò đi theo hương thơm này, không ngờ phát hiện bóng dáng bà xã trong phòng bếp.

"Thiệu Quân?" Anh kinh ngạc kêu ra tiếng. "Em đó, dậy sớm ở trong phòng bếp làm cái gì?"

"A! Anh dậy rồi sao?"

Tay cầm muống canh của Viên Thiệu Quân khẽ run, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bếp, mới phát hiện ra ông xã đang đứng đó.

"Em đang làm điểm tâm, anh chờ một chút! Sẽ xong nhanh thôi."

"Em đang làm điểm tâm sao? !"

Âm thanh của anh có chút cất cao lên, từ khi biết cô đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh nghe cô nói cô đang làm bữa sáng, chuyện này thật khiến anh vô cùng kinh ngạc!

"Hôm nay có phải ngày kỷ niệm gì không, sao em lại làm bữa sáng?"

"Em làm điểm tâm khiến anh kinh ngạc lắm sao?"

Cô khàn giọng bật cười, trong lòng hơi có chút tự trách.

Cô làm vợ thật đúng là thất bại, cũng chỉ là làm bữa sáng mà khiến ông xã ngạc nhiên như thế. Vậy nếu hôm nay cô vì anh làm bữa tối, chẳng lẽ sẽ dọa anh tối nay không ngủ được sao?

"Không phải..... anh chỉ là"

Chỉ là nhất thời rất khó thích ứng mà thôi, anh lúng túng phủ nhận.

"Chỉ là như thế nào?"

Cô nhíu mày, đối với bộ dạng lúng túng của anh lúc này cảm thấy có chút hứng thú.

Hàn Mạnh Huân cô quen thuộc, vẫn luôn khí thế trấn định, thần thái nhàn nhã, giống như dù gặp phải đại họa cũng có thể tỉnh táo xử lý, không nghĩ sẽ nhìn thấy bộ dáng “chẳng biết phải làm sao” của anh. Dáng vẻ anh như vậy, thật sự vô cùng đáng yêu!

Chương 6

"Anh chỉ là hơi giật mình một chút, em vốn không thích vào bếp mà....." Anh sờ sờ mũi một cái, thật không quen với cảm giác không biết phải nói gì của mình bây giờ.

"Em có thể thay đổi!" Cô cười khẽ, âm thầm quyết định trong lòng, nhất định phải thay đổi ấn tượng quá mức lười biếng về cô của anh."Nếu không vì sao em phải đi học lớp nấu ăn chứ?"

"Cũng đúng." Anh đột nhiên tỉnh ngộ, nhớ ra cô sớm đã có thay đổi, còn tích cực tham gia lớp nấu ăn, chỉ là nhất thời anh quên mà thôi."Anh quên mất là có chuyện này."

"Anh là chúa hay quên!" Cô lơ đãng cười, rõ ràng công việc của anh rất bận rộn.

"Lời này của em có ý chê anh phải không?" Anh thở dài một hơi, cho dù bị trêu chọc, anh cũng không có biện pháp phản bác.

"Đâu có, em sao có thể chê anh chứ!"

Cô giả ngu, xoay người tắt bếp.

"Cháo đã được rồi, chúng ta có thể ăn điểm tâm."

Anh đột nhiên trở nên luống cuống."Ách, anh có thể giúp em việc gì không?"

"Không cần đâu, anh chỉ cần ra bàn ăn ngồi trước đợi ở đó là được."

Cô quyết định mình sẽ phấn đấu trở thành hiền thê lương mẫu, mặc dù bọn họ còn chưa có con, nhưng hiện tại cô có thể luyện tập trước, vì thế sẽ không để cho anh phải giúp đỡ mình.

"VẬY..... anh đi lấy bát đĩa!"

Mặc dù cô nói như vậy nhưng anh vẫn hi vọng mình có thể giúp một tay.

"È hèm, vậy làm phiền anh rồi."

Cô gạt đầu, đeo bao tay, bung nồi cháo vào trong phòng ăn.

"Bà xã, cũng chỉ có hai người chúng ta, em không cần phải khách khí với anh như thế." Anh đi theo cô ra khỏi phòng bếp, mở miệng nói, muốn cô đừng khách khí như vậy.

"Mặc dù chúng ta là vợ chồng, nhưng đạo lễ không thể thiếu, như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng của mình với đối phương, dù sao đi nữa, ít nhất điều đó cũng làm cho đối phương cảm thấy cảm động, không phải sao?"

Lẽ nghĩa vợ chồng quá mức thâm ảo, việc gì cũng phải thận trọng. Khoảng thời gian này cô bị kích thích quá lớn, rốt cuộc đã nghiệm ra được đạo lý này, cô tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng.

"Em nói cũng đúng." Mấy ngày nay anh cũng hiểu ra rất nhiều điều, trước kia anh không thật sự quan tâm tới cô, bây giờ phải chịu đau khổ thật đáng đời.

"Sao hôm nay anh lại dễ nói chuyện thế này?"

Cô có chút giật mình xoay người liếc anh một cái.

"Anh có cảm giác mình nợ em quá nhiều." Anh không do dự thừa nhận sai sót của mình.

"Cái gì cùng cái gì, anh căn bản không nợ em cái gì hết."

Cô đặt nồi cháo lên bàn ăn, hết sức kinh ngạc nói với anh.

"Em đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng, anh cảm thấy chúng ta còn thiếu cái gì sao?"

Cô biết mình không hoàn toàn nói thật, dù sao đối với Trần Ngọc Tiệp cô vẫn còn tồn tại nghi ngờ rất lớn, nhưng chuyện giữa anh và cô ta còn chưa rõ ràng, cô cũng chỉ có thể nghi ngờ mà thôi.

"Không phải như vậy!" Anh xếp bát đĩa lên trên bàn ăn, hít sâu một cái, sau đó nhìn cô nói ra dự định của mình. "Chỉ là thời gian tới anh muốn bỏ ra nhiều thời gian hơn để đem công việc tích lũy xử lý toàn bộ, sau đó sẽ nghỉ phép dẫn em ra nước ngoài, chúng ta phải thoải mái nghỉ ngơi thật tốt một chút."

"Hả?" Viên Thiệu Quân giật mình, hai mắt mở lớn, hoàn toàn không ngờ anh lại có dự định này. "Anh mới nghĩ ra quyết định này phải không?"

Cô rất vui vẻ khi anh có tâm ý như vậy, nhưng tại sao lại vào thời điểm nhạy cảm này?

Không phải người ta thường nói, một người đàn ông đột nhiên đối xử tốt với vợ mình, nếu không phải là thật lòng, thì tức là đang bù đắp cho cô ta. (*Edit bởi DDLQD*). Chẳng lẽ anh làm gì có lỗi với cô sao? Trong lòng áy náy mới có thể đột nhiên muốn dẫn cô ra nước ngoài nghỉ phép?

"Anh nhớ đã lâu rồi chúng mình không cùng nhau ra ngoài hẹn hò, đây là lỗi của anh, cho nên để vớt vát vài phần hình tượng của mình đối với em, anh muốn đưa em ra nước ngoài du lịch.

"Sao anh lại nói mình như vậy? Em không có bất kỳ điều gì không hài lòng về anh!"

Mặc dù anh cũng nói đúng một phần sự thật, nhưng cô không thích nghe anh tự trách bản thân mình như thế, nói thế nào đi nữa thì anh cũng là chồng của cô mà!

"Không sao, tóm lại cứ quyết định như vậy đi. Có lẽ sắp tới sẽ bận rộn hơn so với trước kia, nhưng để chúng ta có cơ hội tranh thủ thời gian đi du lịch, em nhẫn nại một chút nhé." Cái gọi là tròng như thế nào thì thu hoạch như thế ấy, có nghĩa là muốn thu hoạch được thành quả sau này thì hai người bọn họ cũng phải biết kiên nhẫn chờ đợi.

"Vâng, em biết rồi."

Cô gạt đầu hứa hẹn, quay lại phòng bếp lấy chút thức ăn ăn kèm với cháo bụng ra, cùng anh ăn điểm tâm.

"Anh mau ăn sáng đi! Nếu không anh sẽ đi làm muộn đó."

"Ừ."

Anh gạt đầu, nhanh chóng ngồi xuống bắt đầu ăn điểm tâm, vừa ăn một miếng, anh lập tức mở lớn mắt đầy kinh ngạc.

"A! Cháo này ăn thật sự rất ngon! Anh không nghĩ tài nấu nướng của em lại tốt như vậy."

"Đều là do học từ lớp nấu ăn đó!" Cô cười khẽ, không dám tranh công, đem toàn bộ công lao dành cho cô giáo dạy nấu ăn."Đương nhiên còn là vì em thích....."

Hai vợ chồng cứ như vậy vừa ăn vừa nói chuyện, trong phòng ăn tràn đầy không khí ấm áp, giống như tất cả nghi kỵ đều chưa từng xảy ra.....

Anh khẽ vuốt tay cánh tay của cô, làm cả người cô không ngừng phát run, cô nâng cằm đón lấy đôi môi nóng bỏng của anh, lông mi thật dài có chút rung rung, giống như đang chờ đợi anh cúi người hôn môi của cô.....

"Aiz! Lại nói, mình với ông xã hình như cũng lâu chưa có “thân mật” rồi." Đặt con chuột qua một bên, trên mặt Viên Thiệu Quân lộ vẻ mệt mỏi, công việc thật sự quá nhiều, nhiều đến nỗi cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hơn nữa lại phiên dịch đến đoạn tình tiết lãng mạn này, khiến cho bất mãn của cô lại lớn thêm một phần, không nhận được hoài nghi có phải sức quyến rũ của cô không còn đủ để hấp dẫn ông xã nữa hay không?

Đàn ông đối với loại “hoạt động” này không phải là không thể đề nén hay sao? Nghe nói đàn ông ngoài ba mươi tuổi như anh, 3, 4 ngày không có phát tiết, thân thể sẽ tự động “đứng thẳng” để xuất ra ngoài, nhưng cô giặt ga giường lại không thấy có gì khác lạ dính vào, cũng không được ông xã “lâm hạnh”. Vậy anh giải quyết dục vọng của mình bằng cách nào?

Cô bỗng nhiên nhảy dựng lên, giống như viên đạn chạy như bay trở về phòng. Tới nơi, việc đầu tiên chính là mở tủ treo quần áo lấy ra đồ lót hấp dẫn cùng dụng cụ tình thú, đây là lúc trước cô ép buộc chị Mỹ Quyên đi mua cùng, mua về nhà lại giấu kỹ trong tủ.

Cô không muốn suy đoán anh làm thế nào để giải quyết dục vọng của mình, đó không phải là việc cô nên làm lúc này. Cô cần phải lập một kế hoạch thật tốt để cho tối nay có thể khiến ông xã cảm thấy thật lãng mạn, cô

làm tất cả những việc đó chính là đang thực hiện “Cách mạng bà xã” a.

Ngồi một chỗ buồn bã hồi tiếc, hay không ngừng suy đoán hoài nghi ông xã cùng người đàn bà khác có quan hệ mập mờ hay không là hành động yếu đuối kém cỏi nhất. Cô không thể để mình có suy nghĩ lung tung, nên phải dồn hết sức lực, lấy chính mình làm biện pháp giữ chặt tâm của ông xã.

Cách đây mấy giờ, cô ra chợ mua một ít cá tôm tươi sống, nghe nói đàn ông ăn hải sản có thể bổ sung tinh lực. Cô nấu một bàn tiệc hải sản thật lớn, giúp ông xã bồi bổ một chút. Như vậy, buổi tối cô mới có thể được hưởng ~~ hạnh ~~ phúc, hắc hắc.....

Đúng lúc trong đầu cô đang tràn ngập những suy nghĩ đen tối thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, cô giật mình làm rơi cả chiếc áo lót hấp dẫn trên tay.

Tồn thọ! Là người đáng ghét nào đột nhiên ấn chuông cửa, muốn khiến cô bị hù chết hay sao?

Cô hét hoảng túm chiếc áo lót ở dưới đất, đem tất cả mấy thứ còn lại nhét vào tầng dưới cùng của tủ treo quần áo. Giấu thật kỹ, xong xuôi nhìn lại kiểm tra, trong tiếng chuông cửa thúc giục, lão đạo chạy ra mở cửa.

"Thật xin lỗi, chị dâu, lão đại muốn em trong khi làm nghiệp vụ ở bên ngoài thì thuận tiện tới đây lấy giúp anh ấy tài liệu công ty để quên ở nhà, anh ấy nói nó nằm trên bàn sách trong thư phòng, làm phiền chị dâu giúp em tìm một chút." Lâm Canh Nam đứng ở trước cửa, vẻ mặt thành khẩn giải thích lý do mình xuất hiện ở đây với Viên Thiệu Quân.

"Được, cậu chờ nhé!" Ông xã cũng thật là, tám phần là do say rượu gây họa, trí nhớ mới kém như vậy, để xem sau này anh còn dám uống nhiều như thế không!

Trong lòng lảm bảm, ngoài miệng vẫn đồng ý Lâm Canh Nam, xoay người đi vào thư phòng tìm tài liệu.

Ba phút sau cô đi ra, giao một túi giấy dai đựng tài liệu cho Lâm Canh Nam. "Cậu xem có phải là cái này không?"

"Em cũng không biết, nhưng lão đại có nói tài liệu nằm trong túi giấy dai, chắc là đúng rồi, cảm ơn chị dâu." Lâm Canh Nam nhận lấy chiếc túi, bỗng chốc lén liếc cô một cái.

"Có chuyện gì nữa sao?" Thấy ánh mắt cậu ta có chút kỳ quái, Viên Thiệu Quân tò mò hỏi một câu.

"Không có gì..... cái đó, chị dâu, buổi sáng hôm nay chị không rửa mặt sao?" Lâm Canh Nam vốn không có ý định nói thêm cái gì, kết quả bị cô hỏi như vậy, nhin không được lảm mồm phun ra một câu.

"Làm sao có thể? Tôi vẫn luôn thích sạch sẽ mà!" Cô lấy tay chống hông, có cảm giác mình bị nói xấu, mắt mở to trừng Lâm Canh Nam.

"Nhưng khoe miệng của chị có màu trắng trắng, chẳng lẽ do uống sữa tươi hay nước miếng chảy ra chưa lau sao?" Lâm Canh Nam thật sự cảm thấy rất khó hiểu.....

"....." Khuôn mặt nhỏ của Viên Thiệu Quân đỏ lên, trên trán hiện lên ba đường vạch đen, nhớ tới vừa rồi một mình ở trong phòng cười trộm, dấu vết này tám phần là có từ lúc ấy.

Thật là! Đúng là không được làm việc trái với lương tâm mà!

"Được rồi chị dâu, em chỉ tùy tiện nói một chút thôi, chị đừng để trong lòng. Em quay về công ty trước, bye ~~" Lâm Canh Nam giờ túi tài liệu lên, cười cười xoay người đi thật nhanh.

Anh dù sao cũng là nghiệp vụ viên, rất giỏi nhìn sắc mặt người khác. Nếu không phải nghĩ rằng chị dâu là người trong nhà thì anh cũng không bắt nhả nói thẳng ra trước mặt chị dâu. Nhưng nói thì cũng nói rồi, không có biện pháp thu hồi, vẫn nên tranh thủ thời gian chạy khỏi đây....Tránh cho chị dâu cầm cây chổi đuổi đánh ra ngoài.

Bóng dáng Lâm Canh Nam nhanh chóng biến mất, lúc này, Viên Thiệu Quân mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, tức giận đóng cửa—— thật là, công việc còn chưa làm xong, cô vẫn nên chấp nhận trở về thư phòng phiên dịch tiếp thôi!

Về phần buổi tối..... ông xã thân yêu, anh chờ để tiếp chiêu đi!

Thật vất vả mới dịch xong một đoạn, Viên Thiệu Quân vắn vẹo lưng vai đã mỏi nhừ, lúc này mới nhìn đồng hồ báo thức trên tường, phát hiện thời gian đã gần 6 giờ chiều, cô sợ tới mức từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, chạy vọt tới phòng bếp chuẩn bị nấu bữa tối.

Trước tiên đem gạo đã vo sạch cho vào nồi cơm điện để nấu, tiếp theo cá mua ở chợ phải được sơ chế sạch sẽ, chờ đến khi nồi nước sôi sẽ cho cá vào.

Cô giáo dạy nấu ăn đã nói, cá muốn nấu thật hoàn hảo, thì nước phải đủ nóng, nếu không da cá sẽ dính hết vào đáy nồi, lúc lấy ra da cá bị hỏng nhìn rất thê thảm, cô đã cẩn thận ghi lại điều này bằng bút ghi nhớ!

Trong lúc cá đang nấu ở trong nồi, cô nấu một nồi nước khác, luộc chín sò. Sau đó, đem rau cải rửa sạch, làm thịt băm, giã một ít tỏi cho vào nước tương, chuẩn bị để làm món rau xào. cuối cùng dọn dẹp sạch sẽ bồn rửa.

Thì ra vì ông xã nấu cơm lại là chuyện khiến người ta cảm thấy vui vẻ như vậy, trước kia cô thỉnh thoảng mới nấu một chút, không làm nhiều như

bây giờ. không biết anh sẽ nói gì khi ăn những món ăn do cô chuẩn bị này. Trong lòng cô lộp bộp giống như có một quả bóng nảy lên nảy xuống không ngừng.

Mang theo cảm xúc mới mẻ, cô thích thú bắt đầu nấu bữa tối đặc biệt cho ông xã. Sau khi bày các món ăn lên trên bàn, thêm một ít gừng vào canh sò, tắt bếp xong xuôi, cô mới trở về phòng để tắm rửa.

Mặc dù thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng nấu bữa cơm này xong làm cả người cô ướt đầm mồ hôi, không tắm làm sao được? Cô không muốn ông xã vừa về nhà đã ngửi thấy mùi mồ hôi trên người cô!
<http://diendanlequydon.com>

Nửa tiếng sau, cô tắm sạch sẽ xong, lấy khăn tắm lớn bao quanh thân thể đi tới bàn trang điểm, đổ một chút kem dưỡng vào lòng bàn tay, sau đó vỗ nhẹ lên gò má vừa được rửa sạch.

Cô đang nhắm hai mắt lại vỗ vỗ kem dưỡng trên mặt, không hề hay biết ông xã Hàn Mạnh Huân đã về đến nhà, hơn nữa còn trực tiếp mở cửa phòng, thấy ngay bộ dáng này của cô.

Đối với Hàn Mạnh Huân mà nói, đây là hình ảnh kích thích tới mức nào, bởi vì quả thật rất lâu anh không cùng bà xã ân ái rồi. Lúc này đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng đẹp mắt như thế, làm sao máu trong người anh không chạy thẳng xuống bộ hạ bên dưới chứ?

Anh đương nhiên không nói hai lời, bỏ lại cặp công văn, bước nhanh vào trong phòng, cánh tay dài đuổi một cái kéo vào cô vào trong ngực ——

"Á!"

Cô bị dọa giật mình, theo phản xạ vịn vịn thân thể kháng cự.

Trời ạ! Cô vẫn cho rằng khu chung cư này an ninh rất nghiêm ngặt, an toàn tuyệt đối, sẽ không có vấn đề gì. Đâu biết phí quản lý trả nhiều như vậy, mà vẫn có lưu manh dám xâm nhập vào đây, thật sự là không thể nào chấp nhận được!

"Đừng sợ, là anh, bà xã, là anh mà." Phát hiện cả người cô cứng ngắc, Hàn Mạnh Huân biết cô nhất định là đang hiểu lầm, vội vàng lên tiếng trấn an.

"Mạnh Huân?"

Nghe được âm thanh quen thuộc, Viên Thiệu Quân không giãy dụa nữa, thoáng ổn định lại.

"Anh về từ khi nào?"

"Mới hai phút trước."

Anh ôm lấy cô, đem cô ngồi ở trên đùi mình; cúi đầu đặt trên cổ của cô, trong lúc này nhất thời khó có thể kìm nén dục hỏa của mình.

"Bà xã, em thật thơm."

"Ừm, em vừa mới tắm xong!" Cô khẽ hừ một tiếng.

"Sao lại tắm vào lúc này?" Anh hơi nhú mày, ánh mắt ngụ ý liếc cô một cái. "Bà xã, không phải là em cố ý tắm vào lúc này để quyến rũ anh chứ?"

Nghĩ tới khả năng này, toàn thân anh kìm không được mà nóng lên .

"Đâu có!"

Cô thừa nhận tối nay cô có một kế hoạch lãng mạn, nhưng tấm đề quyền rũ anh hoàn toàn không nằm trong tính toán của cô, sao anh có thể hiểu làm cô thế này?

"Em không có tâm tư lớn như vậy, anh nghĩ quá nhiều rồi."

"Không có sao? Vậy bàn tiệc hải sản ngoài kia là chuyện gì xảy ra?" Anh cười khẽ, vẫn không quên khi vừa vào cửa đã ngửi thấy được hương thơm hấp dẫn ngào ngạt của thức ăn, lúc nhìn thấy một bàn đầy món ăn như vậy trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động.

Anh không biết những món ăn kia khi nếm sẽ có mùi vị thế nào, nhưng chỉ cần ngửi thấy trong mùi thức ăn tràn đầy tình yêu cùng quan tâm cũng đủ khiến anh động lòng, chứ đừng nói tới vừa vào phòng đã bắt gặp được hình ảnh ướm át mê người của bà xã.

Anh có thể cười được Viên Thiệu Quân, thật sự là điều may mắn nhất, cũng là lựa chọn thông minh nhất đời này của anh.

"Em đặc biệt vì anh mà nấu đó!"

Cô không chút do dự nói rõ động cơ của mình.

"Ngày hôm qua sinh nhật mẹ, Khang Niên nói với em gần đây tính khí của anh không được ổn định, muốn em chú ý tới thân thể của anh một chút, cho nên hôm nay em mới đặc biệt đi chợ mua thức ăn, nấu một bàn lớn thức ăn ngon cho anh nha. Xin hỏi ông xã, anh có thấy hài lòng không?"

Anh miệng ngọt thờ dài nói "Chỉ cần là em làm, anh đều cảm thấy rất hài lòng."

"Anh hôm nay có ăn đường sao? Miệng ngọt như vậy." Cô nũng nịu, lấy đầu ngón tay ấn nhẹ vào chóp mũi anh. "Anh nói, có phải đã làm điều gì

trái với lương tâm hay không, nếu không tại sao miệng lại ngọt như vậy?"

"Trời đất chứng giám, việc gì trái với lương tâm anh đều không làm."

Anh lớn tiếng kêu oan, bàn tay đỡ eo của cô, đôi môi nóng bỏng đã dán lên trên cổ của cô.

"Bà xã....."

"Sao vậy?" Tiếp xúc quen thuộc làm cô mơ hồ hiểu được anh đang động tình, cô nũng nịu khước từ nhiệt tình của anh. "Đừng náo loạn, chúng ta đi ăn cơm trước đã!"

Không phải cô không muốn cùng ông xã thân thiết, nhưng một bàn đầy thức ăn đã làm xong, cũng không thể cứ như vậy để thức ăn nguội mát, đây là tấm lòng của cô đó!

"Đúng là anh đang đói, nhưng thứ anh muốn ăn không phải thức ăn đâu." Anh than thở, không buông tha hôn lên khuôn mặt đang né tránh của cô, ý đồ khơi lên sự nhiệt tình của hai người.

"Nào có người nào đói mà không muốn ăn thức ăn chứ? "

Cô cười nhẹ, không thuận theo đánh xuống bắp đùi của anh.

"Còn có ai hiểu rõ anh hơn em chứ, em biết anh muốn ăn cái gì mà." Để khiến cô tin tưởng, anh còn dám lấy dục vọng của mình hướng lên trên đâm vào người cô, để cho cô cảm nhận rõ ràng dục vọng cương cứng đang bí bách của anh.

"Sắc quý!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, một lần nữa từ chối, đánh mạnh hơn vào bắp đùi anh.

"Tiểu mỹ nhân, nếu anh không muốn sắc, thì sao có thể yêu em?" Anh cười to, không nói hai lời ôm chặt eo của cô, nhanh chóng đi đến chiếc giường lớn trong phòng.

"Thì ra anh lấy em là vì sắc đẹp của em sao?!" Cô cả kinh biến sắc, đến bây giờ mới biết lý do chân chính anh muốn cưới cô.

"Dĩ nhiên cái đó cũng là một phần lý do, nhưng không phải là toàn bộ."

Anh cười khê đem cô đẩy ngã xuống giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô, sau đó hỏa tốc cởi ra áo quần trên người mình, tiếp theo giống như con sói đói khát lao thẳng lên giường.

"Không phải toàn bộ là sao?" Cô kinh ngạc, lật người muốn tạo khoảng cách giữa hai người.

"Chính là trừ vẻ ngoài hấp dẫn, tất nhiên cũng bởi vì anh yêu em." Một tay bắt được mắt cá chân của cô, dùng sức xoay người cô quay lại đè xuống."Anh rất yêu em!"

Những lời này giống như một đạo ma chú, trực tiếp đánh vào nơi sâu nhất trong lòng cô, vành mắt phấp hờn, đôi môi run rẩy hỏi khê."Có thật không?"

Có trời mới biết cô chờ những lời này đã bao lâu.

Cô vẫn cho rằng mong muốn có cuộc hôn nhân này chỉ có một mình cô, dù sao từ khi quen biết đến nay, anh chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt bao giờ. Cho đến hôm nay, anh mới mở miệng nói cho cô nghe câu nói mà cô kỳ vọng được nghe nhất trong mấy năm qua.

Cô rút cuộc cũng chờ được rồi sao? Ông xã cuối cùng cũng nguyện ý nói lời yêu cô muốn nghe với cô, mặc kệ bây giờ lời anh nói có bao nhiêu phần chân thật, cô vẫn thấy mình thật hạnh phúc.

"Dĩ nhiên."

Kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở trên ngực, anh dùng nhịp tim để chứng minh tình yêu của mình đối với cô.

"Nghe thấy không? Mỗi một nhịp đập của trái tim cũng là một lần nói anh yêu em, em có nghe thấy tiếng của nó không?"

Oh! Hành động này thực sự quá buồn nôn rồi, nhưng mà cô thích..... Không, cô thật sự là yêu chết mất thôi!

"Ông xã....."

Cô cảm động đến mức nước mắt vòng quanh, gọi xong cũng không biết phải nói tiếp cái gì.

"Hả?" Thấy đôi mắt tràn đầy nước mắt của cô, anh đau lòng muốn chết, lấy đầu ngón tay lau nhẹ khóe mắt cô."Sao đột nhiên em lại khóc?"

"Người ta đang cảm động mà!"

Cô như cô gái nhỏ vừa khóc vừa cười, cho dù hiện tại cơ thể toàn bộ phơi bày đủ để khiến đàn ông toàn thế giới phun máu mũi, nhưng đã lớn như vậy rồi còn hành động trẻ con như thế thật đúng là làm cho người khác không biết nên khóc hay nên cười.

"Có cảm động đến mấy cũng đừng khóc! Như vậy rất xấu đó!" Anh cười khẽ, yêu thương ôm cô vào trong ngực, ở trên mặt cô nhiệt tình hôn lại

hôn.

"Được rồi, bây giờ anh chê em rồi." Cô giả bộ đau lòng mím mím môi.

"Không có, không có, anh tuyệt đối không thể nào ghét bỏ em!"

Anh luống cuống, sao mới chỉ đùa một chút mà đã xảy ra vấn đề rồi? Bà xã của anh ngày càng khó chiều nha! Vấn đề này thật sự khiến người ta đau đầu.

"Thật mà, anh có thể thề....."

"Đừng làm thế." Cô không cho phép anh làm loạn, dù sao anh cũng là chỗ dựa cho cô, cô không muốn anh phải gánh chịu bất kỳ tổn thương nào.

"Em tin tưởng anh." Cô then thừng nói nhỏ.

"Cho nên?" Anh nhú mày, mỗi tác trong lòng đều cảm thấy thật mềm mại. Môi của anh dán trên người cô, từng hơi thở cũng khiến cô khẽ run rẩy. "Bây giờ để cho anh ăn no trước chứ?"

"Nhưng....." Nhưng một bàn bữa tối ngoài kia.....

"Bà xã, anh thật sự đói sắp chết rồi đây!"

Mỹ vị ở ngay trước mặt, còn ai nghĩ đến bàn thức ăn ngoài kia chứ? Không chờ được cô đồng ý, anh bá đạo hôn cô, mạnh mẽ công kích bằng hành động khiêu tình.

Một đêm này, cuộc giao tranh triền miên giữa nam và nữ rốt cuộc là ai thắng cũng không biết, nhưng có thể xác định được một điều, dù là tinh thần hay thể xác của cả hai người đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn

Trải qua cả đêm ân ái, nói chuyện thân mật giữa hai vợ chồng, lo lắng trong lòng Viên Thiệu Quân giảm đi vài phần. Sáng hôm sau, tỉnh dậy với tinh thần phấn chấn thỏa mãn, cô bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng phong phú cho anh.

"Bà xã, cô giáo dạy nấu ăn của em thật lợi hại! Dạy em cái gì cũng biết nấu, có thể mở quán ăn được rồi." Hàn Mạnh Huân vừa ăn vừa ca ngợi tay nghề của vợ, chỉ sợ cô chê anh chỉ biết ăn mà cái gì cũng không biết.

"Đâu có! Đó là do em học tập tốt, có được không?" Viên Thiệu Quân nghe thấy, hả hê ngẩng đầu hát cảm."Cô giáo cũng khen em có tư chất tốt đó, cho nên anh cứ tận lực khen ngợi em đi."

"Ha ha...! Bà xã của anh quả nhiên là giỏi nhất!" Anh hòa theo, vui vẻ cực lực tán dương bà xã tư chất thông minh."Như vậy nếu về sau anh thất nghiệp, cũng có thể dựa vào khả năng nấu ăn của em mở quán ăn mà dưỡng già rồi."

"Tốt nhất là anh nên thất nghiệp đi!"

Cô còn không hiểu rõ anh sao? Một người cuồng công việc, cô biết, dù anh có thất bại đến mức nào, cũng không để bản thân cho vợ nuôi.

"Em nhất định phải vạch trần anh như vậy sao?" Anh lắc đầu than nhẹ, trách cô không để cho mình chút thể diện.

"Như vậy mới không nhàm chán!" Cô cười lơ đãng vuốt vuốt tóc.

"Nói cũng đúng."

Anh hoàn toàn chấp nhận cách nói của cô, trời đất bao la bà xã là lớn

nhất; anh có vợ, vạn sự may mắn!

"Bà xã, chúng ta đã hưởng tuần trăng mật ở Nhị Độ thì sẽ đi nghỉ phép du lịch ở đâu đây?"

Vì cố gắng để có ngày nghỉ, anh nỗ lực làm việc, có thể cùng bà xã vui vẻ ra nước ngoài nghỉ ngơi, thẳng thắn mà nói, anh cực kỳ mong đợi.

"Nơi nào cũng được! Chỉ cần có anh thì đi đâu em thấy cũng tốt." Buồn nôn quá phải không? Vậy thì mọi người cùng nhau buồn nôn đi, cô không tin mình có thể thua anh về điểm này, hừ!

"Thật sao?"

Anh cười yếu ớt thỏa mãn, trong lòng vì câu nói của cô mà tràn đầy dịu dàng.

"Vậy mà còn nói anh, miệng của em cũng ngọt không khác gì mật đường đâu !"

"A!" Cô xấu hổ lườm anh một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào."Đáng ghét!"

Ngoài cửa sổ ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào trong nhà, khiến cả gian phòng tràn đầy ấm áp!

Đợi anh ăn sáng xong, hài lòng đi làm, Viên Thiệu Quân mới chậm rãi dọn dẹp bát đĩa, lau bàn ăn sạch sẽ.

Sau khi rửa bát đĩa sạch sẽ, cô ra khỏi phòng bếp đi tới thư phòng tiếp tục làm việc, lúc đi qua bộ cửa sổ trong phòng khách, cô theo bản năng liếc ra ngoài cửa sổ ——

Cảm giác hai người giống như trở về hạnh phúc trước kia, nhưng sự yên bình này có thể kéo dài bao lâu? Cô cũng không đoán chắc được...

Chương 7

Ăn mặc thật xinh đẹp chuẩn bị đi ra ngoài, hôm nay Viên Thiệu Quân sẽ cùng mẹ chồng đi SPA, trong miệng khẽ hát một làn điệu dân ca, có thể thấy tâm tình của cô cực kỳ vui vẻ.

Hai mẹ con hẹn gặp nhau trước Câu lạc bộ thẩm mỹ, hỏi thăm tại quầy quản lý thấy mẹ chồng còn chưa tới, cô cầm một quyển tạp chí lên vừa xem vừa ngồi đợi. Đang xem say sưa ngon lành thì một bóng đen bỗng xuất hiện che mất ánh sáng, cô khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn.

"Hàn phu nhân, lại gặp nhau rồi."

Cô thấy Trần Ngọc Tiệp giống như u hồn đứng ở trước mặt, nhất thời kinh ngạc, sợ tới mức suýt làm rơi quyển tạp chí trên tay.

"Ách..... Trần tiểu thư, cô cũng tới đây sao?" Tâm trạng tốt đẹp của Viên Thiệu Quân ở thời điểm nhìn thấy cô ta đã tan thành mây khói, vội vàng để tạp chí xuống, lễ phép đứng lên.

"Chị cứ ngồi xuống đi! Tôi cũng là hội viên của Câu lạc bộ này, vừa mới từ SPA đi ra trùng hợp lại gặp được chị."

Trần Ngọc Tiệp rất khách khí mời cô ngồi xuống, thái độ của cô ta so với những lần gặp trước khác nhau rất lớn, còn ngồi xuống bên cạnh Viên Thiệu Quân.

"..... Ừm."

Không biết đây có được coi là oan gia ngõ hẹp hay không? Viên Thiệu Quân có chút lúng túng, cô và người phụ nữ này hình như không quen thuộc đến mức có thể ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm đi! Cô ta cứ ngồi

xuống như vậy, cô nên ứng đối thế nào cho phải?

"Chị nhất định cảm thấy tôi rất đáng ghét phải không? Luôn vòng tới vòng lui bên cạnh chồng chị." Trần Ngọc Tiệp bỗng nhiên cười khổ tự giễu, hoàn toàn hiểu được lý do người của Hàn gia không hoan nghênh mình.

"Đừng nói như thế, tôi không có nghĩ như vậy." Cô thàn than một hơi, cực kỳ ghét đối mặt với những tình huống thế này.

"Chị phủ nhận tôi có thể hiểu, dù sao hành động của tôi đã gây không ít phiền nhiễu cho chị, tôi cảm thấy thật có lỗi." Trần Ngọc Tiệp mặc kệ Viên Thiệu Quân suy nghĩ thế nào, vẫn nói với cô lời xin lỗi.

"Cũng không có phiền nhiễu gì, thích một người thật ra không sai, chỉ là anh ấy đã kết hôn với tôi, có thể nói tôi may mắn đã gặp anh ấy trước cô một bước mà thôi." Viên Thiệu Quân cũng chẳng oán trách gì cô ta.

<http://diendanlequydon.com>

Chỉ là Trần Ngọc Tiệp có dũng cảm nói với cô lời xin lỗi, ngược lại làm cho cô có cái nhìn khác về người phụ nữ này.

Có vẻ như hiện tại Trần Ngọc Tiệp đã bỏ qua, không còn ý đồ tranh giành ông xã với cô nữa, Viên Thiệu Quân âm thầm nghĩ ngợi, nhưng cũng không dám tự cho nhận định lần này suy đoán đúng.

"Cô là một người tốt, khó trách Hàn yêu cô như vậy." Trần Ngọc Tiệp mơ hồ hiểu được lý do Hàn Mạnh Huân cưới cô, cô thật sự là người phụ nữ có tấm lòng lương thiện và khoan dung.

"Thật ư? Anh ấy nói với cô như vậy?" Có nghĩa là cô ta và Mạnh Huân không có gì sao? Trong lòng Viên Thiệu Quân thoáng bùng lên ánh lửa hy vọng.

"Không, là tôi cảm nhận được."

Trần Ngọc Tiệp lắc đầu, dù sao Hàn Mạnh Huân không phải là người sẽ đem chuyện riêng của mình đi nói công khai cho người khác biết. Tất cả chỉ là do bản thân Trần Ngọc Tiệp cảm giác được mà thôi.

"Nếu không tại sao nhiều người phụ nữ thích anh ấy như vậy, cũng không thể khiến anh ấy động lòng?"

Nhất định là trách nhiệm anh dành cho gia đình và tình yêu với Viên Thiệu Quân, khiến anh không hề có hứng thú gì với những người phụ nữ thích anh, chắc chắn là vậy.

"Ừm hừm." Viên Thiệu Quân có chút thất vọng, hừ nhẹ nói."Thật sự là như vậy thì tốt rồi."

Cô có thể nghe Trần Ngọc Tiệp nói những lời này, nhưng cũng không chứng minh được Trần Ngọc Tiệp cùng ông xã không có gì cả —— ai biết có phải cô ta cố ý tìm cô nói chút chuyện linh tinh, khiến cô buông lỏng phòng bị, sau đó thừa dịp cô không chuẩn bị mà cướp đi tất cả của cô hay không.....

Cô thật sự rất ghét bản thân mình tâm tư suy nghĩ quá hẹp hòi như thế, nhưng chuyện có liên quan đến gia đình cô, đến người đàn ông cô yêu, cô không thể không suy nghĩ chi li.

"Chẳng lẽ..... chị không tin tưởng Hàn sao?" Cảm thấy câu nói của Viên Thiệu Quân chứa đầy hàm ý, Trần Ngọc Tiệp nghi hoặc nhìn cô.

"Tôi không tin tưởng anh ấy thì còn có thể tin ai chứ? Tất nhiên là tôi tin tưởng chồng mình." Cô cuối cùng cũng biết cái gì gọi là phòng má giả làm người mập, ở trước mặt người phụ nữ này, vô luận thế nào cô cũng không thể nhận thua .

"Thật sao?" Lúc này, Trần Ngọc Tiệp cười như không cười nheo mắt nhìn cô. "Vậy thì chúc cô và anh ấy trăm năm hòa thuận, nhất định phải hạnh phúc đó!"

"Sẽ như vậy, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc!" Cô âm thầm cắn răng, có nói gì cũng phải giữ được thể diện.

"Ừm, vậy có duyên sẽ gặp lại, tạm biệt." Khóe miệng Trần Ngọc Tiệp cười yếu ớt ẩn chứa ngụ ý, liếc nhìn cô thật sâu một lần nữa mới xoay người rời đi.

Cái gì cùng cái gì chứ! Người phụ nữ kia cố ý đến xem chuyện cười của cô sao?

Cứ coi như hiện tại cô không tin tưởng vào ông xã thì thế nào? Cô còn yêu anh! Chỉ cần cô cố gắng hơn một chút, nhất định có thể đem tâm của anh an toàn để ở nhà, cô nhất định làm được đấy!

"Thiệu Quân! Con đã đợi lâu chưa? Trên đường kẹt xe một chút, để con phải chờ lâu rồi." Sau khi Trần Ngọc Tiệp rời đi chưa tới ba phút, Phạm Tú Viện cũng tới nơi.

"Mẹ!"

Bà tới vừa đúng lúc, cô mới kết thúc một cuộc chiến khó hiểu với người phụ nữ kia!

"Mẹ cứ đi từ từ, mất bao lâu con cũng sẽ chờ mẹ." Cô cười híp mắt, trên mặt đã không còn lo lắng của cuộc nói chuyện khi nãy với Trần Ngọc Tiệp.

"Đứa nhỏ này, con đúng là tri kỷ của mẹ."

Lời cô nói khiến Phạm Tú Viện vô cùng hài lòng, bà thân thiết kéo tay của cô đi vào khu SPA.

"Con cùng Mạnh Huân kết hôn đã hai năm, mẹ chưa từng thúc giục hai đứa sinh con, dù sao các con còn trẻ tự có tính toán của riêng mình; chỉ là hai đứa con hoàn toàn không có suy nghĩ gì về việc sinh đứa nhỏ sao?"

Rất nhiều người trẻ tuổi bây giờ không muốn sinh con, bà không phải là người bảo thủ, nhưng nếu Mạnh Huân và Thiệu Quân nguyện ý sinh đứa nhỏ, bà cũng có thể hưởng thụ một chút vui thú khi chơi đùa cùng cháu nội rồi, vì vậy không nhịn được mà thuận miệng nhắc tới chuyện này.

"Ách, bọn con đúng là chưa nói tới chuyện này!" Phải nói là ông xã quá bận rộn, cô cũng không có nghiêm túc nghĩ tới chuyện đó, bây giờ nghĩ kỹ lại một chút cô thực sự đã xem nhẹ vấn đề này.

Không phải người ta hay nói, đứa bé là chất keo gắn kết giữa hai vợ chồng sao. Nếu như bọn họ có con, có lẽ anh sẽ có ý thức trách nhiệm hơn đối với gia đình này, về sau sẽ không có sự việc tương tự phát sinh nữa?

"Con có thời gian thì cùng Mạnh Huân nói chuyện một chút, con cũng sắp ba mươi tuổi rồi, thân thể sợ rằng sẽ không chịu nổi quá trình mang thai cực khổ đâu." Phạm Tú Viện không muốn tạo áp lực cho cô, chỉ đưa ra lời khuyên của người đã có kinh nghiệm.

"..... Sinh con thật sự rất vất vả sao mẹ?" Cô thường nghe người ta nói sinh con rất đau, nhưng đau tới mức độ nào, người chưa từng trải qua như cô rất khó tưởng tượng.

"Rất vất vả, đối với người phụ nữ mà nói đó là quá trình đấu tranh với sinh mệnh."

"Lần đầu sinh con giống như đổi máu một lần vậy, cho nên Chính phủ

mới khích lệ phụ nữ sinh sớm một chút đó!"

"Vậy sao mẹ!" Nghe thật là đáng sợ! Cô gật gật đầu."Con biết rồi mẹ, con sẽ tìm thời gian cùng Mạnh Huân nói chuyện này."

"Vậy thì tốt." Phạm Tú Viện không nói nữa, tránh để con dâu chê bà nhiều lời.

Hai người đi vào khu bảo dưỡng tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới qua khu SPA, tự thư giãn trên máy massage tự động.

Viên Thiệu Quân nhắm mắt hưởng thụ, trong đầu không ngừng nghĩ tới những lời mẹ chồng vừa nói.

Cô rất thích trẻ con, cũng muốn vì ông xã thân yêu mà sinh con – kết tinh tình yêu của hai người. Mặc dù cô rất sợ đau, nhưng cảm giác này có đau đớn tới mức nào thì cô cũng muốn nếm thử một lần, ít nhất phải trải qua một lần mới được!

Sau khi nghe điện thoại của Lý Mỹ Quyên, Viên Thiệu Quân ngồi yên ở trước bàn sách thật lâu, ngây ngốc vẫn không cách nào hoàn hồn.

Tình cảm thay đổi thật sự không thể tưởng tượng nổi, thời gian trước cô còn liều mạng năn nỉ thư ký của ông xã đảm nhiệm nhiệm vụ làm tai mắt bên cạnh anh cho cô, không ngờ hôn nhân của cô vẫn ổn định hạnh phúc, chị Mỹ Quyên lại muốn ly hôn rồi sao?

Theo lời chị Mỹ Quyên nói, chồng chị ở bên ngoài có một tiểu công quán, không chỉ có nhân tình, mà con cũng đã có hai đứa rồi, cho nên chị ấy nguyện ý thành toàn cho chồng mình cùng cô vợ bé kia, chỉ yêu cầu anh ta có thể để con gái lại cho chị nuôi dưỡng.

Kỳ lạ! Điều này sao có thể?

Cho dù cô chưa từng gặp ông xã của Lý Mỹ Quyên, nhưng mỗi khi chị Mỹ Quyên nhắc tới người đàn ông kia thì luôn là bộ dáng vui vẻ hạnh phúc, người đàn ông này sao có thể ở sau lưng chị Mỹ Quyên ăn vụng như thế chứ?

Nhưng thật ra chị Mỹ Quyên cũng không nói thật với cô, khi nói về ông xã của mình, chị chỉ nói đến những thứ tốt đẹp, cho nên cô mới cho rằng hôn nhân của chị Mỹ Quyên rất hạnh phúc. Trên thực tế, những điều đó chỉ là lời dối trá tạo nên vẻ ngoài mỹ mãn giả tạo mà thôi.

Trời ạ! Cuộc sống bây giờ thật sự quá châm chọc rồi, tại sao phần lớn mọi người không dám đối mặt với tình cảnh khó khăn của mình? (*Edit bởi DDLQD*). Bao gồm cả chính cô, cũng luôn tự lừa mình dối người, không có dũng khí đối mặt với thực tế bi thảm.

Không! Cô không muốn tiếp tục hoài nghi ông xã của mình nữa, ngay hôm nay, buổi tối khi anh về nhà, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc anh cùng Trần Ngọc Tiệp có quan hệ mờ ám hay không.

Chuyện này sẽ là mấu chốt quan trọng trong cuộc sống của cô, chỉ có xác nhận hai người bọn họ rốt cuộc có mập mờ hay không, cô mới có thể bỏ lớp ngụy trang đối mặt với bản thân mình mỗi ngày. Dù kết quả có ra sao, cô cũng cần phải thẳng thắn đối mặt cuộc sống của chính mình.

Tuy nhiên, cô lại cảm thấy hoang mang, ý thức máy móc hoàn thành công việc, phiên dịch tài liệu, làm việc nhà, hoàn toàn không chú ý tới thời gian trôi qua. Nhưng ý niệm trong lòng quyết định cùng anh ngả bài lại càng lúc càng kiên định.

"Bà xã?"

Hàn Mạnh Huân hoàn toàn không hay biết suy nghĩ của vợ anh đã có sự thay đổi vô cùng lớn, vừa tan làm đã trực tiếp chạy về nhà —— hiện tại,

đây là thời khắc anh mong đợi nhất trong ngày, ngay cả lúc mới kết hôn cũng chưa từng có hành động như vậy.

"Anh đã về rồi đây, bà xã, em đâu rồi?" Vừa vào cửa anh đã gọi to, mong bà xã mau mau xuất hiện.

"Anh về rồi sao?" Nghe thấy tiếng anh gọi, Viên Thiệu Quân từ ban công nhô đầu ra, hướng về phía phòng khách hô xem như trả lời.

Cô đang bận phơi cái chăn, không chú ý anh đã vào trong nhà.

"Em hôm nay không có nấu cơm, anh đói bụng rồi sao?"

"Vẫn ổn."

Anh kéo cô vào phòng khách ngồi xuống sofa, vẻ mặt hưng phấn nói.

"Nếu tuần sau có thể đem núi công việc kia hoàn thành xong, anh sẽ xin nghỉ phép nửa tháng, em nói xem, em thích chúng ta đi nước Pháp hay sang Italy để du lịch hơn?"

"Đều được." Nhìn gương mặt hưng phấn bùng bùng của anh, cô đột nhiên không biết nên trả lời anh như thế nào, chỉ có thể trả lời nước đôi đôi phó.

"Sao vậy? Em không thích sao?" Phát hiện hình như cô không có chút hào hứng nào, Hàn Mạnh Huân nhay cảm nhỏ giọng hỏi thăm.

"Em có chuyện muốn nói với anh....." Cô âm thầm nuốt nuốt nước miếng, dù sao đau dài không bằng đau ngắn, vẫn cứ nên nói chuyện rõ ràng thì hơn.

"Được! Em muốn nói chuyện gì cũng được." Anh không hề nghĩ ngợi đồng ý.

"VẬY em nói trước, em hi vọng dù em có nói cái gì, anh cũng không được tức giận nhé." Nếu đã quyết định ngả bài, cô cũng phải có được sự đồng ý của anh trước, nếu không cô rất khó mở miệng.

"Làm gì cần thận như vậy? Là chuyện rất quan trọng sao?"

Cảm thấy bà xã lo lắng, tim của anh không khỏi trầm xuống.

"Đúng, đúng, là chuyện vô cùng trọng yếu." Đối với cô tuyệt đối là như vậy.

"Anh biết rồi." Ý thức được cô thực sự nghiêm túc, anh bất giác cũng cảm thấy căng thẳng. "VẬY em nói đi."

"Ông xã, em muốn hỏi anh...anh....." Lời đến khóe miệng, cô đột nhiên ngừng lại, cho tới bây giờ cô mới biết thế nào là khó có thể mở miệng.

"Sao?" Cổ anh có chút cứng ngắc. "Không sao, em cứ nói đi, anh bảo đảm nhất định sẽ không tức giận."

"Được, em muốn hỏi, anh cùng với Trần Ngọc Tiệp....."

"Em phải tin tưởng anh, giữa anh và cô ta hoàn toàn không có chuyện gì hết, tuyệt đối không có!" Không đợi cô nói hết, Hàn Mạnh Huân đã tỏ rõ trong sạch.

"Có thật không?" Cô muốn nói lại thôi, chớp mắt nhìn anh.

"Đương nhiên là thật!" Anh chỉ kém không có giơ tay lên trời đưa ra lời

thề đảm bảo trong sạch của mình nữa thôi." Từ khi kết hôn đến bây giờ, có khi nào anh lừa dối em sao? Em tin tưởng anh một chút có được hay không?"

"Em tin tưởng anh mà!"

Từ trước tới giờ vẫn vậy, chỉ là gần đây mới bắt đầu có chút không tin nhiệm lắm.

"Nói dối, em rõ ràng không tin anh." Nếu thực sự tin tưởng, cô cũng không hỏi vấn đề đã kích thích tinh thần anh như vậy.

"Thật xin lỗi, em chỉ là có chút lo lắng....."

Rõ ràng người chịu uất ức phải là cô, thế nhưng sau khi bị anh trách móc, cô lại biến thành người có lỗi. Cô không khỏi ủy khuất mím mím môi, đôi mắt càng không có tiền đồ đỏ lên.

"Cho tới bây giờ anh chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, anh thật sự không hiểu em dựa vào cái gì mà hoài nghi giữa anh và Trần Ngọc Tiệp có quan hệ mờ ám."

Cảm giác bị người khác hiểu lầm thật sự rất tệ, anh không khỏi lớn tiếng với cô, nhưng quả thật là nhịn không nổi!

"Không dựa vào cái gì hết, đều là tự em suy nghĩ lung tung, thế đã được chưa?!" Anh lớn tiếng như vậy làm cô cũng nổi giận theo, không tự chủ được hét lên, gào xong lại rất vô dụng khóc nức nở.

"..... Em khóc cái gì?" Vừa thấy cô rơi lệ, một bụng nộ khí của Hàn Mạnh Huân thoáng chốc mất hơn phân nửa, ảo não lau mặt một cái, âm thanh cũng trở nên nhẹ nhàng.

"Em không khóc." Cô quật cường không chịu thừa nhận.

"Thế này mà vẫn còn nói là không khóc?" Ngón tay anh khẽ lau lau khóe mắt cô, tức giận nói. "Nếu không thì đây là cái gì, em nói xem?"

Cô then quá hóa giận nói "Chỉ là do mắt đã kém, hoạt động nhiều nên chảy nước mắt không được sao?"

"Thật là, em đâu đã lớn tuổi như vậy." Anh than nhẹ, vươn tay muốn kéo bà xã vào trong ngực, lại bị cô cương quyết đẩy ra. "Thieu Quân?"

"Em cũng rất chán ghét bản thân mình sinh ra hoài nghi ám muội như vậy, nhưng anh có biết, nhìn thấy anh cùng Trần Ngọc Tiếp ở chung một chỗ thân mật như thế, em có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu đau đớn hay không? Em rất sợ anh sẽ thực sự thích cô ta, vậy em phải làm sao đây?" Cô càng nói càng lớn tiếng, nước mắt như dòng suối nhỏ ào ào chảy ra không ngừng.

"Tại sao em lại nghĩ như thế? Chẳng lẽ anh có làm chuyện gì khiến em lo lắng sao?" Chắc chắn phải có nguyên nhân, anh trước hết phải biết lý do, mới có thể nghĩ biện pháp xử lý chuyện này.

"Không có, tất cả là do em thôi."

Là do cô không có cảm giác an toàn, lòng tin với anh không đủ, mới có thể để cho bản thân chìm vào những tâm tư suy nghĩ khiến người khác chán ghét này.

"Dù sao trước kia là em chủ động theo đuổi anh trước, cho nên vẫn lo lắng một ngày nào đó anh cũng sẽ bị người phụ nữ khác theo đuổi mà rời bỏ em....."

"....." Hàn Mạnh Huân nghe xong, thật lâu không nói gì.

"Sao nữa chứ? Anh giống như là đang giật mình vậy." Cô lau nước mắt, xấu hổ lườm anh một cái.

"Anh thật sự là giật mình."

Trời ạ! Anh chưa bao giờ nghĩ bà xã siêu cấp tự tin của anh cũng có những lúc không tự tin như thế này, anh quả thật vẫn chưa hiểu rõ cô rồi.

"Em cho rằng anh là một người đàn ông tùy tiện, chỉ cần phụ nữ theo đuổi là có thể đồng ý hay sao?"

"Nhưng năm đó em cũng như vậy....." Cô nhắc tới chuyện cũ, muốn giải thích.

"Vậy thì thế nào? Em đúng là một con cá lớn siêu cấp ngu ngốc mà!"

Anh cảm tức lấy tay chọc chọc trán của cô, làm cho cô oa oa kêu to.

"Rất đau đó!" Cô vuốt vuốt trán, đôi mắt dầm lệ trừng anh, bộ dạng vô cùng đáng thương. <http://diendanlequydon.com>

"Ai bảo em ngốc như vậy!"

Anh thật sự sẽ bị cô làm cho tức chết mà, thiệt cho anh yêu cô nhiều như vậy, không ngờ cô lại tự coi nhẹ bản thân, không tin tưởng anh.

"Người nào ngốc chứ? Dù sao em cũng tốt nghiệp đại học á!" Hơn nữa còn là quang minh chính đại thi vào đại học! Trí thông minh chắc hẳn không có vấn đề.

"Chuyện này cùng với học vấn không có liên quan với nhau, được không?" Hàn Mạnh Huân trợn trắng mắt, hai cái này căn bản là hai việc khác

nhau mà.

"Nếu không thì liên quan tới cái gì? Anh nói rõ ra xem!" Một người khi đã hoài nghi bản thân tới mức độ nào đó, sẽ không thấy rõ thực tế, hơn nữa rất dễ thẹn quá hóa giận. Cũng giống như Viên Thiệu Quân giờ phút này, hoàn toàn không thấy giọng nói dịu dàng thường ngày, ngược lại bộ dạng như tiểu hổ cái hung hãn.

"Sự tự tin của em có quan hệ tới việc anh thích em lúc đó." Rất tốt, nếu cô thực sự muốn biết, anh cũng không ngại mở lòng từ bi mà nói cho cô. "Nếu anh không thích em, năm đó em có cởi hết ở trước mặt anh rung qua lắc lại, anh cũng không muốn động tới một sợi tóc của em, anh nói như vậy em hiểu không?"

"A?"

Trên mặt có vẻ như đã hiểu, nhưng vấn đề trọng điểm là cái gì?

Chẳng lẽ năm đó anh chê dáng người cô không đẹp sao? Nếu không tại sao cởi hết cũng vô dụng? !

Trong mắt của cô vẫn mờ mịt, cả người đi vào trong năm dậm sương mù.....

"Như vậy mà vẫn không hiểu sao?" Hàn Mạnh Huân nhìn thấy dấu chấm hỏi trong mắt cô, bất đắc dĩ thở dài một hơi, cánh tay dài vươn tới, dễ dàng đem cô kéo vào trong ngực. "Bà xã, em thật là ngốc, aiz....."

"Anh đang nói cái gì? Nói rõ hơn một chút được không?" Cô ở trong lòng anh phiền não giãy dụa, không có được đáp án như mong muốn, càng khiến lo lắng của cô tăng gấp bội.

"Không thành vấn đề."

Anh không chút do dự gạt đầu, quyết định hào phóng giải đáp nghi ngờ cho cô.

"Anh muốn nói là, năm đó em theo đuổi anh thành công, bởi vì anh cũng thích em, nếu không em có sức quyến rũ phóng điện chết người như thế nào, anh cũng không muốn để ý!" Nói cô ngốc, cô đúng là ngốc đến mức không thể ngốc hơn được nữa, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, xem ra anh phải dạy dỗ cô thật tốt mới được.

"A? Khi đó anh cũng thích em sao?" Tại sao cô lại không biết việc này? Hơn nữa một chút cảm giác cô cũng không hề có! "Em thật sự không hiểu được!"

"Cho nên anh mới nói, em thật ngốc!"

Anh biểu hiện rõ ràng như vậy, nếu anh không thích cô, sao lại thường cùng cô hẹn gặp mặt ở ngoài trường? Đối với những nữ sinh anh không thích, ngay cả nói chuyện anh cũng lười, sao còn có thể cùng đối phương đi ra ngoài? Đó căn bản chính là tự đi vào đám rồng hang hổ.

"Nếu không thích em, anh sẽ không cùng em gặp nhau ở bên ngoài, như vậy còn không hiểu sao?"

"Ừm!" Đã hiểu, nói rõ ra như vậy còn không hiểu được nữa sao, cô cũng không phải quá ngu ngốc. "Vậy tại sao trước kia anh chưa từng nói với em?" Hại cô đến thời điểm một phút trước vẫn còn cho rằng đoạn tình cảm này là cô yêu đơn phương!

"Anh nghĩ là em biết, ai ngờ em ngốc dễ sợ!" Anh buồn cười mãnh liệt, mắt trợn trắng.

"Anh thật là....." Cô tức giận dậm chân, không nhìn được giờ tay nắm

liên tiếp vào ngực anh. "Em không phải con giun trong bụng anh, làm sao em biết anh nghĩ cái gì!"

"Có chuyện gì buồn bực em vẫn luôn giấu trong lòng, không nói ra thì sao anh có thể biết chứ?" Anh lấy ví dụ tương tự cho cô hiểu, có tâm sự gì nhất định phải nói ra, nếu không, sao có thể biết trong lòng đối phương rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

"....." Cô yên lặng, thì ra vợ chồng bọn họ cùng phạm phải một sai lầm, chẳng trách lại cùng đi vào một mê cung, rẽ trái rồi rẽ phải nhưng mãi không tìm được lối thoát.

"Hiện tại em đã hiểu được trái tim của anh chưa?"

Anh cúi đầu nhìn cô chăm chú, trong mắt nghiêm túc sâu thẳm, tràn ngập thâm tình mật ý.

"Nếu trái tim của anh đã dành trọn cho em, em nghĩ xem, làm sao anh có thể chấp nhận người phụ nữ khác đây?"

"Được rồi! Em biết rồi!" Cô thấy áy náy vô cùng, vòng tay ôm quanh hông của anh. "Thật xin lỗi, do em hiểu lầm anh, sau này em sẽ như vậy nữa."

"Còn có sau này?" Anh cố ý giễu cợt cô.

"Không có, không có sau này!" Cô vội vàng giải thích, bất tri bất giác nhìn thấy ý cười trong mắt anh, thoáng chốc giận dữ. "Đáng ghét! Đừng tìm sơ hở trong lời nói của em mà!"

"Được, không tìm thì không tìm, chỉ cần yêu em thật tốt là được, phải không?" Anh cười to, thích thú hưởng thụ cảm giác cô tựa sát vào mình.

"Dĩ nhiên!"

Cô giương môi cười một tiếng, bướng bỉnh hất cằm.

"Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, về sau không cho phép em hoài nghi linh tinh nữa!" Hiểu lầm được gỡ bỏ khiến mọi người đều vui vẻ, nhưng một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, anh không quên nhắc cô nhớ kỹ.

"Em biết, sẽ không như vậy nữa!"

Anh cũng thật quá nhỏ mọn! Cứ nhắc đi nhắc lại như vậy, thật là!

"Vậy thì tốt."

Lúc này Hàn Mạnh Huân mới hoàn toàn an tâm, anh hài lòng nhếch miệng, an tâm xong thì bụng cũng cảm thấy hơi đói rồi.

"Bà xã, anh đói bụng, chúng ta đi ăn cơm được không?"

"Được! Anh muốn ăn gì? Thức ăn kiểu phương Tây hay là kiểu truyền thống?" Đài Loan thật là một nơi ở tốt, thức ăn ngon thế nào cũng có!

"Chỉ cần có thể no bụng là tốt rồi." Anh không phải người kén ăn, dĩ nhiên thức ăn do bà xã tự tay làm là tốt nhất, ăn ở nhà còn có hương vị gia đình, nhưng anh cũng không muốn trở thành ông chồng tội tệ nô dịch bà xã, cho nên mỗi khi cô không muốn xuống bếp, anh cũng có thể tùy ý ăn ở bên ngoài.

"Vậy chúng ta lái xe ra ngoài, nếu thấy gì ngon sẽ ăn cái đó." Cô đưa ra đề nghị.

"Được." Chỉ cần bà xã vui vẻ anh làm gì cũng được, tùy cho cô định đoạt.

Vì vậy hai vợ chồng tay nắm tay nhau, tâm tình vui vẻ lái xe ra đường, đi xung quanh tìm nhà hàng nhỏ giải quyết bữa tối.

"Đúng rồi ông xã, hai ngày trước mẹ hỏi em, khi nào thì chúng ta sẽ sinh em bé." Vừa cắn một miếng thịt heo nhập khẩu, Viên Thiệu Quân đột nhiên nhớ tới lời mẹ chồng dặn dò, thuận miệng cùng anh nói một chút.

"Sao bỗng nhiên mẹ lại hỏi chuyện đó?"

Hàn Mạnh Huân kinh ngạc nhú mày, anh rất hiểu mẹ mình, bà hẳn sẽ không thúc giục chuyện này mới đúng! Chẳng lẽ do ai trước mặt mẹ nói chuyện linh tinh, khiến bà bắt đầu sốt ruột?

"Là ai nói linh tinh gì đó với mẹ sao?"

"Không có! Là hai ngày trước em cùng mẹ đi SPA, mẹ nói sinh con là chuyện rất hao tổn khí lực, mẹ lo lắng đến lúc đó em không đủ sức lực để sinh..... Anh biết bình thường em không có hoạt động vận động gì mà! Em nghĩ mẹ không có ý thúc giục, chỉ là suy nghĩ cho em mà thôi." Lo lắng ông xã hiểu lầm, cô kể lại chuyện mấy ngày trước ở Câu Lạc Bộ thẩm mỹ cùng nói chuyện với Phạm Tú Viện cho anh nghe.

"Em sao vậy? Sợ anh với mẹ bất hòa sao?" Phát hiện ra ý đồ của cô, Hàn Mạnh Huân không nhịn được cười hỏi.

"Ai u! Em sợ anh suy nghĩ lung tung chứ sao!" Gia đình hòa thuận mọi sự tốt lành, trải qua khúc mắc lần này, cô vô cùng thấm thía đạo lý đó!

"Sẽ không, anh biết mẹ không phải người như vậy."

Sau khi cha qua đời, không ai hơn anh có thể hiểu rõ Phạm Tú Viên; anh cũng sẽ cố gắng trở thành người hiểu bà nhất, tuyệt đối không để việc này xảy ra lần nữa.

"Vậy em cảm thấy thế nào?"

"Cảm thấy thế nào cái gì?" Anh đang hỏi về chuyện sinh con sao? Không đầu không đuôi hỏi như vậy, cô nghe hiểu được mới là chuyện lạ.

"Em muốn sinh hả?" Anh lấy vợ không phải để sinh con, nhưng nếu bà xã muốn sinh, anh sẽ rất vui vẻ, tất cả đều tôn trọng ý muốn của cô.

"Anh đúng là đang hỏi vô ích mà!" Cô dăm dăm nhìn anh, ánh mắt giống như đang nhìn yêu quái. "Tuy thể chất của em hơi yếu một chút, lúc trước cũng không có nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, nhưng em rất muốn chúng ta có con. Nếu anh không thích trẻ nhỏ, ít nhất chúng ta có thể sinh một đứa không?"

"Ai nói anh không thích trẻ nhỏ?" Anh vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt nhìn cô, để đưa xuống nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé kia.

"Không tiếp xúc nhiều với trẻ con, không có nghĩa là anh không thích chúng. Hơn nữa, con của chúng ta lớn lên sẽ vô cùng đáng yêu như em vậy, sao anh có thể không thích chứ?"

Khuôn mặt nhỏ của Viên Thiệu Quân đỏ lên, đến tuổi này rồi mà vẫn có người nói cô đáng yêu, muốn không đỏ mặt cũng khó a.

"Anh đừng trêu em, cũng sắp 30 tuổi còn nói em đáng yêu, nếu bị người nghe thấy thì thật mất mặt." Cô ngược mắt nhìn anh, cực kỳ xấu hổ hạ thấp giọng kháng nghị.

"Ngay cả khi em đã 70, 80 tuổi, nếu như chúng ta còn sống, anh sẽ vẫn

nói em đáng yêu." Cô là người phụ nữ đáng yêu nhất trong mắt anh, từ trước tới giờ vẫn không thay đổi, với anh cô luôn là một thiên thần vừa ngây thơ, vừa đáng yêu nhất trên đời.

Chương 8

Nghe thấy bàn bên cạnh hình như có tiếng cười khẽ, Viên Thiệu Quân cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc càng thêm đỏ ửng, sau đó đột nhiên nhanh chóng ăn thức ăn, còn không ngừng thúc giục Hàn Mạnh Huân.

"Mau ăn đi anh! Ăn xong nhanh còn về nhà."

Thật quá tổn thọ! Ở nhà buồn nôn thì thôi, ở bên ngoài còn buồn nôn như vậy, lại còn bị người khác nghe thấy, không xấu hổ mới là lạ đó!

"Nhanh lên để về nhà?" Hàn Mạnh Huân sửng sốt một chút, trong đầu tự động đem chuyện đi về nhà cùng với chuyện sinh đứa nhỏ nối liền thành một đường, đôi mắt thâm thúy cong lên tà ác. "Được, vậy ăn nhanh lên một chút, ăn xong chúng ta liền về nhà."

Viên Thiệu Quân nhắm mắt lại, trong lòng biết rõ suy nghĩ đen tối của anh..... À không, ông xã háo sắc xuân tâm đại động, nhưng cô đã không còn mặt mũi tiếp tục trong nhà hàng phản bác anh nữa, không thể tiếp tục trở thành trò cười cho người khác được.

Đây thực sự là bữa ăn ngon khó nuốt nhất từ trước tới giờ a!

Quả nhiên vừa về đến nhà, Hàn Mạnh Huân lập tức đem Viên Thiệu Quân đè trên cánh cửa, ngay cả thời gian trở về phòng ngủ cũng chờ không kịp, trực tiếp ở phòng khách đem cô ăn tươi nuốt sống.

Tiết tấu mãnh liệt sét đánh không kịp bưng tai, sau khi kích tình qua đi, cả người Viên Thiệu Quân mềm nhũn, bộ dạng đáng thương dựa sát ở bên cửa, làm Hàn Mạnh Huân vừa buồn cười vừa yêu thương, đau lòng ôm cô về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Đặt cô nằm thoải mái ở trên giường, cẩn thận đắp kín chăn, Hàn Mạnh Huân mới đi tới phòng tắm.

Nước nóng rửa đi mệt mỏi trên người anh, dùng khăn tắm lớn vây quanh eo, tinh thần anh sáng khoái trở về phòng ngủ. Mở tủ treo quần áo ra, đang muốn lấy ra quần áo mặc ở nhà để thay, đột nhiên khóe mắt liếc xuống tầng dưới cùng có mấy cái túi màu sắc rực rỡ anh chưa thấy bao giờ, anh không khỏi tò mò ngồi chồm hòm xuống ngay tại chỗ cởi ra ——

Á! Những thứ này là gì đây?

Chất liệu vải mỏng như cánh ve, xem ra là áo ngủ khiêu gợi rồi. Mặc dù kiểu dáng của những bộ đồ ngủ này đã đủ làm anh giật mình, cảm thấy có chút kích động, nhưng khiến anh khiếp sợ hơn chính là những thứ ở trên bộ đồ mỏng manh kỳ diệu kia, đó là..... đồ dùng tình thú.

Tại sao trong nhà lại có những thứ này?

Theo trực giác, anh quay đầu lại liếc nhìn bà xã nằm ở trên giường, lông mày hơi nhíu lại, đem túi "đồ vật thú vị" xách tới góc giường, anh ngồi bên cạnh gọi cô.

"Bà xã."

Anh vỗ nhẹ lên mặt Viên Thiệu Quân, ý đồ xấu cắt đứt giấc ngủ của cô.

"Sao vậy?"

Cô theo bản năng vô lực đáp lại, thần trí đã đi vào cõi thần tiên, hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh.

"Anh phát hiện ra một số đồ vật thú vị, không biết là từ đâu ra, em có

muốn nhìn một chút không?" Anh kiên nhẫn cùng cô thương lượng.

"Cái gì..... đồ vật?" Mắt của cô vẫn nhắm chặt, thanh âm cũng cực kì lười biếng.

"Ừm! Một vài bộ quần áo cùng với mấy đồ dùng để ‘chơi’ gì đó." Anh cố ý cường điệu nhấn vào một chữ, giống như hào hứng cho cô ám hiệu.

"Quần áo..... đồ chơi..... sao?"

Cô khẽ động, kéo chặt chăn trên người, muốn thay đổi tư thế để ngủ thoải mái hơn một chút. Đột nhiên, một đạo sấm sét đánh thẳng vào đầu cô, thoáng chốc làm cô từ trên giường ngồi bật dậy.

"Bà xã, em làm sao vậy?" Nheo mắt nhìn một loạt động tác của cô, Hàn Mạnh Huân thiếu chút nữa không nhận được bật cười, nhưng anh cố nén lại, mặt nghiêm nghị hỏi khẽ.

Anh tự nhiên hiểu được những thứ đồ này trăm phần trăm là do cô mua, vấn đề là cô mua những thứ này làm cái gì? Anh phải hỏi rõ chuyện này mới được.

"Đồ đâu?" Cô mở mắt thật to nhìn anh chăm chăm, hai bên gò má phỉm hồng rất khả nghi.

Anh nhú mày, giả bộ ngu."Đồ gì?"

"Anh không phải vừa mới nói..... nói....." Dùng để chơi gì đó? Trời ạ! Cô rất muốn thét chói tai a!

"Nói gì?" Anh lấy ngón tay nâng cằm, nhìn thỏa mãn bộ dáng kinh ngạc của cô, sau đó mới khom người kéo lên mấy cái túi lòe loẹt. "Em đang

tìm những thứ này sao?"

"Trả cho em!"

Cô vươn tay ra giành lại, nhưng động tác của anh còn nhanh hơn, đã đuổi thẳng cánh tay, đem chỗ túi xách đó ra xa, không cho cô với tới.

"Ông xã!" Thanh âm của cô không tự chủ được cất cao .

"Anh rất ngạc nhiên, em mua những thứ đồ này là muốn làm cái gì, em không nghĩ mình cần phải giải thích một chút sao?" Ngàn vạn đừng nói cho anh biết, là dùng cùng người đàn ông khác, nếu không anh sẽ trực tiếp đập đầu vào tường tự sát luôn cho xong.

"Là ai, là ai nói với anh đó là của em mua?" Miệng cô cứng rắn, không trả lời mà hỏi lại.

"Cái nhà này chỉ có hai người chúng ta, em đừng nói là do ông già Noel đem đến nhé." Anh than nhẹ, hướng chỉ còn lâu mới tới lễ Giáng Sinh, còn chưa tới thời gian ông già Noel đi tặng quà đâu!

"..... Một chút cũng không buồn cười." Viên Thiệu Quân nhắm mắt lại, anh cười lạnh nói câu đó thật hay.

"Nếu như em không giải thích rõ, vậy thì đúng là một chút cũng không buồn cười rồi." Cô mới trải qua một khoảng thời gian suy nghĩ lung tung, chắc sẽ không muốn anh cùng nếm thử mùi vị gian nan này đi!

"Ai u!" Cô ảo não hạ vai, luống cuống vuốt vuốt gáy."Nhất định phải nói sao?" Động cơ đó thật đúng là làm cho cô mất hết thể diện!

"Em quên trước khi ăn cơm anh đã nói với em cái gì sao?"

Anh nguy hiểm nheo mắt lại, rõ ràng là cô không nói không được.

"Em nói..... nói thì nói! Sao anh phải hung dữ như vậy?" Cô hít sâu vào một hơi. Ông xã của cô bình thường thoát nhìn có vẻ lịch sự nho nhã, lại có khí chất, nhưng khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sẽ có cảm giác cặp mắt kia trở nên vô cùng sắc bén, mơ hồ lộ ra sát khí rồi đấy!

"Em không phải hiểu lầm anh cùng Trần Ngọc Tiệp có quan hệ mờ ám hay sao? Cho nên em chỉ muốn... nhất định là do sức quyến rũ của em kém hơn cô ta, mới có thể để cho anh không còn thích em nữa, bởi vậy em mới mua những thứ đó!" Aiz! Bây giờ nghĩ lại, thật là mất hết cả mặt mũi.

Anh nhú mày, đôi mắt đen lộ ra ý cười. "Em nói là, mua những thứ này để đoạt lại sự chú ý của anh với em sao?" <http://diendanlequydon.com>

Cô quả thật quá ngây thơ, đàn ông khi đã thay lòng thì dù có khiến mình trở nên hấp dẫn như thế nào cũng đều vô dụng. Một khi tâm đã thay đổi thì không thể nào bởi vì một chút điều kiện bên ngoài thay đổi mà có thể làm cho đàn ông hồi tâm chuyển ý.

Nhưng cô dụng tâm lại làm anh rất cảm động, như thế này chứng tỏ cô thực sự quan tâm đến anh. Với một người hết sức bảo thủ cùng nhất gan như cô lại bỏ qua xấu hổ chạy đến cửa hàng bán đồ dùng tình thú để mua những thứ này, anh không tưởng tượng nổi cô có bao nhiêu dũng khí —— ít nhất việc này ngay cả anh cũng không làm được.

"Cũng không có cách nào! Em cho rằng sức quyến rũ của mình không đủ để hấp dẫn anh mà!" Cô thở dài, thoát nhìn thật vô tội cũng thật đáng thương.

"Em yên tâm, chuyện đó cả đời này cũng không thể xảy ra." Hàn Mạnh Huân khẽ vuốt tóc của cô, trong lòng tràn đầy áy náy.

Thì ra không phải cô cố tình gây sự, mà bởi vì thời gian trước anh quá bận rộn, thân thể quá mức mệt mỏi nên ngay cả dự vọng cũng không ham muốn, về đến nhà liền đi ngủ luôn.

Mặc dù cô có thể thông cảm cho khổ cực của anh, nhưng anh ngay cả câu xin lỗi cũng không có nói, hơn nữa hôm cô mang chè Dương Canh đến công ty, lại vô tình bắt gặp Trần Ngọc Tiệp cùng với anh "đen trắng không rõ ràng", xâu chuỗi tất cả mọi chuyện, nếu đổi lại là anh, chỉ sợ cũng không thể không hiểu lầm.

Đến bây giờ anh mới hiểu rõ, tất cả là lỗi của anh. Toàn bộ cảm giác không an tâm, lo lắng cùng không có tự tin của cô đều xuất phát từ chính anh. Anh thật đúng là một người chồng thất bại mà!

"Anh đó, đừng nói quá chắc chắn như vậy!" Cô lắc đầu một cái, buồn cười vỗ vỗ vai anh.

Cô không phải không tin anh, nhưng cuộc đời có nhiều việc không ngờ tới, tương lai gặp chuyện gì, bất kỳ ai cũng không thể kiểm soát được. Sống ngày nào, vui vẻ ngày đó là được rồi.

"Em cho rằng anh đang nói mạnh miệng sao?" Anh nhú mày, trong ánh mắt sâu thẳm lóe lên một tia sáng quỷ dị.

"Không phải, em chỉ cảm thấy mọi việc không cần quá miễn cưỡng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi." Như vậy cũng không tạo cho anh áp lực, cũng sẽ không khiến mình suy nghĩ lung tung, đối với cả hai người đều tốt, có sao lại không làm?

"Tin tưởng anh, anh sẽ không tự miễn cưỡng bản thân, giống như chuyện anh cùng em kết hôn vậy, trừ khi là anh muốn, nếu không cũng sẽ không có bất cứ lý do gì có thể khiến cho anh cam tâm tình nguyện đi cùng

em vào lễ đường đâu." Anh dùng giọng nói thận trọng trước nay chưa hề có để nói với cô tình cảm của mình.

Chỉ cần có thể khiến cho cô an tâm, có thể làm cho cô hoàn toàn tin tưởng ở lại bên cạnh anh, thì dù có nhiều chuyện khó khăn tới cỡ nào, anh cũng sẽ làm hết sức, tất cả chỉ vì anh yêu cô, chỉ yêu duy nhất một mình cô mà thôi.

Viên Thiệu Quân cắn môi dưới, trái tim tràn đầy tình cảm mãnh liệt.

Thật là đáng ghét! Anh nói như vậy, khiến cô lại muốn khóc.

Lúc này không phải lén khóc vì khổ sở, mà là khóc do cảm động vui mừng, nhưng cô cũng không muốn khóc nữa, càng không thể khóc trước mặt anh. Cô phải là một người phụ nữ hạnh phúc, vĩnh viễn ở bên anh, yêu anh. Cho nên Viên Thiệu Quân, kìm chế chút, ngàn vạn lần không cho phép rơi nước mắt!

"Đừng cắn môi, em bị thương anh sẽ đau lòng." Đưa tay gỡ ra hàm răng đang cắn chặt, anh không muốn cô tự làm tổn thương bản thân mình, bởi vì cô là của anh, anh tuyệt đối phải bảo vệ cô thật tốt.

Vừa nghe anh nói như vậy, Viên Thiệu Quân không khống chế nổi nữa, nước mắt trào ra. Cô tức giận ảo não đập đập đầu vào người anh. "Anh..... đáng ghét! Người ta vốn là không muốn khóc đấy!"

"Vậy thì đừng khóc, chúng ta làm chút chuyện ‘vui vẻ’ đi." Anh cười khẽ một tiếng, bàn tay leo lên eo của cô.

Anh yêu nhất bộ dáng mười phần sức sống của cô, năm đó chính vì điều này mà anh dễ dàng mất tâm, hơn nữa cũng không còn cơ hội quay đầu lại.

"Cái gì?" Không thể nào! Không phải là anh muốn..... Theo bản năng, cô nhìn về phía đùi anh, kinh ngạc phát hiện khăn tắm lớn quấn quanh eo anh đã chổng lên thành một cái lều rồi! "Anh quá khoa trương đi! Chúng ta vừa mới làm mà?"

Anh còn trẻ, thể lực không tồi, nhưng những ngày này vì muốn có thời gian nghỉ phép, anh phải xử lý một đống công việc, lại còn phải lấy lòng cô như vậy, không quá miễn cưỡng sao?

"Ai bảo em mua mấy thứ này quyến rũ anh?" Anh than nhẹ, đem toàn bộ đồ trong túi lên trên giường, cái gì, cây đấm bóp á..., khiêu gợi các loại, dĩ nhiên thu hút anh nhất vẫn là mấy bộ đồ lót hấp dẫn này.

Chỉ mới nghĩ thứ vải vóc mỏng tang kia ôm lấy thân hình uyển chuyển quyến rũ của cô, anh không nhịn được muốn sung huyết não rồi.

"Em chỉ muốn cố gắng挽 hồi hôn nhân của chúng ta thôi! Bây giờ cũng chứng minh được rồi, là tự em suy nghĩ lung tung." Cô ai oán kiểm điểm lại mình.

Thật là không đâu lại tự đi tìm phiền toái, ngu xuẩn hết sức!

"Không tệ lắm! Cũng may em không có ngay lập tức buông tha cho anh, còn biết tìm biện pháp cứu vãn." Anh bên ngoài cười nhưng trong không cười, giễu cợt nói.

"Tất nhiên là vậy, anh là do em theo đuổi mới có được, em yêu anh nhiều hơn mà!" Yêu thì phải nói ra miệng, ai nói trước thì người đó thắng!

"Người nào nói trước cùng với thắng thua không hề có một chút quan hệ." Anh tức giận trừng cô.

"Có, bởi vì yêu nhiều hơn một chút, cho nên so với đối phương dũng

cảm hơn một chút, chắc chắn có một chút quan hệ." Cô vô cùng kiên trì với quan điểm này.

"Anh nói không có là không có, giống như anh, tuy tất cả đều để ở trong lòng, nhưng sẽ dùng hành động để bày tỏ tình yêu của anh đối với em." Chỉ cần có thể vì làm vì cô, dù anh phải xông vào núi đao biển lửa cũng không chối từ.

"Dùng hành động chưa chắc sẽ khiến đối phương cảm nhận được đâu!" (*Edit bởi DDLQD*). Cô chính là không có cảm nhận được chút gì mới có thể đi suy nghĩ lung tung, phương thức thể hiện tình yêu này cũng quá hư ảo.

"Sao có thể không cảm nhận được chứ?" Anh nhú mày, thân thể phái nam mạnh mẽ đè cô ngã xuống giường. "Nếu thực sự không cảm thấy gì, vậy sao mỗi lần em đều thoải mái rên rỉ ra tiếng như vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Thiệu Quân thoáng chốc đỏ bừng, tức giận anh nói chuyện quá mức sỗ sàng như vậy.

"Ý em không phải nói tới hành động đó, anh không được xuyên tạc lời nói của em!"

"Đâu có? Cũng vì anh yêu em, nên muốn ‘yêu’ em thật nhiều, bà xã, không có yêu thì sẽ không có nhiệt tình. Ủm vậy..... phải thử loại đồ chơi nào trước đây nhỉ? Là cây đấm bóp, hay là khiêu đàn?" Thấy cái cái nào cũng thật thú vị.....

"Làm sao anh biết? Anh đã thử rồi sao?" Cô cố ý tìm sơ hở trong lời nói của anh.

"Không có, anh có em là đủ rồi." Anh than nhẹ, đem những món đồ chơi kỳ quái kia vứt hết xuống dưới giường, anh đợi không kịp rồi, về sau có cơ hội sẽ chơi thử xem sao, hiện tại làm trước nói sau.

Cô thở gấp tiếp nhận nhiệt tình của anh, suy nghĩ của Viên Thiệu Quân rất nhanh bị cảm động cùng khoái cảm chen vào, không còn biện pháp phân tâm suy nghĩ những chuyện khác.

Cô lập kế hoạch thực hiện Cách mạng bà xã, tuy rằng quá trình không có thuận lợi thành công, nhưng ít nhất vẫn có được kết quả tốt. Dù sao đó vẫn là do cố gắng cùng cố chấp của cô mới giành được. Đang lúc bị khoái cảm bủa vây như vậy, nhưng cô vẫn không quên tự cho bản thân một cái đánh giá nhận xét ——

Chị em hãy đứng lên, chính sách tàn bạo tất thắng, Cách mạng muôn năm!

<http://diendanlequydon.com>

